


Den Store Lotsen.

NEWTON.





Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/bwb_W9-CZX-768

Den
STORE LOTSSEN

och Hans Lärdomar,

af

RICHARD NEWTON.

Författare till Bibliska Mönsterbilder, m. fl.

CHICAGO, ILL.,
THE ENGBERG-HOLMBERG PUBL. CO.

1905.

Innehåll.

1.	Marias Val	5
2.	Arbete för Jesus	22
3.	Den Bästa Prydnaden	41
4.	Fridsfursten	59
5.	Den Bäste Vänner	78
6.	Trygghetens Hemlighet	95
7.	Det Bästa Namnet	116
8.	Lifvets Träd	133
9.	Det Bästa Målet	153
10.	Det Himmelska Hemmet	175

Företal.

Viktigt är det uppdrag, som är gifvit åt en lots. Han går ombord på ett fartyg för att säkert föra det till den hamn, dit det är ämnadt att ingå. Vid inloppet till en hamn finnas vanligen många klippor och grund och farliga platser. Kaptenen, som fört sitt fartyg öfver hafvet, är icke alltid skicklig nog att styra det genom dessa svåra farleder. Han behöfver hjälp af någon, som gjort detta till föremål för sin särskilda uppmärksamhet och sitt studium; någon, som vet, hvar där är djupt vatten, så att fartyget kan segla in med trygghet, och som känner till de klippgrund, hvilka man måste undvika. Detta är lotsens särskilda åliggande. Därför tager han fartyget helt om hand. Befälet däröfver lämnar kaptenen helt åt honom. Han utfärdar alla order. Han säger, hvad manskapet skall göra. Och det är endast genom att lyda hans order, iakttaga hans anvisningar, följa hans tillsägelser, som de kunna föra fartyget lyckligt och väl i hamn.

Detta är just, hvad Herren Jesus gör med allt sitt folk. I denna värld äro vi såsom skepp ute på hafvet. Den hamn, vi söka att nå, är himmelen. Men innan vi kunna komma in i den hamnen, hafva vi att genomgå många faror, hvilka vi aldrig

skola kunna lyckligt undkomma utan tillhjälp af en lots. Jesus Kristus är den ende lots, som kan lära oss att styra väl förbi hvarje farligt ställe och ingå i den himmelska hamnen.

När våra hjärtan äro pånyttfödda och vi blifvit Jesu tjänare, kommer han i vår själ, just så som lotsen går ombord på ett fartyg, hvilket han skall föra in i hamn. Och då Jesus på detta sätt kommer till oss, kommer han såsom "Den Store Lotsen." Hans uppsåt är då att med trygghet föra våra själar in i himmelen. Väl må han kallas "Den Store Lotsen," ty stor är hans visdom, hans makt och hans godhet.

Bibeln är den bok, han gifvit oss. Den är full af de sanningar, han vill lära oss. Då jag nu i tryck utgifver dessa predikningar, är min högsta önskan densamma, som då jag först predikade dem — att tala om Jesus och hvad han vill, att vi skola göra. Därför har jag till titel för min bok valt:

DEN STORE LOTSEN OCH HANS LÄRDOMAR.

R. N.

Marias Val.

Maria har utkorat den goda delen,
hvilken icke skall tagas ifrån henne.
Luk, 10: 42.

Den Maria, som här talas om, var syster till Lasarus, hvilken Jesus hade uppväckt från de döda. Utom Maria hade Lasarus ännu en syster, som hette Marta, och det ser ut som om dessa tre syskon bott tillsammans efter föräldrarnes död. Deras hydda var belägen i den lilla staden Betanien, ej långt från Jerusalem. Vi läsa i bibeln, att "Jesus älskade Marta och hennes syster och Lasarus." Han besökte gärna deras lilla hem, så ofta han på sina vandringar kom i närheten däraf, och de sista tre nätterna af sitt lif, före sin korsfästelse, tillbragte han hos den lyckliga familjen i Betanien.

Båda systrarna älskade Herren Jesus innerligt, ehuru de visade sin kärlek till honom på helt olika sätt. En gång, då Jesus gästade deras hus, ville Marta visa huru mycket hon älskade honom, genom att med mycket besvär söka anordna en festlig aftonmåltid för honom. Men Maria trodde icke, att Jesus brydde sig så mycket om mat och dryck, därför valde hon i stället att visa honom sin kärlek med att sätta sig ned vid hans fötter och uppmärksamt lyssna till hans ord. Efter hand blef

Marta misslynt öfver ett och annat, och då hon i detsamma fick se Maria sitta helt obekymrad hos Jesus, harmades hon däröfver. Hon skyndade fram till mästaren och sade, utan att söka dölja det missnöje hon kände: "Herre, sköter du icke om, att min syster låter mig tjäna allena? Så säg nu till henne, att hon hjälper mig!" Förmodligen tänkte Marta, att Jesus skulle uppfatta saken på samma sätt som hon själf, och utan tvifvel väntade hon, att han skulle vända sig till Maria och säga: "Maria, hvarför sitter du här och gör ingenting? Gå och hjälp din syster!" Men Jesus vände sig i stället till Marta och sade mildt förebrående: "Marta, Marta! du bekymrar och oroar dig för mångahanda; men **ett** är nödvändigt. Maria har utkorat den goda delen, hvilken icke skall tagas ifrån henne."

Den goda delen, som Maria hade valt var att älska och tjäna Herren Jesus. Vi vilja nu betrakta Marias val, eller den goda delen.

Tänk, om Gud sände en ängel till dig med det uppdraget, att du skulle få välja mellan två ting: du skulle antingen få en förmögenhet på många tusen dollars, eller ock skulle du få Guds nåd att blifva en kristen och få älska och tjäna Jesus här i lifvet samt en gång komma till honom i himmelen. Du måste besluta dig för att välja ettdera. Tager du pänningarne, då äro de hvad du valt, eller din del. Men tager du hellre Guds nåd att blifva en kristen, då är **detta** ditt val, och då har du äfven, likt Maria, valt den goda delen.

Kan du nu säga mig, hvarför Marias val kallas för den goda delen? Just den frågan vilja vi nu taga i betraktande, i det vi söka visa, att den bör kallas så af fyra orsaker. Kom nu blott ihåg, att Marias val var att älska och tjäna Jesus.

I.

Den första orsaken, hvarför Marias val var ett godt val, är den, att Gud vill att vi skola göra ett sådant val.

Gud vet mycket bättre än vi själfva, hvad som är godt och nyttigt för oss. Om vi blott låta honom välja åt oss och låta oss nöja med hans val, så skola vi med all säkerhet komma att känna oss tillfredsställda och lyckliga. Vi veta ju, till exempel, att när Gud skapade änglarne, var hans afsikt den, att de skulle lefva i evig salighet med honom i hans himmel, och därför gaf han dem äfven all himmelens glädje och sällhet. De borde nu hafva varit nöjda och lyckliga, och de voro det äfven till en tid. Men snart begynte några af dem känna sig missnöjda med sin lott. De tänkte, att de själfva skulle hafva gjort ett bättre val och längtade att få utbyta sin del mot en annan. Så gjorde de äfven, och huru gick det dem då?

Jo ifrån att vara heliga änglar, som lefde lyckliga och glada i himmelen, blefvo de fallna änglar, onda andar, kastade ned till afgrunden och där bundna med mörkrets kedjor. De änglar åter igen, som voro nöjda med hvad Gud hade valt åt dem,

äro ännu kvar i himmelen såsom heliga och saliga änglar.

I veten ock, att i bibelns första kapitel berättas om Adam och Eva. Gud skapade dem, rena och rättfärdiga, och gaf dem lustgården Eden att bo och vistas uti. Eden var en skön trädgård, med mjuka, sammetslika gräsmattor och svala skuggiga lundar. Dess träd dignade under bördan af de saftigaste och utsöktaste frukter, och blommor af alla slag uppfyllde luften med sin ljuftva doft. Klara källor porlade där, och vackra strömmar forsade sakta fram; öfver allt ljud fågelsången, och alla djur, ännu tama och fromma såsom lammet, lekte med hvarandra i frid och endräkt. Hvilken ljuflig plats måtte icke Eden hafva varit! Där fanns i rikaste mått allt, som kunde göra Adam och Eva lyckliga. Och detta var nu hvad Gud hade valt åt dem, den "goda delen," som han hade gifvit dem. Om de nu blott hade varit nöjda med detta Guds val, så hade de fått lefva kvar där, fullkomligt lyckliga, allt intill denna dag. Men endast en kort tid varade deras fridfulla lif i Eden. Satan smög sig en dag in till dem och inledde med dem ett samtal, däri han listigt sökte ingifva dem missnöje med deras ställning. Han sade, att de själfva helt visst skulle kunna välja åt sig en mycket bättre lott. De lyssnade till hans röst och valde en annan del. Men hvad blef följden? De blefvo utdrifna från sitt lyckliga hem i det sköna paradiset, och måste framlefva sitt återstående lif i denna mörka värld af sorg, synd och död!"

På samma sätt tillgår det bland människorna ännu i dag. De som mottaga hvad Gud har valt åt dem — den del som han beredt åt dem — och låta sig nöja därmed, de äro ock verkligt lyckliga.

Men de som äro missbelättna med Guds val och sträfva efter att själfva välja något annat, de draga endast olycka och elände öfver sig.

Gå ut i skogen och se på de små fåglarne! Huru gladt de kvittra och sjunga, muntert hoppande från gren till gren i det klara solskenet! De äro så lyckliga, som de kunna vara. Och hvarför känna de sig så lyckliga? Jo, de äro nöjda med den del Gud har gifvit dem.

Eller antag att vi befinna oss ombord på ett fartyg långt ute på hafvet. Plötsligt få vi höra en af sjömännen utropa: "ett stim tumlare!" Vi luta oss öfver skeppets reling för att se hvad som är å färde. Hundratals små fiskar kila af och an, muntert lekande, lika en hop gossar och flickor, som nyss sluppit ut ur skolan. Somliga glida helt långsamt och makligt framåt, under det att andra blixtsnabbt skjuta fram, alldeles som lekte de "hök och dufva" med hvarandra i vattnet. Du skulle kanske gärna vilja vara en sådan där liten tumlare, på tio minuters tid, bara för att få taga ett skutt ned i vattnet och deltaga i den glada leken. De tyckas vara så lyckliga som fiskar kunna vara. Också äro de nöjda med den del som Gud har valt åt dem. Men tänk nu om luftens invånare, fåglarne, skulle dyka ned i hafvet och försöka att deltaga i fiskarnes lekar, tron I, att de skulle finna sig lyckligare där-

af? Visserligen icke. Eller tänk om en af de där tumlarne skulle få det infallet att vilja lefva på land en tid. Om han försökte att klättra upp i ett träd och hoppa omkring på grenarne, där fågeln känner sig så hemmastadd och kvittrar och sjunger dagen i ända, tror du, att tumlaren skulle finna något nöje däri? O, nej! Det skulle vara hans säkra undergång; han skulle dö vid försöket, om han ej snart återkomme i vattnet. Men den lilla fågeln är ju så lycklig där uppe på trädgrenarne; hvarför kunde ej fisken vara det också? Emedan det icke är den del, som Gud har valt åt honom. Gud har valt åt fågeln att lefva i luften, och därför är det fågelns goda del. Men åt fisken har Gud valt att lefva i vattnet, hvilket därför ock är fiskens goda del. Den del som Maria valde, att älska och tjäna Herren Jesus, är den goda delen för oss alla, **emedan Gud vill att vi skola välja densamma.**

2.

Den andra orsaken, hvarför detta är en god del eller lott för oss, är den, att detta är nog för att tillfredsställa våra själar.

Hufvudorsaken, hvarför så många människor gå olyckliga och bedröfvade genom denna världen, är den, att de älska och välja såsom sin del de ting, som äro allt för små och obetydliga för att fylla och tillfredsställa deras själar. De ting, som vi mest älska och tänka på — de som vi taga såsom vår del — äro för våra själar detsamma, som

de ting vi äta och dricka, äro för våra kroppar; de äro våra sjäalars föda. Om vi nu ej älska de rätta tingen och sålunda ej få den rätta födan för våra själar, så kunna vi omöjligt vara lyckliga, lika litet som vi skulle befinna oss väl, om vi för våra kroppar ej finge den rätta födan, eller endast otillräcklig föda. Kanske finnes i ditt hem ett litet akvarium med en liten guldfisk uti. Om du på morgonen släpper ned en brödsmula eller den minsta lilla köttbit i vattnet, så slukar fisken den genast, slår med stjärten till tecken af sin tacksamhet för den goda frukosten, och ser helt glad och belåten ut. Men ifall du själf, när du satte dig vid bordet, skulle finna hela din frukost bestå af en sådan liten brödsmula, som du gaf fisken, då undrar jag, om du skulle vara så belåten därmed? Nej, du skulle säkerligen känna dig ganska **missbelåten**, ty brödsmlan var icke tillräcklig att fylla din mage eller tillfredsställa din hunger.

Kanske har du hört talas om den lilla honungsfågeln. Hans kropp är ej större än ditt lillfinger, och han har en lång, smal näbb, som han sticker ned i blommornas kalkar ett par, tre gånger för att suga upp honungen, som finns där. Då har han fått ett riktigt godt mål, hvarmed han är fullt belåten. Men skulle du sätta fram en sådan smula honung åt en stor örn, då han kommer sväfvande ned från sitt hem där uppe på bergstoppen, tror du väl, att han kunde göra sig ett mål däraf? Nej, ty det är icke den slags föda han behöfver, och icke heller räcker den till åt honom.

Af allt detta finna vi, att små kroppar endast behöfva en ringa mängd föda, under det att de större fordra rikligare och kraftigare föda, för att kunna känna sig tillfredsställda.

Om jag frågar dig, huru mycket föda ett djur behöfver, så vill du nog först veta djurets storlek, innan du svarar på en sådan fråga.

På samma sätt kan du icke heller säga, hvilken mängd föda som vore tillräcklig för en människas själ, eller hvad som skall kunna tillfredsställa och göra en människosjäl lycklig, förrän du fått veta, huru stor den själen är. Men huru skall du kunna få veta det? Det är lätt att taga mått på våra kroppar, från hufvudet till fötterna och rundt omkring lifvet, och sedan noggrant räkna ut kroppens storlek. Men en själ har ju ingen af oss sett. Är det då ingen möjlighet för oss att kunna beräkna själens storlek? Jo, om vi få veta hvad som kan tillfredsställa den och göra den lycklig. Jag menar nu icke hvad som skulle tillfredsställa den för en timme, en dag, en månad, eller ett år, utan hvad som förmår tillfredsställa den under hela lifvet, i döden och efter döden, i all evighet. Säg mig, tror du väl att femtio tusen dollars skulle förslå därtill, eller två hundra tusen, eller manne allt guld i världen? Eller hela världen med allt hvad däruti finns? O, nej. Allt detta räcker icke till!

Häraf kunna vi ju förstå, huru oändligt stora våra själar måste vara. Ja, de äro så stora, att ingenting mindre än Gud själf kan tillfredsställa

dem. Men om vi älska och tjäna Herren Jesus, så skola vi få nog för våra själar och blifva lyckliga för både tid och evighet.

Jakob och den stackars sjuka kvinnan.

“Kom, så skall du få följa med mig, Jakob,” sade en fader till sin lille son en söndagsafton; “jag ämnar gå ut och gå en stund.”

De begåfvo sig i väg. När de gått ett stycke, kommo de till ett litet oansenligt, förfallet hus, endast innehållande två små rum, belägna det ena öfver det andra. De klättrade upp för en slags stege, som ledde till det öfre rummet, och inträdde där. Jakob tyckte, att det var det mest usla, eländiga kyffe, han någonsin sett. Ingen matta fanns där på golvet, och hela möbleringen bestod af ett par rankiga stolar, ett gammalt söndrigt bord och en lika bristfällig säng, som stod i ett hörn. Där låg en gammal sjuk kvinna. Jakobs fader gick fram till sängen och tilltalade vänligt den sjuka. Jakob åhörde med förvåning hur gladt hon besvarade alla frågor och lade märke till att hon såg så lycklig ut. Slutligen frågade han:

“Min fru, vill ni vara god och säga mig, hvad det är som gör, att ni kan se så lycklig ut, fastän ni ligger här ensam och sjuk och just ingenting har att äta? Hvad är det som gör er så lycklig?”

“Min käre lille gosse,” svarade hon, “det är visst sant, att jag är ensam i världen, gammal, fat-

tig och sjuk, och ofta nog består min föda endast af litet torrt bröd och kallt vatten. Men ändå är jag så lycklig, ty jag älskar Herren Jesus och jag vet, att han älskar mig; jag känner det här inom mig, och hans kärlek är det som gör mig så lycklig. Just som ni kom in, låg jag och tänkte på det stället i bibeln, där Gud säger: "Öfvergif dina faderlösa! Dem vill jag bevara vid lif; och må dina änkor förtrösta på mig! och jag kan ej säga, hur mycken tröst det språket gaf mig."

Denna gamla kvinna hade följt Marias exempel; äfven hon älskade och tjänade Jesus. Hon hade valt det såsom sin andel, och hade funnit det vara en god del, emedan hon däri fann tillfredsställelse för sin själ.

3.

Den tredje orsaken, hvarför detta är ett godt val, är den, att det är så tryggt och säkert.

Då en människa blir mycket rik här i världen, säger man, att han gjort lycka. Hon har fått en stor mängd pänningar, eller en fast egendom, och detta kan då kallas hennes del. Men huru osäkra äro ej timliga rikedomar. Bibeln säger, att de "hafva vingar." De äro icke säkrare i vårt våld, än om vi hölle fast dem med t. ex. sådana fina, sköra trådar, som spindeln väfver.

“Söken det som ofvantill är!”

Jag känner en ung läkare, som för någon tid sedan gifte sig med en god och älsklig flicka, med hvilken han äfven erhöll en stor förmögenhet. Då han sedan äfven fick ett litet barn, tycktes han äga allt hvad denna världen kan gifva, som kunde göra honom lycklig; men han älskade icke Herren Jesus. Det kunde ju se ut, som om denne unge mans del hade varit god; men ack, huru osäker var den icke! En dag kom en af hans vänner på besök till honom. Han förde honom omkring i sitt hus, föreställde för honom sin hustru och sitt lilla barn och sade: “Jag är så lycklig jag kan vara!” Men efter **en veckas** förlopp lågo både hans älskade unga hustru och det lilla barnet i grafven, och förmögenheten gick då tillbaka till hustruns släkt. Han förlorade allt — hustru, barn och förmögenhet — inom en vecka! Hvilken sorglig förändring för den stackars unge läkaren! Den världsliga del han hade valt, syntes vara god; men den var **icke säker**. Så är förhållandet med alla världsliga ägodelar. Om vi hafva dem i dag, veta vi ej hvem som skall äga dem i morgon. Men om vi välja Marias del, om vi älska och tjäna Jesus, så kunna vi vara förvissade om att hafva valt den del, som med skäl kan kallas god, därför att den är säker. Jesus sade om den goda del som Maria hade valt, att den icke skulle tagas ifrån henne. Och om vi göra samma val, som Maria, så säger han detsamma äfven till

oss. Om vi älska och tjäna Jesus och befalla våra själar åt honom, då skall han bevara oss och icke låta oss gå förlorade. Satan försöker nog locka oss bort från honom, men Jesus skall icke tillåta honom att göra det; ty om vi än skulle glömma honom och falla i synd, är han likväl trofast och drager oss åter till sig genom den tuktan han sänder oss, alldeles som en fader gör med sitt barn, då det har handlat orätt. Han öfvergifver eller lämnar oss icke, ty han vill ej att den goda delen skall tagas ifrån oss, sedan vi en gång i sanning valt den.

Guldringen.

För några år tillbaka lefde en from predikant vid namn John Newton. Han hade en gång en dröm, som mycket väl kan tjäna att belysa denna del af vårt ämne. Han drömde nämligen, att han befann sig ombord å ett fartyg, som låg för ankar i Neapels hamn. Då han stod där, stödd mot relingen och blickade bort mot staden, med berget Vesuvius där bakom, kom en underbart skön ängel och gaf honom en guldring. Han bad Newton noga akta denna ring och aldrig under någon förevändning skilja sig ifrån den, ty om han alltid behölle den hos sig, skulle han lefva lycklig och efter döden komma till himmelen. Newton lofvade ängeln, att icke lämna ringen ifrån sig, så länge han lefde, och så skildes ängeln ifrån honom.

En stund därefter kom en annan person, som

var mycket olik ängeln upp på däckets och inlät sig i samtal med Newton. Snart upptäckte han ringen på dennes hand och gjorde några frågor angående densamma. Newton berättade, huru han fått ringen, samt att hans lefnadslycka och hans salighet berodde därpå, att han säkert förvarade densamma. Främlingen skrattade och hånade honom därför, att han kunde tro, att ringens bevarande skulle kunna ha en så stor betydelse för hans såväl timliga som eviga lycka. Då han en stund fortsatt att så tala, började Newton blygas öfver sig själf och lät slutligen af främlingen förmå sig att taga ringen af sitt finger och kasta den i hafvet.

Knappt hade han gjort detta, förrän frestaren helt och hållet förändrade ton, och började att häftigt förebrå honom hans dårskap, sägande att han i samma ögonblick han kastat bort ringen, också hade kastat bort sin lycka och förlorat sin själ. Den stackars Newton blef mycket bedröfvad. Men då tyckte han i drömmen, att hans vän ängeln kom tillbaka och dök ned i vattnet, just där ringen fallit ned. Han kom strax upp igen och hade ringen i sin hand. Vid åsynen af ringen uppgaf Newton ett högt glädjerop, och räckte ifrigt ut handen efter den. Men ängeln hejdade honom med de orden: "Nej, jag kan ej på nytt anförtro ringen åt dig, du kunde lätt förlora den en gång till. Men jag skall behålla den för din räkning, och hos mig är den i säkert förvar."

Då Newton vaknade, förstod han att ängeln förebildade Jesus, likasom frestaren satan, samt att

med ringen menades den goda del, som han valt, då han omvände sig och blef en kristen. Detta val förtjänar kallas godt, emedan **det är säkert**. Jesus har det i sitt förvar, och hvad han förvarar är i fullkomlig säkerhet.

4.

Den fjärde och sista orsaken, hvarför det bör kallas ett godt val att älska och tjäna Herren Jesus, är den, att det är så varaktigt.

Jordiska ting äga ingen varaktighet; de försvinna, såsom bedrägliga drömbilder.

Kröningsfesten.

Det var en gång en mäktig konung, som på sin kröningsdag lät anordna en stor fest på sitt slott. Omgifven af alla sitt rikets förnämste och högst uppsatte män, stod konungen och betraktade med förnöjelse de ståtliga regementen, som tågade öfver borggården under full musik och med fanorna fladdrande för vinden. Konungens hjärta slog af fröjd vid denna syn, och han utropade, i det han vände sig till en af sin uppvaktning: "Är icke detta en **oöfverträffligt skön anblick?**"

"Förlåt, ers majestät," svarade denne, "en sak fattas för att göra den fullkomlig."

"Och hvad skulle väl det vara?" frågade konungen.

"Varaktighet."

Den ståtliga synen ägde ingen varaktighet. Vid dagens slut tågade soldaterna hem, musiken tystnade och fanorna vecklades ihop. Furstarne och adelsmännen lämnade äfven slottet och gingo hem för att aflägga sina glittrande uniformer. Natten bredde sitt mörka täckelse öfver den nyss så glada scenen. Kröningsdagens hela skimrande prakt var förbi och skulle nästa dag blott ihågkommas såsom en dröm.

Så förhåller det sig med alla jordiska ting. De äro ovaraktiga. Huru mycket skönt finnes icke i denna världen, men det är alltsammans underkastadt förgängelsen. Huru vacker är icke t. ex. rägnbågen, som efter ett oväder så praktfullt aftecknar sig mot de mörka molnen! Huru sköna äro icke de nyss utspruckna blommorna i deras många olika färgskiftningar, där de fylla luften med sin vällukt! Huru praktfull är icke aftonhimmelen, då solen sjunker ned och dess sista strålar öfvergjuta molnen med sitt guld! Eller, om du en kall vintermorgon betraktar fönstren i ditt rum, finner du att frosten har gjort sitt värk på glastrutorna, och du betraktar det med förtjusning. Du ser trädgårdar, skogar, hus, tempel, palatser, allt glittrande och blixtrande, som om det vore gjordt af diamanter. Men huru länge varar väl allt detta? Medan du står och betraktar rägnbågen, kan den förblekna. Inom en kort tid hafva alla de vackra blommorna vissnat. Så snart solen sjunkit, aftager det skiftande färgspelet på aftonhimmeln och är om en stund alldeles försvunnet. Och du behöfver blott

andas på den frusna fönsterrutan, så smälta landskapen bort.

Sammalunda är allt, hvad människorna här i världen förvärfva, förgängligt. Men om vi välja Marias del, att älska och tjäna Jesus, hafva vi en del som skall vara **evigt**. Huru länge? **Evigt**. Detta är ett **litet** ord och lätt uttaladt, men hvem kan säga huru lång **evigheten** är? Antag att väggarne och taket i er kyrka vore af skiffer, liksom din griffeltafla, och vi toge en griffel och ritade en hel hop figurer tätt bredvid hvarandra, tills hela kyrkan blefve invändigt betäckt med dessa figurer. Hvilken oräknelig mängd figurer skulle det icke blifva! Och antag, att hvar och en af dessa figurer blifva kvarsittande i tusen år; skulle de ändå förblifva där för **evigt**? Nej.

Du har kanske någon gång stått vid hafsstranden och roat dig med att taga upp och betrakta en handfull af den fina sand, som betäcker densamma. Försökte du någonsin att räkna sandkornen, du omslöt med din hand? Eller tror du, att någon skulle kunna räkna ut, **huru många** sandkorn hafsstranden i hela sin längd innehåller? Men antag, att hvart enda sandkorn låge kvar där i tusen år, skulle de komma att ligga kvar där för **evigt**? Nej, ty om du blott hvart tusende år plockade bort ett sandkorn från hafsstranden, skulle dock till slut den tid komma, då intet sandkorn mer funnes kvar. Och hela denna tid skulle blott vara att förlikna vid en början af **evigheten**.

Måste då icke **det** vara en god del, hvilket

varar så länge som evigheten? Men om vi välja den delen att älska och tjäna Jesus, då få vi en del, det vill säga en lycka, som varar för evigt. Detta är ett godt val, emedan det är **så varaktigt**.

Vi hafva nu talat om fyra orsaker, hvarför detta är ett så godt val. Den första är, att det är **hvad Gud vill, att vi skola välja**. Den andra är, att **det är nog för att tillfredsställa våra själar**. Den tredje är, att **det är så säkert**, och den fjärde att **det är så varaktigt**.

Hvad sade Jesus, att Maria gjorde med afseende på denna goda del? Han sade, att hon hade utvalt den. Hon tänkte på den, hon bad om den och fattade sitt beslut att välja den för sin räkning. Det vill säga, hon beslöt att ägna sitt lif åt att älska och tjäna Jesus. Hvadhållst andra än måtte tänka, ville hon stå fast i sitt beslut att blifva en kristen.

Så bör ock en och hvar af er göra, mina kära barn. Du måste själf göra ditt val, ty ingen annan kan göra det åt dig; och du är gamnal nog att kunna välja, så snart du vet, att du är en syndare, och att Jesus dog för att frälsa dig. I dag kan du göra ditt val, om du vill. Du kan icke göra det af din egen kraft, men om du beder Herren Jesus så skall han hjälpa dig. Välj då, som Maria gjorde, den goda delen, och den skall **aldrig** tagas ifrån dig.

Arbete för Jesus.

Det hafven I gjort mig. Matt. 25: 40.

Det är Herren Jesus, som uttalat dessa ord. Kan du säga mig, hvar Jesus nu är? I himmelen sittande på Guds högra hand. Skall han någonsin komma tillbaka hit ned till oss? Ja. Och hvad skall han då göra? Han skall döma världen.

När Jesus yttrade dessa ord: "det hafven I gjort mig," så höll han just på att omtala för sina lärjungar hvad han skulle göra, då han komme för att döma världen. Han sade att han skulle komma på himmelens skyar med stor makt och härlighet. Alla heliga änglar skola då komma med honom. Han skall sitta på sin härlighets tron och allt folk skall samlas framför honom för att få, hvar och en, sin dom. Inför alla heliga änglar skall då uppräknas hvar och en människas gärningar. Jesus skall omtala allt det goda, hans folk har gjort af kärlek till honom: huru de mättat de hungriga, klädt de nakna, besökt de sjuka, tröstat de bedröfvade eller offrat till hednamissionen; och om allt detta skall han kärleksfullt tillägga: "det hafven I gjort mig."

O, huru lyckliga skola vi icke känna oss, då vi en gång stå inför Kristi domstol och få höra den käre frälsaren tala om lärare och lärjungar, som hafva offrat tid, arbete och pänningar för att

söka göra andra godt, och om hvilka han säger: "det hafven I gjort mig." Härmed vill jag icke säga, att vi kunna förtjäna oss himmelen genom att gifva våra pänningar åt de fattiga, eller genom att göra något slags goda gärningar. Om vi kunde vinna himmelen genom våra egna gärningar, så skulle **de** blifva vår frälsare. Men Jesus är den **ende** frälsaren, och om vi en gång komma till himmelen, sker det endast **på grund af hvad Jesus har gjort för oss**, och alldeles icke för någon vår egen förtjänst eller värdighet. Kanske frågar du nu: "Hvad tjänar det då till att försöka göra godt?" Jo, jag skall säga dig det. I himmelen finns det några platser som äro närmare Herren Jesus än andra platser, och några gyllene kronor, som stråla härligare än de andra, försedda med klarare och skönare diamanter. Dessa härligare kronor, dessa platser närmast Jesus, skola gifvas åt dem af hans folk, som hafva värkat mäst i hans namn och ifrigast sökt att tjäna och behaga honom. Tycken I icke nu, att detta är skäl nog för oss att söka göra så mycket godt vi kunna? Och ingenting, som vi göra af kärlek till Jesus, aktar han värdelöst, vore det endast en bägare kallt vatten, gifven åt en af hans ringaste lärjungar.

Låtom oss nu med hvarandra tala något om **arbetet för Jesus**, och jag vill framställa **fyra** orsaker hvarför vi böra arbeta för honom.

I.

Den första orsaken hvarför vi böra göra något för Jesus är den, att han har gjort så mycket för oss.

Men hvem af oss kan säga **huru mycket** Jesus har gjort för oss? Han skapade denna jord åt oss att bo uppå. Han utbredde det blåa himlahvalfvet öfver våra hufvuden. Sol och måne satte han där uppe. Han hängde upp solen såsom en stor lampa på himlahvalfvet för att gifva oss ljus. Han klädde marken under våra fötter med det fina mjuka gräset, som liknar en grön sammetsmatta; han skapade molnen och stjärnorna, bergen och dalarne, träden och blommorna, de porlande bäckarne och de sjungande fåglarne, på det att hvar vi än gå, skulle vi hafva något ljufligt och vackert att se och höra. Jesus har äfven gifvit oss våra föräldrar, som taga vård om oss, och våra vänner som hålla af oss. Ja, allt jordiskt godt vi äga hafva vi Herren Jesus att tacka för. Vore nu detta allt hvad han gjort för oss, så skulle det visserligen utgöra skäl nog för oss att göra allt hvad vi kunna för honom. Men det är icke allt, icke hälften, icke en hundradedel af det, som Jesus har gjort för oss. Att skapa världen med allt hvad däruti är var för honom en jämförelsevis ringa gärning, det kostade honom endast ett ord. Han behöfde blott uttala befallningen, så skedde allt så som han ville. Han sade: "varde ljus," och i samma ögonblick vardt det ljus. "Fram-

bringa jorden träd!" och genast stodo träden där fullvuxna. "Frambringa jorden blommor!" — och på hans ord spirade tusentals olika slag af älskliga blommor fram ur jordens sköte. Icke heller kostade det Jesus mycket att **skapa oss**. Men när vi hade fördärfvat oss genom synd, åtog han sig att **frälsa oss**, och **det** kostade honom mer än vi ens kunna göra oss ett begrepp om.

Se, där borta i Betlehem i judiska landet står ett oansenligt stall. En fader och en moder sitta därinne bredvid en krubba, hvari deras lilla barn hvilar. Nu inträda några resklädda män. De se trötta ut efter den långa resan. Deras hem ligger långt bort i det fjärran Östern, flere hundra mil från Betlehem. De hafva kommit för att bringa det lilla barnet i krubban sin hyllning och gifva det skänker af guld och dyrbara kryddor. Utanför staden hålla några herdar vård öfver sin hjord om natten. Ett klart ljus börjar kringstråla dem, och de höra röster uppöfver sig. De blicka upp och få se en stor skara änglar, som sväfva ned från himmelen för att förkunna dem detta barns födelse.

Hvilket underbarn! Se på det, där det ligger och sover i krubban. Det är ju lika hjälplöst som hvarje annat barn, och likväl är detta barn **sann Gud**, det är — Herren Jesus själf. Af evighet har han varit i himmelen, där Guds heliga änglar hafva tillbedt honom. Men nu har han blifvit ett litet svagt barn och hans fattiga föräldrar hafva ej något annat än en krubba att lägga honom uti, då han födes till världen. Det var nödvändigt att vår fräl-

sare skulle inträda i världen under sådana förhållanden, och han gjorde det villigt för vår skull. I mer än trettio år lefde han sedan här på jorden så fattig, att han icke ens hade ett eget hem; han bodde hos andra och han åt hos andra under hela sitt lif, han som dock ägde hela världen! Huru underbart! De sista åren af sitt lif gick han omkring i landet, lärde, predikade och gjorde väl, tills hans egna landsmän togo honom till fånga. De hånade och begabbade honom; de satte en krona af törnen på hans hufvud; de slogo honom; de spottade på honom; de korsfäste honom. Han dog en förfärlig, långsam och plågsam död. Och allt detta utstod han villigt för att frälsa oss. **Där ser du hvad Jesus har gjort för oss för att förvärfva oss evig salighet.** Huru stor måste icke hans kärlek till oss hafva varit! Om vi allvarligt besinnade allt hvad Jesus har gjort för oss, så skulle vi säkerligen med glädje vilja göra allt hvad vi kunde för honom. Den första orsaken, hvarför vi böra göra något för Jesus, är således den, **att han har gjort så mycket för oss.**

2.

Den andra orsaken hvarför vi böra göra något för Jesus är den, att det är en ära att få göra något åt honom

När drottning Alexandra af England åker till parlamentshuset vid något högtidligt tillfälle, är hon iklädd sin kungliga dräkt och bär Englands prakt-

fulla krona, som blixtrar af dyrbara ädelstenar. Tänk om du vid något sådant tillfälle finge vara med bland hennes uppvaktning och finge inträda i parlamentshuset på samma gång som drottningen. Tänk om du komme att stå i hennes närhet. Tänk vidare om drottningen efter en stunds förlopp komme att se bort till dig och vinka dig till sig. Du träder fram till hennes tron, och hon ber dig gifva henne ett glas vatten. Nu kan det väl icke i verkligheten komma i fråga att drottningen skulle göra något dylikt, ty en mängd både hofherrar och hofdamer stå alltid redo att på hennes minsta vink skaffa henne hvad hon önskar. Jag **tänker** mig blott ett sådant fall för att få ett exempel. Emellertid frambar du vattnet till drottningen i en gyllne bägare på en guldbricka. Då hon har druckit, tillsäger hon dig äfven att stå kvar och fläkta på henne med en solfjäder, tills allt är slut och hon drager sig tillbaka.

Hvadhelst annat drottningen skulle hafva bedt dig att göra, skulle du icke gärna hafva gjort det? Jo, visserligen. Och du skulle hafva tyckt att det varit en stor ära. Du skulle ha blifvit omnämnd i tidningarne påföljande dag såsom den lilla flicka eller gosse, som fläktade på hennes majestät med solfjädern, då hon satt i parlamentshuset. Nu anse de flesta människor som en mycket stor ära att få vara i konungens eller drottningens närhet och att få göra någonting för dem. Men hvad äro de, eller hvad äro alla monarker i världen tillsammans, i jämförelse med Herren Jesus Kristus?

Han är vår konung. Och han är himmelens så väl som jordens herre och konung; himmelens alla saliga invånare tillbedja honom, och världsaltet är honom underdånigt. Hvilken ousäglig ära att få göra någonting för honom! Men nu säger han, när du har visat barmhärtighet mot någon af hans stackars lidande barn: "det har du gjort åt mig." Detta är verklig ära; det är "den ära som kommer från Gud."

Den högsta ära.

Den berömde officeren Ralph Abercrombie var en mycket from man. Då han bosatte sig på sitt gamla fädernegods i Skotland blef han kallad till äldste i den församling, som han tillhörde. Bland de plikter som åligga de äldste inom hans samfund, är att på de dagar, då nattvard firas, taga brödet och vinet ur prästens hand och utdela det åt församlingsmedlemmarne. När denne tappre och högt aktade krigare erfor att man kallat honom till detta ämbete, skref han till sin pastor följande rader:

"Vördade herr pastor! "Min konung har mången gång, under den tid jag tjänat i hären, hedrat mig med viktiga och ärofulla uppdrag, och hans majestät har behagat belöna mina tjänster med stora hedersbetygelser. Men tillåtelsen att få öfverlämna brödet och vinet — underpanterna på min frälsares kärlek in i döden — till den ringaste af hans lärjungar, aktar jag såsom den **högsta ära** som kan vederfaras mig i detta lifvet."

Orsaken hvarför den tappre krigaren ansåg detta för en så stor ära var den, att han **gjorde det för Jesus.**

3.

Ett annat skäl för oss att göra något för Jesus, är nöjet att få göra något för honom.

Om vi hysa kärlek för någon, är det vårt största nöje att få göra något för den människan. En moder känner sig fullkomligt lycklig, då hon sköter om sitt lilla barn, kläder det eller vaggar det till sömns. Om barnet är aldrig så oroligt eller kinkigt, om det gråter och skriker aldrig så mycket, tröttnar dock icke modern att smeka och tala ömt till det. Du kan försöka fråga henne, om hon skulle vilja följa med på en lustfärd, medan du tager vård om barnet, och hon skall svara dig, för så vidt hon är en verklig moder: "Tack, det skulle nog vara roligt, men jag stannar hellre hemma. Mitt största nöje är att få vara hos mitt lilla kära barn och se efter att intet ondt händer det." Och om modern är mycket fattig, så att hon hela dagen måste arbeta tungt borta hos andra, huru gärna förrättar hon ej de tyngsta sysslor, emedan hon uppehålls af den tanken att hon gör det för sitt barn! Och när hon kommer hem på kvällen och tager i sina armar det lilla barnet, som tittar in i hennes kärleksfulla ögon och småler, då trycker hon barnet till sitt bröst och känner sig så lycklig vid tanken på, att hon gjort hela sitt dagsarbete för sin älskling! Hvilken väl-

signad sak det är att Gud gjort moderskärleken så stark! Våra mödrar hafva så mycken möda och oro för vår skull, när vi äro små, att det fordras hela deras oegennyttiga kärlek till oss för att de ej skola tröttna. Men en moders **kärlek** låter henne finna ett nöje i allt hvad hon gör för sitt barn.

Detsamma kan tillämpas på förhållandet mellan man och hustru, och mellan syskon, om de värligen älska hvarandra. Du kommer nog ihåg hvad bibeln berättar om Jakob. I sin ungdom besökte han en gång sin morbror Laban, och blef kvar hos honom en lång tid. Under det han var där, fick han kärlek till sin kusin, Rakel, som var ovanligt vacker, och bad sin morbror att få taga henne till hustru. Men i österlandet var det då för tiden — så väl som ännu i dag — brukligt, att när en yngling önskade gifta sig, så skulle han gifva brudens fader en dyrbar gåfva. Men Jakob var en fattig yngling. Visserligen var hans fader rik, men Jakob hade vandrat ut i världen för att själf skaffa sig sin utkomst, och därför ville han ogärna vända om hem för att begära hjälp af sin fader. Då han nu inga pengar hade att gifva Laban, erbjöd han sig att tjäna honom i sju år såsom herde. På den tiden var herdelifvet både mödosamt och farligt. Herden måste vara ute dag och natt, vinter och sommar, för att taga vård om hjordarne. Att i sju år hålla ut i en så trägen tjänst borde ju hafva syns Jakob en lång tid, och dock läsa vi att dessa sju år "voro i hans ögon såsom några dagar; så kär hade han henne." När han kände sig trött af sitt hårda arbete,

när han var utsatt för sommarens starka hetta eller för vinterns stränga köld, så tänkte han alltid: "Jag arbetar ju för min älskade Rakel," och den tanken förvandlade hans tunga arbete till ett nöje.

Men varmare och rikare än en moders kärlek till sitt barn, eller mannens till sin hustru, är Jesu kärlek till hvar och en af dem, som tillhöra honom. Och när vi i sanning lärt känna Herren Jesus, så skola vi älska honom tillbaka, högre än vi älska någon annan. Denna vår kärlek till honom skall finna ett nöje uti att göra allt hvad vi kunna för honom.

Guldmyntet.

För någon tid sedan hölls ett missionsmöte i en liten stad i England. Vid mötets slut kom en fattig änka, en af de allra fattigaste i församlingen, och lämnade pastorn en 5-dollar i guld. Pastorn, som kände till hennes torftiga omständigheter, nekade att taga emot myntet, sägande att hon hade säkert ej råd att gifva så mycket. Den fattiga kvinnan syntes härvid mycket bedröfvad. "Pastorn skall veta," sade hon, "att jag ofta gifvit kopparmynt till min frälsare; endast ett par gånger har jag haft den glädjen att ge honom några silfverslantar; men det har alltid utgjort min högsta åstundan att få gifva min Jesus ett guldmynt innan jag dör. Därför har jag nu en lång tid sparat alla slantar, jag kunnat undvara, på det att jag en gång skulle få gifva

Jesus ett guldmynt. Var så god, herr pastor, och tag emot det för Jesu skull.”

Naturligtvis kunde pastorn icke emotstå en sådan bön. Han tog guldmyntet, och den fattiga kvinnan återvände till sitt torftiga hem den aftonen med en känsla, som om hon varit den lyckligaste människa i hela staden. Hon hade gjort hvad hon kunde; hon hade gifvit sin frälsare det bästa hon ägde, sitt enda guldmynt. Hon hade gjort det åt Jesus och hon kände sig lycklig af att hon fått gifva det åt honom. Vi böra göra allt hvad vi kunna för Jesus, äfven för **nöjet att få tjäna honom.**

4.

Den fjärde och sista orsaken hvarför vi böra tjäna Jesus är den, att vi själfva hafva gagn däraf.

Ibland kan det vara ganska svårt att tjäna. Somliga husbönder fordra så mycket arbete som möjligt af sina tjänare men gifva dem så liten lön som möjligt därför. Men så handlar icke Jesus. Han är den bäste herre vi kunna tjäna. Om någon bjuder till att göra något åt honom, så tager han alltid själf uti och hjälper till för att underlätta arbetet; och sedan belönar han på ett sätt, som ingen annan kan göra. Då Jesus var på jorden, sade han till sina lärjungar att om de gjorde något af kärlek till honom, eller lede någon förlust för hans skull, så ville han godtgöra dem därför hundrafaldt i detta lifvet och efter döden gifva dem evigt lif.

Att få hundrafaldt betaldt för hvad man gör är ju mycket att sätta värde på. Jag vill nu omtala för eder några exempel på, huru Jesus redan i detta lifvet belönar dem som tjäna honom.

Konung Alfred och tiggaren.

En af de bästa konungar, som någonsin suttit på Englands tron, var Alfred den store. Han lefde i en ganska bekymmersam tid. Danskarne föllo in och gjorde sig till herrar i landet. Han måste fly och en längre tid förklädd uppehålla sig i skogar och öde trakter i landet. En dag kom en tiggare till hans undàngömda tillflyktsort och bad om en bit bröd. Då svarade drottningen att de blott hade ett enda bröd kvar, och att det icke var någon utsikt för dem att kunna få något mer.

“Gif ändå den stackars mannen hälften af brödet,” sade Alfred. “Han som en gång mättade fem tusen människor med fem bröd och två små fiskar, kan säkerligen låta ett halft bröd räcka åt oss, tills vi få något mer.” Tiggaren erhöll det halfva brödet. Och hur tron I väl att det gick för den ädle, godhjärtade Alfred? Kort efter det tiggaren aflägsnat sig, inträdde Alfreds tjänare med ett rikligt förråd af lifsmedel, och ej långt därefter ägde en för konung Alfred gynnsam förändring rum i de politiska förhållandena, så att han åter kom i besittning af sin tron.

Sålunda blef konung Alfred hundrafaldt belönad för sin hjälpsamhet. Han hade öfvat barm-

hårtighet för Herrens skull, och fann rik ersättning därför.

I borgen för Herren Jesus.

Jag läste nyligen om en from, allvarlig kristen, som hade en vän, hvilken var filosof, och en mycket lärd man. Den fromme mannen försökte ofta öfvertala filosofen att blifva en kristen. "Om jag blefve en kristen," svarade denne, "är jag rädd att jag skulle förlora allt hvad jag äger här i världen."

"Det behöfver du ej frukta för," svarade hans vän. "Ingen har någonsin förlorat på att tjäna Herren Jesus, ty äfven om du skulle lida någon förlust för hans skull, skall han en gång vedergälla dig det hundrafaldt."

"Men," invände filosofen, "är du då villig att underteckna en skriftlig försäkran, däri du förbinder dig att, om jag blir en kristen, ersätta mig allt jag kommer att förlora för Kristi skull, så vida han icke själf ersätter mig det?"

"Ja," svarade den andre, "det är jag fullkomligt villig att göra."

Förbindelsen skrefs och undertecknades, och filosofen lofvade försöka att blifva en kristen. Han började flitigt läsa bibeln och allvarligt bedja Gud om ett nytt hjärta, på det han måtte blifva en sann kristen. Gud hörde hans bön. Han sände sin helige Ande, som omskapade mannens hjärta och gjorde honom till en lefvande kristen. Några år därefter blef filosofen illa sjuk. Doktorn sade att han ej

skulle lefva länge. Då skickade han bud på den fromme vännen, som undertecknat den ofvannämnda förbindelsen. Så snart denne inträdde, lämnade han honom skrifvelsen med de orden: "Tag igen förbindelsen och rif sönder den. Jag löser dig från ditt löfte, ty Jesus har vedergällt mig hundrafaldt för hvad jag gjort eller lidit för hans skull. **Det återstår ingenting för dig att betala.** Tala om för alla huru sannt det är, att vi själfva hafva gagn af att tjäna Jesus."

Barberaren i Bath.

En barberare i den lilla staden Bath hade en lång tid brukat hålla sin butik öppen äfven om söndagarne. Efter någon tid blef han en kristen. Då kände han att han måste sluta upp med att ohelga sabbaten. Han måste hålla sin butik stängd på hvilodagen. Likväl tvekade han att taga detta steg, ty han fruktade att därigenom stöta sig med sina kunder och kanske slutligen förlora all förtjänst. I sin nöd vände han sig till en troende lärare, och fick af honom det rådet att stänga sin butik på sabbaten och lita på att Gud skulle taga sig an hans sak. Han gjorde så. Men det gick alldeles såsom barberaren hade tänkt. Hans bästa kunder blefvo förolämpade och sade ifrån, att om han ej ville raka dem på söndagen, skulle de ej heller anlita honom under veckan. Och snart kom den tid, då han blef tvungen att lämna sin präktiga butik

och i stället hyra en tarflig lokal, där han med möda kunde förtjäna sitt lifsuppehälle.

Men höll då icke Gud sitt löfte till den stackars barberaren? Skulle han värkligen förlora i stället för att vinna på, att han stängt sin butik för Jesu skull? Vänta litet, så skall du få höra.

En lördags afton, i skymningen, anlände med postdiligensen till den lilla staden en resande herre och frågade efter en barberare. Kusken visade honom till den fattige barberaren, som bodde där midt emot. Främlingen inträdde brådsakande och bad att strax blifva rakad, medan hästarne byttes om; han skulle ej nå målet för sin resa förrän sent på natten och han ville ej bryta sabbaten. Barberaren blef rörd häraf, och det var med tårar i ögonen han bad den främmande låna honom några cents för att köpa ett ljus, emedan det var alltför mörkt i det lilla rummet för att han skulle kunna se att raka honom. Den resande gaf honom pängarne, tilläggande: "Det förefaller mig som om det vore något ovanligt med er lefnadshistoria, men jag hinner ej nu taga reda därpå, kanske träffas vi, när jag på återvägen far här igenom. Hvad heter ni?"

"William Reed."

Den främmande studsade och utbrast. "William Reed? Är ni från västra England?"

"Ja, herre; från Kingston, nära Taunton."

"Hvad hette er fader?"

"Thomas."

"Hade han någon broder?"

“Ja, han hade en broder, efter hvilken jag fick mitt namn. Men han for ut till Ostindien, och då vi aldrig hörde af honom, hafva vi ansett honom vara död.”

“Det är bäst att ni följer med mig,” sade främlingen. “Jag reser just för att träffa en person, som påstår sig vara William Reed från Kingston, nära Taunton. Om ni kan bevisa att han är en bedragare och att ni själf är den person jag söker, då har jag goda nyheter för er. Den äldre William Reed är död och har efterlämnat en ofantlig förmögenhet, hvilken jag skall öfverlämna åt er, så snart jag får bevis på att ni är hans brorson.”

Barberaren följde med. Utan någon svårighet bevisade han sig vara den verkliga William Reed, och inom kort var hela farbroderns stora förmögenhet i barberarens ägo.

Huru underligt! Sålunda belönade Gud honom för hans trohet. Han hade gjort något för Jesus, då han stängde sin butik på söndagen. Om det än i början såg ut som om han skulle få lida stor förlust därigenom, blef han dock slutligen belönad hundra- ja tusenfaldigt. Ty om han icke hade stängt sin bod på söndagen och därigenom förlorat sina kunder, hade han icke behöft flytta till det här lilla usla kyffet, där han icke ens hade råd att köpa sig ett ljus. Och troligen hade den person, som hade farbroderns förmögenhet om hand, då aldrig fått reda på honom. Vi kunna därför säga, att förmögenheten tillföll honom såsom en belöning för hvad han gjort för Jesu skull. Denne barberare hade

visserligen allt skäl att säga, att vi hafva gagn af att tjäna Herren Jesus.

Men Jesus kan äfven rikligen belöna de sina för hvad de göra åt honom, utan att gifva dem pänningar. Han kan göra dem så lyckliga i kärleken till honom, att förlusten af jordiska ägodelar ingenting betyder för dem. Aposteln Paulus förlorade allt hvad han ägde i världen för Jesu skull, men han sade att den förlusten var en vinst för honom.

Ett vittnesbörd på dödsbädden.

En kristen sade på sin dödsbädd till en vän, som satt bredvid honom:

„Jag har förlorat allt hvad jag ägt; alla de mina äro döda; jag har förlorat både hörsel och syn, jag är gammal och fattig och alldeles ensam. Likväl är jag lycklig, ty Jesus är med mig. Jesus öfvergifver mig aldrig; han blir aldrig gammal eller fattig och han dör aldrig. Jesus kan göra mig fullkomligt lycklig genom sin kärlek; jag behöfver icke något mer.”

O, det är i sanning dyrbart att känna och älska och tjäna en sådan frälsare! Vi hafva ju själfva gagn af allt hvad vi göra för honom.

Redan här nere på jorden hafva vi stort gagn af att tjäna Jesus, men den största vinsten däraf få vi i himmelen. Hvad vi där hafva att vänta, kan ingen människotunga uttala.

Missionärens lön.

En söndagsafton besökte en missionär på Söderhafsöarne en af de omvända infödingarne, som låg på sin dödsbädd. Den döende mannen sade till honom:

“Ni har väl i dag som vanligt predikat om himmelen? I morgon hoppas jag vara där. Då tänker jag gå rakt fram till frälsaren och tacka honom, för att han ingaf er den tanken att lämna ert hem i det kristna landet och komma hit för att tala med oss, stackars okunniga hedningar, om Jesus och hans stora kärlek till oss. Sedan går jag och sätter mig vid pärleporten och väntar, tills ni kommer. Och när jag får se er, så tager jag er vid handen och leder er fram till Jesus och säger: **‘Detta är den man, som lärde mig vägen hit’.**”

O, hvad rik ersättning den missionären då skulle få för hvad han gjorde åt Jesus!

Vi hafva nu omtalat fyra orsaker, hvarför vi böra arbeta för Herren Jesus: **Den första var den, att han gjort så mycket för oss. Den andra, att det är en ära att få göra något för honom. Den tredje, att det är ett nöje att få tjäna Jesus. Och den fjärde är den, att vi själfva hafva gagn af att tjäna honom.**

Antingen vi gifva eller vi göra något för Jesus, känns det godt att veta, att vår tjänst är honom välbehaglig, och att han säger till oss:

“Det hafven I gjort mig.”

Älskade barn, bedjen Jesus om nåd att i måtten kunna göra allt hvad I gören såsom åt honom.

Om I gören detta, så skolen I komma att föra ett lyckligt, gagnetligt lif här i tiden och slutligen af Jesus få emottaga en rik lön i himmelen.



Den Bästa Prydnaden.

Deras prydnad vare den saktmodiga och stilla andens oförgångliga väsende, som är kostbart inför Gud. 1 Petr. 3: 4.

I denna vers talas om ett särskildt slags prydnad. Du vet ju, att med prydnader menas ting, som människor sätta på sig för att se bättre ut. Om vi kunde räkna upp alla slags prydnader, som begagnas i världen, hvilken mängd skulle det ej blifva! Och om vi så kunde breda ut dem alla framför oss och undersöka dem, huru olika skulle de ej alla vara. I vårt land bära fruntimren såsom prydnader siden och sammet, blommor och fjädrar, pärlor och juveler. Herrarne begagna halsdukar och kragar, ringar och klockkedjor, käppar och mustascher, och många andra dylika ting. Profeten Esaias nämner en hel lång lista af besynnerliga prydnader, hvilka de judiska kvinnorna på hans tid brukade bära. Han talar bland annat om glittrande fotkedjor, halfmånformiga hufvudprydnader, spännen och armband, pannbindlar, örhängen, näsringar, hufvor och slöjor. Huru underliga många af dessa prydnader förefalla oss! Vi förstå knappt huru de skola se ut.

Amerikas indianer hänga vid sina gördlar slagna fienders hufvudskålar, och anse dem som de

skönaste prydnader. De afrikanske höfdingarne göra sig halsband af sina fienders tänder och hufvudskålar, och bära med stolthet dessa i deras tycke så värdefulla smycken. Hottentotterna smörja sina nakna kroppar med en blandning af fett och rödfärg, och tro sig därigenom vinna betydligt i skönhet. Nyseeländarne måla sina ansikten med brokiga färger. Kineserna åter hafva den åsikten, att en kvinnas mest intagande prydnad är att hafva små fötter, med hvilka hon knappt kan gå.

I England ansågs för många år sedan såsom en stor prydnad att begagna skor, som voro långa, spetsiga och uppåtböjda i tån. För någon tid sedan brukade herrarne där benkläder, stoppade med bomull, så att benen svällde ut mycket öfver sin naturliga storlek. Och när då damerna sågo herrarne så förstorade, tyckte de sig böra hålla jämna steg med dem; och så började de bära tunnbandskjolar (krinoliner), hvarigenom de åter kommo ett godt stycke framom herrarne.

Vi skulle kunna bilda ett underligt, men intressant museum, om vi kunde hopsamla alla de prydnader, som begagnats af olika folk i världens alla tidsåldrar! Men bland alla de prydnader, som man någonsin uppfunnit för kroppen, skulle vi aldrig kunna finna någon, som ens för ett ögonblick vore värd att jämföra med den själens prydnad, hvarom aposteln talar i vår text. Det är den prydnad, som Gud vill, att vi skola bära, och som uppväger alla världens prydnader tillsamman tagna. Prydnaden af en "saktmodig och stilla ande" är **den**

bästa prydnaden. Jag ämnar uppställa för er sex orsaker därtill, men innan jag börjar därmed, skulle jag först vilja tala litet med er om hvad som menas med saktmod och en saktmodig ande.

Ett godt svar.

En lärare frågade en gång barnen i sin söndagsskola: "Sägen mig, barn, hvilka äro de saktmodiga?" En liten gosse gaf det svaret: "De som gifva vänliga svar på ovänliga frågor."

En from man.

För många år tillbaka lefde en gammal from präst. En ogudaktig man, som en dag infann sig i hans kyrka, kände sig djupt förolämpad af något, som prästen sade i sin predikan. Då han kort därefter mötte prästen ute på gatan, slog den vildsinte mannen till honom midt i ansiktet, så att två tänder lossnade och föllo ut. Utan att vredgas, tog den fromme prästen de båda tänderna i sin hand, höll fram dem för mannen och sade lugnt: "Se här, min vän, ni har utan orsak slagit ut de här två tänderna på mig; men ni skulle gärna få slå ut så många tänder jag äger, om det kunde vara till någon nytta för er själ. Denne vördnadsvärde präst bar prydnaden af "en saktmodig och stilla ande." Huru skönt den prydde honom!

Med saktmod eller en saktmodig ande menas

tålamod gent emot andras orättvisa, så att man ej låter sig retas däraf.

Detta är **den bästa prydnad** du kan äga. Låtom oss då se efter några orsaker, hvarför den är den bästa.

I.

“En saktmodig och stilla ande” är den bästa prydnaden för det första **emedan Jesus bar den.**

Då Jesus lefde på jorden, inbjöd han syndare att komma och lära af honom; och orsaken, hvarför han bad dem komma, var denna: “ty jag är mild och ödmjuk af hjärtat.” Profeten Esaias talar om Jesus flere hundra år före hans födelse sålunda. Han skall ej skria eller ropa, och han skall icke låta sin röst höras på gatan. Den rö, som är bruten, skall han icke krossa, och den veke, som ryker, skall han icke utsläcka. Med sanning skall han låta rätten utgå.” Detta betyder, att han är sådan, som vi sjunga om honom i den enkla, vackra psalmen vi lärde såsom barn:

“Alltid befunnen tålig,
Ehur du var föraktad.”

På ett annat ställe säger samme profet om honom: “Lik fåret som föres till slaktning, och lik ett lamm, som tiger för dem som klippta det, så upplät han icke sin mun.” Tänk hvilken behandling Jesus rönt af dem, han kom för att frälsa! De smädade honom och ljögo på honom; de kallade honom frässare och drinkare, och påstodo, att han

var besatt af en djäfvul; de drefvo honom ut ur sina städer; och slutligen tillfångatogo de honom, såsom om han varit en tjuf och en rövare, bundo honom, hånade honom, iklädde honom en purpurmantel och en törnekrona; de spottade på honom, slogo honom och beröfvade honom hans kläder; de dömde honom till döden och korsfäste honom; och när han hängde där i själsångest, blödande och döende, sökte de blott göra honom lidandet än bittrare med sina smädande, hånfulla utfall. Men huru vedergällde han dem? Han gaf dem aldrig ett ovänligt eller häftigt ord tillbaka. "När han blef smädad, smädade han icke igen." Han var vänlig och mild mot alla. Då han hängde på korset, blödande och plågad, bad han för sina mördare: "Fader, förlåt dem! ty de veta icke hvad de göra." O, huru saktmodig och stilla Jesus var! Han bar alltid denna, den bästa prydnaden. Och huru skönt strålar den ej hos honom! Ingen har någonsin ägt så mycket af denna älskliga ande som Jesus; men han kom hit ned för att genom sitt exempel visa oss, huru skön denna prydnad är och bjuda oss att påtaga och bära den.

Vid världsliga hof är det vanligt, att konungen eller konungens son, bestämmer modet på klädedräkten, hvarefter adeln och de högre klasserna sedan rätta sig. I England antager hvarje hofman genast den snitt och fason på kläder eller de slags prydnader, som konungen behagar anlägga. Men vår ledare, i detta som i alla andra fall, är Herren Jesus, och därför att han bar prydnaden af en sakt-

modig och stilla ande, bära äfven vi, med hans hjälp, söka bära den.

Det är **den bästa prydnaden**, emedan Jesus bar den. Detta var nu **den första** orsaken.

2.

Men för det andra är "en saktmodig och stilla ande" den bästa prydnaden, emedan den är så nyttig.

På två sätt är den nyttig; **först, emedan de som bära den, själfva känna sig nöjda och lyckliga.** En människas verkliga lycka beror icke af en större eller mindre pänningesummas ägande, utan af hennes eget hjärtas tillstånd, af de känslor, som uppfylla henne. I hafven nog läst om Haman i bibeln. Han var den förnämste mannen i riket näst konung Ahasveros, hvilken på sin tid var världens mäktigaste regent. Haman ägde allt hvad han kunde önska, rikedom, ära, nöjen; han hade dyrbara, sköna prydnader af många slag; men, emedan han icke hade "prydnaden af en saktmodig och stilla ande," var han olycklig. Då han åkte ut i sin präktiga vagn, hälsade folket honom med den djupaste vördnad — alla utom en, den fattige juden Mordekai, som vägrade visa Haman någon hedersbetygelse. Häröfver vredgades och harmades Haman så, att han kände sig verkligen olycklig.

Låt mig nu ock tala om ett exempel på, huru lyckliga människor kunna vara, äfven under helt andra och mindre fördelaktiga yttre omständigheter

än Hamans, blott de äga "prydnaden af en saktmodig och stilla ande."

Lycklig i döden.

Pastor Werner sade en dag till sina barn, att han på aftonen ämnade taga dem med sig på ett mycket intressant besök, men han ville icke på förhand säga dem, hvad det var de skulle få se. Då aftonen kom, förde han dem till ett eländigt ruckel med söndriga fönster och lutande väggar. Redan det yttre tillkännagaf det största armod. Innan de inträdde, sade pastorn till barnen: "I kunnen väl knappast tro det är möjligt, att någon som bor i den här usla kojan kan vara lycklig. Här inne ligger emellertid en stackars nitton års gosse på en eländig halmbädd i stark feber och plågad af bölder och sår."

"Stackare! O, så olycklig han måtte vara!" ropade barnen medlidsamt.

"Jag vill, att ni själfva skola se, huru därmed förhåller sig," sade deras fader, i det han öppnade dörren.

"Käre vän," sade pastorn till den sjuke, hvilken han ofta besökt, "jag tog de här barnen med mig för att visa dem, att det är möjligt, att trots fattigdom, sjukdom och plågor, känna sig lycklig. Vill du inte själf säga dem, hvad du tänker om saken."

"Jo gärna," svarade den döende ynglingen, vänligt småleende. "Jag skulle icke vilja byta med den rikaste och friskaste människa i världen, som

icke känner och älskar min frälsare. Gud vare tack och lof! Jag har, för Jesu skull, godt hopp att få ingå i de himmelska boningarne, där Lasarus nu är, och liksom han där snart få glömma alla plågor och svårigheter. Min sjukdom och lekamliga nöd aktar jag icke heller nu mycket, ty Jesus är med mig. O ja, jag är i sanning lycklig redan nu, och jag hoppas få vara det för evigt. Många gånger om dagen tackar jag Gud för, att han gjort mig till sitt barn."

Denne unge man bar "prydnaden af en saktmodig och stilla ande." Af hvilken stor nytta var ej den prydnaden för honom, då den gjorde honom så nöjd och lycklig!

3.

För det tredje är denna prydnad af stor nytta därför, att den hjälper oss att göra andra lyckliga.

En stor del prydnader, som människor begagna, äro ej allenast af ingen nytta, utan göra till och med stor skada. De ingifva nämligen andra, som icke hafva råd att bära sådana prydnader, känslor af afundsjuka och missnöje och kunna stundom till och med förleda människor att stjäla eller begå andra synder, i afsikt att skaffa sig de prydnader, som de eljest icke kunna erhålla. Men aldrig har "prydnaden af en saktmodig och stilla ande" haft en dylik värkan på någon. Om vi bära denna prydnad, kunna vi vara säkra om att den, i stället för att göra andra skada, tvärtom skall hjälpa oss att

göra andra godt. Jag skall nu tala om för er huru mycket godt en liten gosse gjorde en annan, därigenom att han bar denna prydnad.

Det bästa botemedlet.

En afton, då några herrar sutto och samspråkade hos en vän, yttrade en af dem: "Ja, varen öfvertygade om, att en saktmodig ande är ett botemedel för allt ondt!" En liten gosse satt i ett hörn af rummet och läste på sin läxa i latinsk grammatik. Han lade märke till det ofvannämnda yttrandet och upprepade orden halfhögt för sig själf: "en saktmodig ande är ett botemedel för allt ondt." Den herrn som talat, vände sig om för att se hvem det var, som upprepat hans ord, och sade: "Ja, det är allt sant; tror du icke så med, min lille vän?"

Gossen rodnade, då han fann sig tilltalad af den främmade herrn, och svarade blygt: "Jag tror ej, att jag riktigt förstår de där orden."

"Nå, då skall jag förklara dem för dig," sade den vänlige herrn, "ty de innehålla en grundsats, som du borde både förstå och handla efter. Denna grundsats skall en gång besegra världen. Jag tror, att jag bäst kan förklara den för dig, om jag talar om, huru den besegrade mig."

"Min fader, som var officer, ansåg alltid, att den bästa utvägen att slita en tvist var att slåss med motparten. Om en pojke sade ett retsamt ord

åt mig, tillropade han mig alltid: 'Slåss, Karl, slåss'!"

"Jag kom snart i skola och fick där till knäkamrat en gosse vid namn Tom Tucker. Då jag fann att Tom var en fattig gosse, som hade ondt om pänningar, började jag visa mig högdragen mot honom och med stolthet tala om, hvad min fader ägde och om vårt lefnadssätt där hemma. Men Tom var en förträfflig gosse, mycket omtyckt af kamraterna, och som han var utmärkt skicklig i bollspel, var äfven jag sams med honom till en tid. Men så hände det sig en gång, att jag och några med mig liksinnade gossar råkade illa ut för en af lärarne, och huru det var, kommo vi på den tanken, att Tom Tucker hade skvallrat på oss."

"Då blef jag alldeles ursinnig. 'Tom Tucker — hvad är han för en usling!' ropade jag i vredesmod. 'Jag skall nog gifva honom, hvad han förtjänar'! Vi uppeggade hvarandra alltmer, och slutligen fick jag i uppdrag att söka upp Tom och "klå" honom. Jag skyndade som en rasande gatorna framåt och störtade in på Toms gård, där han lekte med sin lilla syster och deras hund Trip, ropande: 'Jag skall lära dig att gå och berätta historier om mig, herr Tom skvallerbytta'!"

"Tom visade ej minsta tecken till fruktan, men stod och såg på mig så mild och tålig som ett lamm."

"Bekänn!" skrek jag till honom, i det jag närmade mig med knutna näfvar, 'bekänn, eller jag' — dödar dig, ämnade jag säga, ty mod var i mitt

hjärta. Tom steg åt sidan och sade i bestämd men vänlig ton: 'Karl, du må slå mig, hur mycket du vill, jag säger dig bara på förhand, att jag **inte slår igen**. Det är mycket dumt att låta ett slagsmål afgöra en sak. Så snart du blir lugn igen, skall jag tala'."

"Detta saktmodiga svar kufvade mig alldeles. Jag fann ej det ringaste nöje i att slåss ensam, och skämdes för mig själf och mitt häftiga, retliga lynne, så att jag hälst velat smyga mig bort från Tom. På en gång insåg jag klart, hur dåraktigt och orätt jag hade handlat, samt hur mycket ädlare och bättre Tom uppfört sig. Och från den stunden fick Tom ett inflytande öfver mig som ingen annan, hvarken förr eller senare ägt."

Tom Tucker bar "prydnaden af en saktmodig och stilla ande," och därför kunde han vara af sådan nytta för sin bråkige, lättretlige kamrat, att dennes af naturen häftiga sinne förändrades för hela lifvet. Sålunda är, för det andra, denna prydnad den bästa, emedan den är nyttig.

För det fjärde är "en saktmodig och stilla ande" den bästa prydnaden, därför att de, som bära den, blifva förskönade.

Andra prydnader äro för kroppen; men detta är en prydnad för själen, som gör henne mycket älskligare och skönare, än hon eljest skulle vara. Du vet nog, hur dyster en trädgård ser ut vintertiden, då träden hafva fällt sina löf, alla blommor vissnat och allt ser så ödsligt och dödt ut. Men hur förvandlas icke samma trädgård på våren!

Löfven spricka ut igen, så friska och saftiga, de älskliga blommorna spira upp på nytt, och hela trädgården får ett helt annat utseende. En själ som saknar prydnaden af en saktmodig och stilla ande, liknar trädgården under vintertiden, men en själ som äger denna prydnad är lik trädgården, sådan den ser ut på våren.

Låtom oss taga ett annat exempel. En hop mörka, dystra storm-moln hafva samlat sig på himmelen. Huru hotande de se ut, så svarta och hemska! Du vänder strax bort ögat ifrån dem, och önskar endast att de snart vore sin kos. Men se, nu kommer solen fram under dem, och just innan hon går ned, kastar hon en flod af ljus öfver de där dystra molnen. Hur de skifta, hur de glöda! Hvilket skimmer af guld och purpur! Du kan icke tröttna att betrakta dem, och önskar att den vackra synen måtte vara länge, länge. Men hvad dessa mörka moln äro utan solsken, sådan är den själ som saknar "prydnaden af en saktmodig och stilla ande." Och tvärtom: hvad de där molnen äro i solbelysning, är en själ som äger denna prydnad. Det betyder ingenting, huru gammal, skrynklig och ful en människa är; om hon blott äger denna prydnad, skall den lysa upp hennes ansikte och göra det vackert, på samma sätt som solen skiner fram genom molnet och gjuter sitt guld däröfver.

I kälkbacken.

En vinterdag, för flere år sedan, var en liten gosse just i färd med att taga sin första lektion i kälkbacksåkning, då han, midt under ifvern och förtjusningen öfver det nya nöjet, plötsligt fann sig insnärjd med ena foten i ett fruntimmers klädnings-släp. Förskräckt och ledsen öfver att hafva slitit sönder klädningen, reste han sig från sin kälke, och framstammade med mössan i hand en ödmjuk ursäkt:

“Min fru, jag ber så mycket om förlåtelse, jag är så ledsen.”

“Det var inte så farligt,” svarade hon vänligt, “du är säkert mera ledsen öfver det, än hvad jag själf är.”

“Men,” invände gossen, “er klädning är ju förstörd. Jag trodde ni skulle bli ond på mig, för att jag bar mig så dumt åt.”

“Visst icke,” svarade hon åter; “jag har hellre en sönderrifven klädning än ett uppretadt sinne.”

“O, är hon icke skön?” hviskade den lille gossen till sin kamrat, då det vänliga fruntimret aflägsnade sig.

“Hvem? Hon som går där?” frågade denne. “Om du kallar henne skön, vill jag inte ge mycket för ditt skönhetssinne! Hon är minst fyrtio år, och så gul och skrynkelig i ansiktet.”

“Jag bryr mig inte om, att hennes ansikte är

skrynkligt," återtog den lille; "**hennes själ är i alla fall vacker.**"

Detta var sant. Denna kvinna bar prydnaden af en saktmodig, stilla ande, och därigenom blef hon skön. Således är denna prydnad den bästa, **emedan den förskönar dem, som bära den.**

5.

För det femte är detta den bästa prydnaden, emedan den alltid kan bäras.

Alla andra prydnader påtagas endast vid särskilda tillfällen. Muffar och allt slags pälsvärk begagnas endast om vintern, under det att lätta, tunna dräkter företrädesvis nyttjas under sommaren. Bruddräkten bäres endast vid bröllop. Drottning Alexandra har en ofantlig mängd af de skönaste juveler i sin krona; men dem kan hon ju icke pryda sig med än på större festdagar. En general bär sin fulla uniform endast på paraddagar eller vid andra högtidliga tillfällen. Således, prydnader i allmänhet kunna icke begagnas när som helst; i synnerhet passa de icke på resor, icke på sjuk- eller dödsbädden. Men helt annorlunda förhåller det sig med "prydnaden af en saktmodig och stilla ande," ty den kan bäras dag och natt, sommar och vinter, hemma och ute, antingen man är frisk eller sjuk, i lifvet och i döden. Ja, i själfva dödsstunden, då vi hafva aflagt alla andra prydnader, få vi ännu bära "prydnaden af en saktmodig och stilla ande." Vi kunna bära den både i döden och i domen, och

när vi kommit in i himmelen, skola vi bära den för evigt. Att denna prydnad **alltid kan bäras** är ju ett godt skäl, hvarför vi böra anse den såsom den bästa prydnad.

6.

Vi hafva ännu **ett skäl, att kalla denna prydnad den bästa, nämligen det, att ju längre den bäres, ju skönare blir den.**

Andra prydnader äro mer och mindre förgängliga. När du nyss har tagit in en skål full med rosor och andra blommor, hur friska och vackra äro de ej då! Men snart börja de hänga sina hufvuden och vissna bort, och all deras fågring är inom kort förbi. Så förhåller det sig äfven med våra kläder. Om vi t. ex. fått dem nya på våren, äro de vanligen långt före sommarens slut smutsiga och förstörda. Och likaså är det med de prydnader Gud gifver unga ansikten: de klara ögonen och de blomstrande kinderna äro mycket intagande, men ack, så förgängliga! Jag minns, att när jag var en liten pojke på tio år, hade jag brunt, lockigt hår och kinder som rosor, och det hände at: folk stannade på gatan och frågade mig, hvad jag hade gjort åt mina kinder. Men de där rosiga kinderna voro den prydnad Gud hade gifvit mig. Nu har både det lockiga, bruna håret och de rosiga kinderna försvunnit för länge sedan.

Alla ståtliga monument af trä, sten, järn eller brons, äfven **de** falla sönder och tåras bort.

Men hur annorlunda är det icke med "prydnaden af en saktmodig och stilla ande!" Den hvar-ken vissnar eller slites ut; och ej allenast det, utan den tillväxer äfven och blir allt vackrare. Om vi än nådde Metusalahs höga ålder, skulle denna prydnad dock aldrig upphöra att tillväxa i skönhet; icke ens döden skall hindra den därifrån. Moses var på sin tid den saktmodigaste man i världen. Han bar denna prydnad på jorden under sina åttio år och under hela denna tid tillväxte den i skönhet. Nu har han varit död mellan tre och fyra tusen år — o, huru älsklig måtte han icke nu se ut, där uppe i himmelen, där han ännu bär denna, allt skönare vordna, prydnad! Tänk, om du hade en pärla eller en diamant, som blefve större och klarare för hvarje år, hur dyrbar skulle den ej vara för dig! I hela världen finns ingen sådan pärla eller diamant. Men "prydnaden af en saktmodig och stilla ande" är lik en andlig ädelsten, och har den förunderliga egenskapen att ständigt tillväxa i storlek och skönhet. Den förtjänar således att kallas **den bästa prydnaden.**

En saktmodig och stilla ande är sålunda den bästa prydnaden:

- 1) emedan Jesus bar den;
- 2) emedan den är så nyttig;
- 3) emedan den hjälper oss göra andra lyckliga;
- 4) emedan den förskönar dem som bära den;
- 5) emedan den alltid kan bäras; och
- 6) emedan den blir allt skönare; ju längre den bäres.

Mina kära unga vänner! jag hoppas I viljen alla försöka skaffa er denna prydnad och bära den. I kunnen icke själfva taga er den, och icke heller kan jag eller edra föräldrar eller lärare hjälpa er att få den; men Jesus kan det. Han säger: "Lären af mig! ty jag är mild och ödmjuk af hjärtat." Om du har ett svårt, häftigt lynne, bed till honom om hjälp att öfvervinna det. Han vill så gärna gifva dig denna "prydnad af en saktmodig och stilla ande," som **är kostelig inför Gud**. Det bör ju vara af vikt för dig att söka erhålla en prydnad, som är Gud välbehaglig. Han älskar visserligen andra prydnader, eljest skulle han icke hafva gifvit oss så många sådana. Se, huru han har prydt himlavalvet med den skönaste blåa färg, med ljusa, lätta skyar, glänsande regnbågar och de allra härligaste färgskiftningar vid solens upp- och nedgång. Se, huru han prydt jorden med buskar och träd, med blommor och gräs. Fåglarne har han prydt med fjädrar i de skönaste färger, och äfven de små fjärilarne hafva af honom fått en mer glänsande praktfull dräkt, än den rikaste dam i landet någonsin burit. Men alla dessa prydnader låter Gud snart förgås; därför kunna vi förstå, att han ändå icke aktar dem så högt. Det säges icke om någon af dem, att de äro "kostliga" inför honom; detta gäller endast om denna bästa prydnad, som vi hafva talat om. I fall det blott sades, att den vore "kostelig **inför människor**," skulle den ej vara mycket att sätta värde på. Människor begå lätt

misstag; de uppskatta ofta rätt högt ting, som äro af ringa eller intet värde.

Sjömannens diamanter.

Jag känner en person, som var sjöman i sina unga dagar. Han gjorde en gång en resa till södra Shetlandsöarne, där fartyget blef liggande flera veckor för uppköp af sälskinn. En dag, då han sysslolös vandrade stranden framåt, upptäckte han ett slags naturlig grotta, och då han inträdde där, fann han i ett hörn af grottan en hel mängd glittrande föremål, som han antog vara diamanter. Genast skyndade han sig tillbaka till fartyget, skaffade sig en stor säck och fyllde den med de förmodade diamanterna, hvarpå han omsorgsfullt stufvade ned säcken i sin stora sjökista. Han gaf ingen del af sin hemlighet, men under hela resan fröjdade han sig vid tanken på, att han vid hemkomsten skulle bli den rikaste man i staden. När han slutligen kom hem och hans skatt blef undersökt, hvad tron I han fick veta? Jo, att alla hans förmodade diamanter endast voro simpla kvartskrystaller och att hela säcken icke var värd tjugufem öre.

Sålunda händer det lätt, att människor misstaga sig om en saks värde; men Gud begår aldrig ett dylikt misstag. Då han sagt att en sak är dyrbar, kunna vi vara säkra om att den ock är så. Låt oss därför alla vinnlägga oss om att bära denna bästa prydnad, hvilken är kostlig inför honom, så skola vi hafva nytta däraf så väl för detta lifvet som det tillkommande.

Fridsfursten.

Hans namn är Fridsfurste. Es. 9: 6.

Detta är ett af Jesu namn. Då profeten Esaias omkring sju hundra år före Jesu födelse talade om honom, nämde han bland annat flera af de namn, med hvilka han skulle kallas, såsom "Underlig," "Råd," "Stark Gud," "Ewig Fader, "**Fridsfurste.**"

Hvilket ljufligt namn detta sista är, och huru väl det anstår Herren Jesus! Då han såsom ett litet barn låg i krubban, sjöngo änglarne till den nyfödde frälsarens ära: "Ära vare Gud i höjden, och **frid** på jorden, människorna en god vilje!" Jesus kom i världen för att skaffa frid; han kom för att stifta frid mellan Gud och människor. Bibeln talar ju om en fiendskap mellan Gud och oss, denna fiendskap, som vi gåfvo anledning till då vi först syndade mot Gud och i hvilken vi fortsätta genom att förblifva i synden.

Då ett par gossar eller flickor blifvit osams, veten I nog huru de bete sig. De undvika att komma i hvarandras närhet och tala icke till hvarandra. Och just så förhålla vi oss mot Gud, då vi veta att vi stå i fiendskap mot honom. Men Jesus kom för att nedbryta skiljemuren, fiendskapen som stänger oss från Gud, och i stället gifva oss frid

med Gud. Detta är **ett** skäl, hvarför han kallas fridsfurste.

Men Jesus kom äfven för att stifta frid **mellan folken** så väl som mellan Gud och människorna. Bibeln säger oss att han "stillar örlig i hela världen" och att den dag skall komma, då alla folk skola lefva i kärlek och frid med hvarandra. "De skola smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till trädgårdsknifvar och skola icke mer lära sig krig." Då upphör tillvärkningen af kanoner och gevär, af krut och kulor. Inga starka fästen behöfva då mera byggas och inga pansarskepp, ty frid och god vilje skola råda bland människorna. Jesus kan sålunda kallas "fridsfursten" äfven därför, att han stiftar frid mellan folken.

Men han skall stifta frid, icke blott mellan hela folk, utan ock mellan alla enskilda människor. Han skall lära män, kvinnor och barn, som lefva tillsammans i familjer, eller äro skolkamrater eller grannar, att lefva i kärlek och frid med hvarandra. Däraf kunna vi ju ock hämta ett skäl att kalla honom "fridsfursten."

Vi vilja i dag med hvarandra betrakta **huru Jesus stiftar frid.**

Jag vill visa er, att det är **tre** ting, som Jesus gifver de sina för att de skola kunna lefva i frid med hvarandra.

I.

Det första Jesus såsom fridsfursten gifver sitt folk är en fridsam tunga.

Hvilken liten lem är ej tungan! och dock, huru mycket ondt kan hon ej åstadkomma! Du vet att af en liten gnista kan bli en eld, som flammande och dånande sprider sig allt längre omkring, tills den lagt tjugu- eller hundratal's hus i aska. Bibeln säger: "Si, en liten eld, huru stor skog den antänder! **Tungan är ock en eld.**" Huru mycket ondt har icke skett genom några få onda ord, tanklöst uttalade! Familjer hafva sålunda blifvit söndrade, grannar blifvit oense och hela folk störtats i långa, blodiga krig. I bibeln läsa vi att tungan är "**en värld af orätt**" samt att lif och död äro i tungans makt. Människor hafva blifvit dödade endast genom ovänliga, hatfulla ord. Dessutom är ock tungan svår att styra.

Sambos misstag.

En afrikan vid namn Sambo kom en gång till en missionär och bad att denne skulle lära honom något ur bibeln. Missionären gaf honom en vers ur Psaltaren att läsa och lägga på minnet; versen lydde så: "Jag sade: jag vill taga mig till vara, att jag icke syndar med min tunga." Så snart Sambo var säker om att orden sutto kvar i hans minne, lade han ihop boken och återlämnade den till missionären, sägande att han ville först försöka handla efter

den där bibelversen, innan han lärde sig någon mer. Så gick han sin väg. Flere månader därefter mötte missionären honom och frågade då, hvarför han ej kommit och fått någon mer vers att lära. Sambo svarade att han "ännu ej lärt sig att styra sin tunga." Och **fyrtio år** senare sade han ännu det samma. Denne man begick det misstaget att han försökte i sin egen kraft att styra sin tunga. Om han blott hade vändt sig till Jesus, "fridsfursten," och bedt honom om hjälp, skulle han snart hafva fått den kraft han behöfde.

Bibeln säger, att ehuru människor kunna tämja alla slags vilda djur, förmår dock ingen tygla sin tunga, utan att hafva mottagit kraft därtill af Jesus. Han är fridsfursten, därför kan han gifva de sina fridsamma tungor och lära dem att tala vänliga, kärleksfulla ord — ord, som blifva medel att stifta frid bland människor. Salomo säger: "Mjukt svar stillar harm," och det är just sådana svar Jesus vill lära oss att gifva.

Afväpnad.

För några år sedan bodde i staden Haddington en from präst vid namn John Brown. Han var en trogen efterföljare af fridsfursten och hade af honom fått en fridsam tunga. Då han tillträdde sin tjänst i Haddington, mottogs han af hela församlingen på det vänligaste och alla syntes mycket belåtna med honom — alla utom en, hvilkens namn var Smith. Han var icke nöjd med den nye prästen och be-

slöt, att han ej heller någonsin skulle tycka om honom.

En dag mötte dr Brown honom på gatan och tilltalade honom vänligt:

“Herr Smith, jag har hört sägas att ni skulle vara missnöjd med min utnämning till kyrkoherde i Haddingtons församling?”

“Det är mycket sannt,” svarade hr Smith.

“Men då skulle jag bra gärna, om jag får lof, vilja veta hvad ni har emot mig?”

“Rent ut sagdt, jag anser er ej vara rätta personen att handhafva en så stor församling som denna.”

“Det är alldeles min egen tanke,” svarade dr Brown; “men hvad båtar det, om ni och jag sätta oss emot hela församlingens önskan?”

Herr Smith smålog, och från den stunden försvann hans missnöje med dr Brown; i stället blef han en af dennes uppriktigaste vänner. Det mjuka svaret hade stillat hans harm; han var besegrad af en fridsam tunga.

Vänlighet, mildhet, en fridsam tunga äro de vapen vi böra använda för att öfvervinna dem, som icke älska friden; endast med sådana medel skola vi lyckas stifta frid.

Herr Roberts' höns.

Se här ännu ett exempel. Herr Brown och herr Roberts voro grannar. Herr Roberts hade en hel mängd höns, hvaraf några en dag råkade komma

in i herr Browns trädgård, där de anställde stor förödelse bland de nysatta plantorna. I stället för att jaga bort dem och bedja sin granne se bättre efter sina höns, gick Brown in efter sin bössa och sköt så många han kunde af dem. Sedan begaf han sig i vredesmod in till grannen och började högljudt gräla på honom.

“Herr Roberts,” sade han, “jag har skjutit på edra höns, därför att de kommit in i min trädgård; och får jag se dem där flera gånger, vrider jag genast nacken af hvarenda en, så mycket ni vet!”

Men Roberts hade en fridsam tunga.

“Jag är rätt ledsen, käre Brown,” svarade han, “att mina höns hafva förorsakat er skada. Jag skall göra mitt bästa att hindra dem från att göra det ännu en gång. Men vår middag står just på bordet; vill ni ej sitta ned och spisa med oss?”

“Nej, tack, Roberts. Men förlåt att jag nyss talade så ovänligt!”

De skakade hand med hvarandra och voro åter goda vänner. Brown sköt aldrig mer på Roberts' höns.

Rebecka och päronen.

Nu vill jag ock berätta er om en mycket vänlig och snäll man, som var kväkare och bosatt i Philadelphia. Jesus hade gifvit honom en fridsam tunga och I skolen få höra, hvilket godt bruk han gjorde af henne. I hans trädgård stod ett gammalt präktigt päronträd, som bar utmärkt god frukt. Ett år,

just vid den tiden då päronen voro mogna, lade vår vän märke till att en af grannens små flickor fått mycken smak för hans päron. Flere gånger såg han henne svinga sig upp på staketet, som skilde hans trädgård från grannens, och försiktigt klättra längs efter detsamma, tills hon kom midt för päronträdet, då hon hastigt fyllde en medförd liten korg med de bästa päronen hon såg och sedan återvände samma väg hon kommit.

Smith, så hette kväkaren, fyllde en dag en korg med de vackraste päron han kunde finna och gick öfver till sin granne, där han strax frågade efter den lilla flickan, hvars namn var Rebecka.

“Rebecka,” sade han vänligt, “se här, jag tog med några vackra päron åt dig.”

Flickan kunde icke säga ett ord.

“Tag dem, Rebecka,” fortfor herr Smith, “jag har ju plockat dem just åt dig. Jag tyckte det skulle vara roligt att gifva dig dem, då jag märkt att du tycker så mycket om dem.”

Rebecka kände sig mycket förlägen; hon rodnade och sade helt förvirrad:

“Tack, jag vill inte ha dem.”

“Jo, visst vill du väl hafva dem, annars skulle du väl ej göra dig så mycket besvär för att komma åt dem.”

Hon lät ändå ej förmå sig att taga päronen utan upprepade blott:

“Jag vill inte ha dem, jag vill inte ha dem.”

“Rebecka,” sade den vänlige mannen, “du måste gå efter en korg åt mig, att tömma de här päronen

uti, eljest slår jag ut dem på mattan. Jag är mycket säker om att du tycker om dem, eftersom jag sett dig med verklig lifsfara klättra på det höga staketet för att nå dem. Tänk om din fot skulle slinta en gång, bäst du klättrar, då skulle du allt skada dig bra mycket mer än päronen äro värda. Jag unnar dig gärna frukten, men jag hoppas att härefter slippa se dig våga lifvet för att skaffa dig den."

Tror du att Rebecka någonsin mer stal päron från herr Smith? Nej, det kan du vara säker om att hon icke gjorde. Han hade besegrat henne med sina kärleksfulla, fridsamma ord.

2.

För det andra gifver Jesus, såsom fridsfursten, sitt folk ett fridsamt sinne.

Jesus säger till alla de sina: "Lären af mig, ty jag är mild." Innan han skildes från sina lärjungar sade han till dem: "Frid efterlämnar jag åt eder, min frid gifver jag eder." Jesus hade ett mildt, kärleksfullt, fridsamt sinne. Och om vi icke hafva hans sinne, kunna vi icke vara hans lärjungar. Det är ej heller möjligt att hålla frid med människor, om man icke har Jesu sinne.

Edvard och Henrik. .

I en folkskola gick någon tid en liten fattig gosse, som för sina dåliga kläders skull ofta fick lida smålek af en större gosse, hvilken var i bättre om-

ståndigheter. Detta gjorde den lille gossen mycket bedröfvad; han vågade icke visa sig på lekplatsen, af fruktan att bli föremål för den andres åtlöje, utan han tillbragte alla lofstunder afsides från kamraterna och sysselsatte sig med att läsa eller se igenom sina lexor.

En dag, då han som vanligt satt i sin vrå och läste, hörde han den äldre gossen, som varit så elak mot honom, säga till kamraterna: "Tänk bara, så tokigt! Nu har jag ju läst öfver orätt lexa i historien, och naturligtvis får jag nu flytta ned. Om jag bara hade min bok här, kanske jag kunde hinna att läsa öfver den andra lexan, innan det ringer, men jag var nog dum att lämna boken hemma. Hur skall jag bära mig åt?"

De andre gossarne kände föga medlidande med honom; de voro afundsjuka på honom för att han så länge varit den förste i klassen och skulle icke ogärna sett att han fått flytta ned ett par steg.

Men han fick hjälp från alldeles oväntadt håll. Edvard, den lille fattige gossen, som han varit så ovänlig mot, var en ung lärjunge af fridsfursten och hade af honom fått ett fridsamt sinne, hvarför han ock kunde vänligt säga till kamraten: "Henrik, här har du min bok; du får gärna behålla den så länge du vill."

Hvilken storsinnad liten gosse han var! I kunnen också vara säkra om, att Henrik aldrig mer sade ett ovänligt ord till honom eller gjorde narr af honom för hans dåliga kläder. Edwards fridsamma

sinnelag hade besegrat honom och gjort honom till hans trofaste vän för hela lifvet.

Följande lilla berättelse visar äfven huru mycket godt kan uträttas genom ett fridsamt sinne.

Robert Skog.

En afton stod en lång gosse utanför dörren till en sal, där söndagsskola hölls. Han hade för sitt dåliga uppförande blifvit utvisad söndagen förut, men nu hade modern gått med honom dit igen för att bedja föreståndaren taga honom tillbaka. Denne kunde dock blott svara: "Vi skulle gärna taga honom åter, om vi kunde göra honom något godt därmed, men vi frukta att han bara fördärfvar alla de andra barnen. Det är i allmänhet mycket värre när en stor gosse gifver de andra dåligt exempel."

"Ja, jag vet nog att han uppfört sig illa i skolan," svarade modern, "men hemma är han tio gånger värre, och jag är rädd att det aldrig blir folk af honom, om ni icke vill förbarma er öfver honom."

"Om han endast ville bjuda till att vara stilla och uppmärksam, kunde vi väl taga honom på försök igen. Vänta litet."

Föreståndaren gick åter in i skolan och ringde med sin klocka för att begära tystnad. Undervisningen afbröts, och alla lyssnade uppmärksamt.

"Gossar," sade han, "Robert Skog, den där länge gossen, som vi måste visa ut härifrån i söndags, beder att få komma tillbaka. Men vi kunna

ej taga emot honom igen, med mindre vi äro säkra om, att han kommer att uppföra sig ordentligt. Vill någon gå i borgen för honom?"

En tystnad uppstod. De äldre gossarne skakade på hufvudet och menade, att de kände honom alltför väl. De öfriga brydde sig ej om honom. Slutligen tyckte en liten gosse att det ändå var synd om den där stora, stygga gossen, att han ej skulle få komma i skolan igen, endast därför att ingen ville gå i borgen för hans uppförande. Han reste sig därför från sin plats, höjde sin barnsliga stämma och sade:

"Det vill jag, magistern, om jag får."

"Du, Tom! en sådan liten parfvel som du! Vet du hvad som menas med att gå i borgen?"

"Ja, det vet jag; det betyder att om han blir stygg igen, blir jag straffad."

"Och är du villig då att undergå straff för den där gossens skull?"

"Ja, det är jag, i fall han blir stygg."

"Kom då in, Robert," ropade föreståndaren, blickande mot dörren. Robert inträdde och gick långsamt, med nedslagna ögon, bort till sin klass. Men i sitt sinne tänkte han: "Jag vet nog att jag är en dålig gosse, men fullt så nedrig som de tro mig vara är jag ändå inte. Aldrig skall Tom bli straffad för min skull, **nej aldrig!**" Det var Gud, som ingaf Robert sådana tankar, ty han ville hjälpa Tom i hans försök att vara borgesman för den vanartige kamraten.

Då barnen höllo på att lämna skolan, märkte

föreståndaren att länge Robert och lille Tom följdes åt ut på gatan och talade med hvarandra. Fruktande att Tom icke skulle hafva mycket godt af den andre gossens sällskap, ansåg han det säkrast att på något afstånd följa efter dem. Han gick in i det huset, där Tom bodde, och frågade hans moder om hon sett till honom.

“Ja, han gick nyss upp på öfre rummet i sällskap med en stor gosse, jag vet ej hvad de hafva för sig där uppe.”

“Får jag gå dit upp?”

“Ja, var så god.”

Föreståndaren gick sakta uppför trappan, och då han kom upp, såg han genom den halföppna dörren att de båda gossarne lågo på knä där inne. Han lyssnade ett ögonblick och hörde Tom bedja: “O, Herre Jesus, gör Robert, som varit den värste gossen i skolan, till den allra snällaste!” Nu inträdde läraren i rummet och knäföll vid Toms sida, och de bådo alla tre tillsammans.

Gud hörde deras böner och hjälpte Robert att blifva en af de bästa gossarne i skolan. För att visa sin tacksamhet mot Tom, gjorde han allt hvad han kunde för att skaffa den fattige Tom vänner och beskyddare, hvilka bekostade hans skolgång och sedan äfven hans vistande vid högskolan. Tom blef präst och gick ut som missionär bland hedningarne.

Tom bevisade sig sålunda vara en fridsfurstens efterföljare, i det han försökte att med sitt fridsamma sinne göra andra godt.

3.

Det tredje, som Jesus såsom fridsfurste gifver sitt folk, är en fridsam smak.

En fridsam smak! Det förefaller er kanske vara ett både underligt och lustigt uttryck, då vi tala om att människor "hafva smak." Men vi skola väl försöka hjälpa er förstå det. Då vi tala om en mans eller kvinnas, en gosses eller flickas smak, mena vi någonting helt annat än då vi tala om den smak som ting hafva, t. ex. socker eller salt. Om du tager en sockerbit i munnen, hur känns den? Söt. Hurudan smak säger du då att sockret har? En söt smak. Men hvilken smak har ättika? En sur smak. Ja, ty den känns så, när du får den på tungan.

Men då vi tala om människors smak, mena vi därmed hvad de tycka om eller äro roade af att göra. När jag ser en gosse, som ständigt är med om gräl och slagsmål, säger jag om honom att han har smak för gräl, och hvad menar jag därmed? Att han tycker om gräl. Och när jag ser en flicka, som gärna går och sätter sig i en vrå med sin bok, i stället för att leka, då säger jag att hon har smak för läsning; och därmed menar jag ju att hon är road af läsning, eller hur? Således, då vi säga att en person har smak för en gifven sak, mena vi att han eller hon tycker om den saken. Och på samma sätt, då vi säga att Jesus gifver de sina en fridsam smak, eller smak för friden, är detta det samma som om vi sade att han gifver dem kärlek till friden. Han lär dem att söka göra alla omkring

dem fridsamma och lyckliga. Väl må han därför kallas "fridsfursten!"

Den största välsignelse vi kunna erhålla är att fridsfursten gör oss till sina lärjungar. Då få vi ock smak för frid eller kärlek till frid. Och hafva vi en gång själfva fått denna smak, skola vi, så länge vi lefva här nere, söka bidraga till att göra andra lyckliga och fulla af frid. Tänk på aposteln Paulus. Före sin omvändelse förföljde han de kristna hvarhålst han träffade dem, kastade dem i fängelse och dömde dem till döden. På den tiden hade han smak för eller tyckte om sådana saker. Men sedan han lärt känna Jesus, blef hans smak förändrad och han fick i stället lust för att predika fridens evangelium och visa människor vägen till himmelen.

Alla sanna efterföljare af fridsfursten hafva samma smak, som Paulus af honom erhöll, och söka hvar i sin mån göra andra godt på samma sätt som han gjorde.

Jag vill nu visa er, huru olika de människor handla, som hafva denna fridsamma smak, mot sådana som icke hafva den.

Öfverraskningen.

En lärare och hans lärjunge, en rik ung man, gingo en dag tillsammans utåt landet. Läraren var en fridsfurstens efterföljare, men icke så ynglingen. Då de gått ett stycke på landsvägen, varseblefvo de ett par gamla skor stå vid vägkanten. De antogo

dem tillhöra en fattig dagsvärkare, som var sysselsatt med plöjning på åkern bredvid.

Ynglingen vände sig till sin lärare och sade:

“Låt oss nu hafva litet roligt! Om vi skulle taga och gömma de här gamla skorna och så ställa oss bakom buskarne därborta, så finge vi se hvad karlen gör för min, när han ej hittar sina skor!”

“Nej, nej,” sade hans lärare, “aldrig böra vi roa oss på andras bekostnad och i synnerhet icke när det gäller den fattige. Då vet jag ett bättre sätt att skaffa oss nöje. Lägg en dollar i hvardera skon, ty därtill har du nog råd. Och så gömma vi oss, såsom du sade, så få vi se hvad den gamle mannen säger, då han upptäcker pänningarne.”

Ynglingen lydde, och de skyndade sedan båda att dölja sig bakom några buskar i närheten, hvar ifrån de med lätthet kunde iakttaga mannen och njuta af hans öfverraskning, då han funne mynten.

Det dröjde ej länge, innan dagsvärkaren slutade sitt arbete, såsom de förutsett, och kom gående öfver fältet för att taga sin rock och sina skor där borta vid vägkanten. Medan han tog på sig rocken, trädde han ena foten i en af skorna, men som han kände något hårdt fram i tån, böjde han sig ned och såg efter samt fann då myntet. Hvilken undran och förvåning afmålade sig i hans ansikte! Han betraktade myntet, vände det på alla sidor och såg på det åter och åter, hvarefter han vände sig om och såg åt alla håll, såsom för att söka utforska, hvarifrån det kom; men han kunde icke upptäcka någon människa. Slutligen stoppade han myntet i sin ficka

och påtog den andra skon. Men huru stor blef icke hans förvåning då han äfven däri fann en dollar. Detta var alltför mycket; hans känslor öfverväldigade honom. Han såg upp mot himmelen och tackade Gud med hög röst. Tårar flödade utför hans kinder, under det han talade för sig själf om sin sjuka hustru och sina många små barn, som sutto hemma och svulto.

Ynglingen kunde själf icke låta bli att fälla tårar, då han såg och hörde allt detta, och när han sedan med sin lärare fortsatte vandringen, tackade han denne för den goda lärdom han fått.

Äfven små barn kunna vara fridsfurstens efterföljare och göra godt på samma sätt som han.

“Glädens med dem som äro glada — gråten med dem som sörja.”

En from moder höll en afton på att lägga sina barn. Hon frågade dem då, såsom hon ibland brukade göra, om de under dagens lopp kunnat hjälpa till att göra någon människa lycklig. De äldre barnen hade åtskilligt att orda om hvad de uträttat. Men de båda yngsta, ett par små tvillingssystrar, sade ingenting förrän modern upprepade sin fråga till dem. Den ena lilla flickan sade då: “Ja, vet mamma, jag kan ej minnas någonting annat än att när en af flickorna i skolan i morse var så lycklig öfver, att hon fick sitta högst i klassen, gick jag och kysste henne och sade henne att jag också var så

glad för hennes skull. Och då tackade hon mig och sade att det var snällt af mig.”

“Har liten Minnie något att tala om då?” frågade modern sin andra lilla flicka.

“En af de minsta flickorna,” sade Minnie, “som satt bredvid mig i dag i skolan, hade mistat sin bror och var därför så ledsen. Jag såg att hon knappt kunde läsa öfver sin läxa, utan flere gånger måste lägga ansiktet ned i boken och gråta. Då tyckte jag det var synd om henne och lade mitt hufvud bredvid hennes och grät också. Men då såg hon upp, torkade bort tårarne och lade sina armar om halsen på mig och sade, att jag hade gjort henne godt.”

De kära små flickorna! Huru likt Jesus de hade handlat! De hade af honom, fridsfursten, fått en fridsam smak — lust att göra andra godt.

Ännu en berättelse vill jag omtala, för att ytterligare visa er, huru barn kunna göra mycket godt, äfven om de icke hafva pänningar att gifva bort. Jag är så angelägen om att I alla skolen försöka blifva fridsfurstens lärjungar, och jag hoppas att hvad jag nu ytterligare talar om för er skall kunna blifva er till någon hjälp.

Den lilla kistan.

Det var en kall vinterdag. Snön föll ymnigt och yrde omkring för den skarpa blåsten. Lilla Betty Moor stod vid fönstret, insvept i en stor ylle-sjal, och betraktade de förbigående, som alla tycktes

hafva så brådt att komma till sina hem. I rummet där Betty stod flammade en munter brasa, och hennes lille bror låg där på mattan och lekte med sina julklappar. Då bröt Betty plötsligt tystnaden genom att utropa:

“O, Georg, du kan inte tro, så sorgligt det ser ut! En stackars karl går och bär, alldeles ensam, en liten svart kista under armen. Se där, nu sätter han ned den på trappan till vår port. O, hvad han ser ledsen ut! Jag springer bestämdt ned och frågar honom, hvarför han är så ledsen.” Utan att vidare tänka på kölden och blåsten sprang Betty hastigt nedför trappan och öppnade porten.

Mannen, som satt där utanför, såg för ett ögonblick upp på henne, men böjde strax åter sitt hufvud mot kistlocket och brast ut i gråt.

Betty lade sakta sin lilla hand på hans skuldra och stod gråtande, äfven hon, utan att veta hvad hon skulle säga.

Om en stund såg mannen åter upp på henne och sade:

“Gud välsigne er, lilla barn; ni måtte vara en ängel, som Gud har sändt för att trösta en stackars fader, hvilkens hjärta är krossadt.”

“Är det er lilla flicka, som ligger där i kistan?” frågade Betty.

“Ja.”

“Men ni får ju möta henne i himmelen en gång, om ni älskar Jesus. Mamma säger, att vi få möta vår lilla döda syster i himmelen, om vi bedja Gud om det och älska och lyda Jesus. O, jag tycker

så synd om er,” tillade hon och började åter snyfta; “men ni vill ju försöka att möta er lilla flicka i himmelen?”

“Det vill jag, med Guds hjälp,” sade mannen. “Men vill ni icke bedja för mig någon gång, kära lilla barn?”

“Jo, gärna,” svarade Betty; “jag skall bedja för er hvar afton, innan jag går och lägger mig. Och kanske ni nästa söndag skulle vilja komma till vår kyrka, som ligger här strax intill, vid första tvärgatan, så kunde ni få höra vår pastor tala om Jesus och bedja för er. Han beder alltid för dem som sörja.”

“Gud välsigne er, lilla älskling! Jag har nog ej så ofta infunnit mig i kyrkan hittills, men för er skull vill jag nu gå. Och nu får ni ej stå längre här ute i kolden. Tack, tack, farväl!”

Han fortsatte sin sorgliga vandring med den lilla kistan under armen, men erfor nu en sådan känsla af tröst och hopp, som om en ängel från himmelen värligen kommit ned och talat vänligt med honom. Följande söndag gick han till kyrkan, som lilla Betty anvisat honom; han hörde pastorn tala om Jesus och bedja för alla sörjande; sedan infann han sig där hvar söndag. Han blef inom kort en kristen och dog frälst och lycklig samt fick sålunda möta sin lilla flicka i himmelen.

Huru hjärtligt önskar jag nu ej att hvar och en af er komme i besittning af allt detta goda, som den store Fridsfursten, Herren Jesus, vill gifva eder, nämligen: **en fridsam tunga, ett fridsamt sinne och en fridsam smak.**

Den Bäste Vänner.

Det finns en vän, som älskar trognare
än en broder. Ordspr. 18: 24.

Antag, att du är född i Amerika. Dina föräldrar dö båda, när du är tolf år gammal, och den enda släkting du då har kvar är en gammal farbror, som är bosatt i Sverige. Därför besluter du dig för att begifva dig tvärs öfver hafvet och söka upp din farbror därstädes. Du går ombord på ett fartyg, som landsätter dig i Göteborg. Men där finns ingen enda person som du känner, och ingen som känner dig. Du går upp i staden och vandrar omkring där, gata upp och gata ned. Här ser du en liten flicka, som ledes vid handen af sin moder; och där en liten gosse, som åker ut med sin fader. Där borta åter ser du en hop gossar och flickor, som muntert leka med hvarandra. Huru lyckliga de se ut! De hafva alla sina lyckliga hem, till hvilka de kunna gå, de hafva vänner, som bevisa dem vänlighet och kärlek. Men du har intet hem att gå till. I hela folkhoppen omkring dig kan du icke upptäcka ett enda ansikte som du sett förr; där finns ingen som känner dig, eller älskar dig, eller bryr sig om dig. Du känner dig så ensam och öfvergifven, att du skulle hafva god lust att kasta dig ned i ett gathörn eller på en trappa och gråta af hjärtans grund.

Men huru olika är ej i verkligheten din ställning emot en sådan där stackars ensam främlings! Du äger ett kärt, treftigt hem och många goda, kärleksfulla vänner, som alltid äro glada att få se dig, som mottaga dig med vänliga ord, glada ansikten och ett trofast handslag, så att du känner dig lycklig ibland dem. Och utom alla dessa jordiska vänner, af hvilka du har så mycken glädje, finns där **en**, som vill vara din vän framför andra vänner. Det finns en vän, som "älskar trognare än en broder." Denne vän är Jesus. Han är hvarje syndares vän; om honom sjunga vi i psalmen:

"Såsom Jesu kärlek var,
Aldrig någons varit har."

Vi vilja nu tala om Jesus, såsom **den bäste vänner.**

Fyra orsaker tänker jag framställa för er, hvar för Jesus är den bäste vänner.

I.

För det första är Jesus den bäste vänner, emedan han är vår äldste vän.

Om du toge dig ett ark papper och tecknade upp därpå alla dina vänners namn, så skulle du nog få en lång lista med namn, tjugu, trettio, femtio eller hundra, kanske ännu flera. Och om du sedan skrefve upp, bredvid hvart och ett namn, hur länge den personen varit din vän, kunde du lätt se hvilken som vore den äldste af alla dina vänner. Här

är namnet på en person, med hvilken du ingick vänskapsförbund vid västkusten i somras. Han har varit din vän omkring fem månader. Här är en annan, som du lärde känna förra julen. Han har varit din vän nära ett år. Och här är en, som varit din vän i tre år; en annan i fem år, en tredje i sju år och så vidare. Du kan säga bestämdt för huru lång tid tillbaka de blefvo dina vänner. Före den tid då de blefvo det kände du dem icke, du älskade dem icke och brydde dig icke om dem, och icke heller brydde de sig om dig. I början af listan har du väl skrivit ned dina föräldrars namn; de äro dina bästa jordiska vänner, de hafva känt dig och älskat dig längre och bättre än någon af dina öfriga vänner. Deras vänskap började vid din födelse, den är lika gammal som du själf. Men innan du blef född kände icke ens de dig och kunde då hvarken älska eller vårda sig om dig. De hafva således, äfven de, blott känt dig några få år.

Men huru länge har Jesus varit din vän? Hvem kan besvara den frågan! Jesus var din vän innan du föddes hit till världen. Han var din vän långt före dina föräldrars födelse. Innan Ansgarius predikade kristendomen i Sverige för tusen år sedan, var han din vän. Innan Jesus själf var född till världen, för öfver nitton hundra år sedan, var han din vän. Innan Noak byggde arken, då allt lefvande dränktes i syndafloden — öfver fyra tusen år tillbaka — ja, innan världen skapades, för sex tusen år sedan, var Jesus din vän. Hans vänskap för dig är utan begynnelse. Till hvar och en

af sitt folk säger han på ett ställe i bibeln: "Jag har älskat dig med en **evig** kärlek" (eng. öfvers.). Om du en afton står och betraktar stjärnorna, då de lysa på det stilla himlahvalfvet, kan du peka på dem och säga: "Jesus kände mig, tänkte på mig, älskade mig och var min vän, innan dessa stjärnor började tindra.

Det var nu den första orsaken, hvarför Jesus är vår bäste vän: **han är den äldste.**

2.

För det andra är han vår kärleksfullaste vän.

Då vi känna hjärtlig tillgifvenhet för någon, kunna vi på tvänne olika sätt visa denna vår tillgifvenhet: antingen genom ord eller handling. I veten nog huru lätt man kan bedöma en persons känslor för en annan, af hans ord till den andre. Se där två fäder, som gå till sina hem. Den ene är en stackars drinkare. Han har förstört alla sina pänningar på krogen, och hans arma hustru får nu själf bäst hon kan skaffa bröd åt sig och sina hungerande små. Knappt har mannen kommit in i rummet förrän han börjar svärja och förbanna. Han grälar på barnen och ryter åt dem, tills de som små skrämnda harar springa och gömma sig i hörnen af rummet. Den druckne mannen har blott begagnat sig af **ord**, men ack, huru mycken ovänlighet låg ej just i dessa ord!

Den andre fadern har också snart nått sitt hem. Han är öm och kärleksfull mot de sina, det säger oss hans leende ansikte, hans milda, vänliga

ord. Hans hemkomst är såsom soluppgången efter nattens mörker eller såsom vårens ankomst efter vinterns köld. Huru glada barnen äro, att deras fader kommit hem till dem igen! Huru de älska att höra hans glada, vänliga röst! Ty de ord han talar äro uttryck för hans hjärtas kärlek till dem.

På samma sätt som denne fader visar Jesus sin kärlek till oss, genom de ord han talat till oss. Bibeln är full af hans ljusliga, tröstefulla ord. På ett ställe säger han: "Kommen till mig, I alle, som arbeten och ären betungade, jag vill vederkvicka eder;" och på ett annat: "Den till mig kommer, honom skall jag icke kasta ut." Han kallar oss sina "söner" och "döttrar," sina "vänner," sin "skatt." Han säger: "Frukta icke, ty jag är med dig! Jag stärker dig och hjälper dig." "Jag skall icke lämna dig ej heller öfvergifva dig." "Om du ginge igenom vatten, är jag med dig, och igenom strömmar, skulle de ej dränka dig." "Liksom en moder tröstar sitt barn, så skall jag trösta eder." Alla dessa dyrbara ord af Jesu mun visa oss hans förunderligt stora kärlek till oss.

Men **handlingar** visa ock en persons sinnelag, lika väl som ord.

De mähriska missionärerna.

I södra delen af Afrika, nära Goda Hoppsudden, angripas infödingarne ofta af en förfärlig sjukdom, som liknar den i bibeln omtalade spetälskan. Denna sjukdom anses obotlig; ingen läkare förmår häjda den, intet läkemedel lindra plågorna. Onda sår slå

upp öfver den sjukes hela kropp, och han förruttnar småningom, tills döden äntligen befriar honom från hans lidanden. Sjukdomen är smittosam, det vill säga, en person kan få den genom beröring med en sjuk. Så snart en person sjuknar, inträffar det vanligen att de öfriga i familjen eller personer i grannskapet smittas af honom och sjukna. På det att friska människor skola vara mindre utsatta för att smittas af de sjuke, hafva infödingarne därför byggt upp ett stort hus eller hospital, där de sjuke få bo. Framför huset är en stor, rymlig gård, omgifven af en hög mur på alla sidor. Så snart någon angripes af sjukdomen öppnas för honom hospitalets port och han går in, för att icke mer lämna det, förrän han bäres ut såsom död. De sjuke förses med lifsmedel och hvad de kunna behöfva, men ingen af dem tillåtes gå ut och besöka sina vänner, och ingen får heller gå in i hospitalet med mindre han är villig att förblifva där till sin död.

För några år tillbaka innehöll detta hospital en stor mängd sjuka. Deingo aldrig besöka den närbelägna missionshyddan, och ingen kom och predikade för dem eller lärde dem vägen till himmelen.

Men en måhrisk missionär, som med sin hustru bodde i grannskapet af hospitalet, fattade djupt medlidande med de stackars varelserna därinne, och då det icke fanns någon utväg att på annat sätt meddela sig med dem, beslöto de båda att flytta dit in, för att få tala med dem om Jesu kärlek till syndare. De togo afsked af sina vänner och inträdde i denna lefvande graf, som hospitalet med skäl kunde kallas,

för att aldrig mer lämna det. Hvilken kärlek dessa människor bevisade de spetälske **genom sitt handlingssätt!** Hvilken stor och underbar kärlek var det icke!

Likväl är Jesu kärlek till oss oändligt mycket större. Denna vår jord liknar i visst afseende ett ofantligt hospital för spetälske, ty alla människor äro angripna af syndens spetälska. Men då Jesus såg, att det icke fanns någon annan utväg för honom att kunna rädda oss från denna förfärliga sjukdom, var han villig att lämna sin härlighet i himmelen för att komma hit ned och lefva med oss i vår mörka, syndfulla värld; ja, han var villig också att dö korsdöden för oss. Hvem har någonsin älskat oss så som Jesus! Genom sina ord och sina handlingar, genom hvad han sagt och hvad han gjort, har han bevisat sin stora kärlek till oss. Han är den bäste vännen, emedan han är **den mäst kärleksfulle.**

3.

För det tredje är Jesus den bäste vännen, emedan han är den mäktigaste.

Medan Jesus ännu lefde här på jorden, sade han till sina lärjungar: "Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden." Han förmår göra allt hvad han vill för att hjälpa sina vänner. Änglarne i himmelen äro hans tjänare, hvilka alltid stå redo att uträtta hans befallningar. Solen, månen och stjärnorna äro hans tjänare; han har satt dem på fästet, att de skola upplysa världsrymden, och de

hafva lyst från den dag, då han gaf dem befallningen, och intill nu. Himmelens vindar och hafvets vågor, djuren på fältet, fåglarne och de djur, som kräla på marken, de äro alla hans tjänare. Alla människor i världen — de store, de rike, de fattige — ja, allt som här äger tillvaro, ända ned till den minsta insekt, måste tjäna honom just så, som han önskar. Bibeln säger oss att Jesus låter allting samvärka till **deras** bästa, som älska honom. Huru underbart! Jag kan icke tvinga allting att samvärka till mitt bästa eller till deras bästa, som äro mig kära. Den mäktigaste konung i världen förmår det lika litet; den mäktigaste ängel kan det icke heller. Men Jesus gör det med samma lätthet som du eller jag kröker ett finger. Då Israels barn vid ett tillfälle tvungos att gå öfver Röda hafvet, men icke hade någon utväg att komma öfver, delade Jesus vattnet och beredde dem en väg därigenom, ty han var deras vän. En annan gång lät han solen och månen stå stilla en hel dag, på det att israeliterna skulle hafva tid nog att i grund besegra sina fiender. Då hans tjänare Elisa en gång befann sig i trångmål, skickade han honom en hel här af änglar till hjälp, såsom vi läsa i sjätte kapitlet af andra Konungaboken. Hvilken förmån för oss att hafva en vän, som till vårt bästa bjuder öfver sol, vind och vågor och öfver själfva himmelens änglar! Detta allt gör Jesus.

Men äfven **de allra minsta ting** kan Jesus begagna sig af, då han vill hjälpa de sina.

Underbar räddning.

En troende sjökapten, som stod i begrepp att anträda en långresa, besökte dagen innan han skulle afresa en af sina vänner. Frun i huset skänkte honom då en liten hund, vid hvilken hon tröttnat, och kaptenen, som var djurvän, mottog gärna gåfvan, sägande att han ville taga den lilla hunden med sig på resan. Föga anade han då, hvilken stor tjänst det lilla djuret skulle komma att göra honom. Dagen därpå ångrade frun att hon lämnat ifrån sig sin forna favorit, och sände bud till kaptenen med begäran att få mopsen tillbaka. Men det var för sent; fartyget var redan långt ute till sjös.

I närheten af Västindiska öarne öfverfölls fartyget af en häftig storm, blef vrak och drefs med förfärande hastighet mot ett klippref, bakom hvilket låg en ö. Allt häftigare bröto sig vågorna öfver det olyckliga fartyget och spolade bort från däckets så mycket som fanns löst. På stranden af ön hade en hop människor samlats, men de kunde ingenting göra, ty deras egna små båtar förmådde icke hålla sjön i sådan storm. De båtar som tillhörde fartyget voro så skadade af stormen, att de icke kunde användas. Var någon räddning möjlig? Skulle icke skeppet snart slås i stycken och besättningen förgås?

Kaptenen ville göra ett sista försök. Han tog den lille mopsen, som han fått vid sin afresa, och fästade vid hans halsband den ena ändan af ett segelgarnsnystan, hvarpå han kastade hunden i vattnet. Det såg ut som om han strax skulle blifva upp-

slukad af de rasande vågorna, men inom kort syntes han vända sitt hufvud mot stranden och plaska åstad med all kraft. Flere gånger förlorade sjömännen honom alldeles ur sikte, men alltid dök det lilla svarta hufvudet upp igen ett stycke längre fram, och till slut kastade en stor våg honom långt upp på land, med snöret ännu säkert fästadt vid halsbandet.

Emellertid hade kaptenen där ute på fartyget bundit ett starkt rep vid andra ändan af snöret. Så snart han såg, att hunden nått land, tecknade han åt folket på stranden att hala in snöret, hvilket de med skyndsamhet gjorde. På detta vis fingo de repet i land. Kaptenen fastgjorde under tiden vid repet ett groft ankartåg, och vid detta åter hvad sjömännen kalla en kabel, eller ett tåg som är så tjockt som min arm. Då kabeln blifvit halad i land, gjordes den fast vid ett träd ett godt stycke upp på stranden, och ombord på fartyget halade sjömännen den fullt "styf," som det heter på deras språk. Sålunda fanns nu ett slags bro mellan fartyget och stranden, och inom en ganska kort tid hade den ene efter den andre intill den siste af sjömännen på detta tåg lyckligt kommit i land.

Där ser du, huru Jesus begagnade sig af en så obetydlig varelse som den där lilla hunden för att rädda en hel besättning.

Se här en annan berättelse, som visar huru Jesus kan frälsa de sina, då de äro i nöd, genom något ännu obetydligare än en liten hund.

Änkan och hennes stuga.

En varm sommaraftron satt en fattig änka och arbetade vid fönstret i sin egen stuga. Hennes lille gosse, enda barnet, satt bredvid henne på golfvet och lekte. Den stackars änkan var mycket fästad vid stugan, som hennes man för många år sedan köpt. Han hade också planterat alla de rara fruktträden, som just då voro så blomstrande och lofvade bära en rik skörd af frukt.

Men hon kände sig så sorgsen till mods den aftonen, ty hon väntade att denna afton skulle blifva den sista, hon och hennes lille son komme att tillbringa i den kära stugan. Då hennes man köpte den, hade han i och för detta köp lånat fem hundra dollars af en rik granne, med vilkor att afbetala ett hundra dollars om året, tills hela skulden vore betald. Hvert år hade han ordentligt fullgjort afbetalningarne och för hvar gång fått kvitto därpå. Men så sjuknade han och dog. Då återstod ej mer än ett hundra dollars af hela skulden. Den rike grannen dog äfven kort därefter. Hans son, som ej visste något om detta lån, fann ibland faderns papper en uppgift att den fattige mannen lånat fem hundra dollars af honom men ingenting fanns antecknad om någon återbetalning. Därför vände sig sonen genast till änkan och bad henne betala igen de fem hundra dollars, som hennes man hade lånat af hans fader. Helt förvånad frågade hon, om han icke visste att hennes man återbetalat allt, utom ett hundra

dollars. Han begärde då att få se kvitto på de afbetalade pänningarne, men hon kunde icke få tag i sin mans kvittenser. Hon genomsökte stugan noga, men de kunde ej påträffas. Hennes fordringsägare sade sig icke tro, att någon del af skulden vore betald, och tillsade änkan att skaffa sig ett annat hem, ty han ämnade sälja stugan. Nästa dag skulle stugan säljas, och den stackars änkan och hennes lille gosse voro mycket ledsna vid tanken därpå, att de nästa morgon skulle nödgas lämna sitt eget kära hem utan att hafva något annat att gå till.

Denna fattiga kvinna var en kristen, men så hastigt hade detta bekymmer kommit öfver henne, och så bedöfvad kände hon sig af den oförmodade olyckan, att hon knappt på allvar ännu vändt sig till Herren för att få hjälp därur. Fredrik, hennes lille son, frågade henne nu:

“Mor, tror inte mor att Jesus vill hjälpa oss, om vi bedja honom därom?”

“Jo, mitt barn,” svarade hon, “det tror jag visst att han vill.”

De knäböjde båda, och Fredrik bad en liten barnslig bön om att Jesus ville hjälpa dem i deras nöd och låta dem få behålla sitt kära hem, eller också gifva dem ett annat.

I detsamma Fredrik reste sig upp, fick han se en stor spyfluga, som kommit in genom det öppna fönstret, flyga omkring i rummet. Han försökte fånga henne, men hon gäckade hans bemödanden genom sina hastiga vändningar. Förgäfves jagade han henne rundt omkring rummet, hon var honom

för snabb. Slutligen sänkte hon sig ned mot golfvet och kröp under en byrå. Fredrik kastade sig på knä och sträckte armen in under byrån för att få tag i flugan, men som han ej räckte långt nog, bad han modern draga fram byrån något från väggen. Hon gjorde så, men därvid föll någonting ned på golfvet bakom byrån, och då hon böjde sig ned för att se hvad det kunde vara, fann hon — de förlorade kvittenserna. Då hade hon bevis för att pänningarne voro betalda. Full af glädje och tacksamhet mot Gud, skyndade hon genast bort till grannen och visade honom kvittenserna. När hon berättade på hvad sätt hon återfått dem, kände han sig så gripen af Guds underliga ledning med den fattiga änkan att han efterskänkte de återstående hundra dollars och gaf henne kvitto därpå. Således var nu stugan riktigt hennes egen.

Huru snart Jesus hörde och besvarade Fredriks bön! Han hjälpte dem endast genom en fluga, hvilken utförde hans befallning lika så bra som en ängel från himmelen skulle gjort, ifall Jesus befallt en af dem att gå och tala om hvar kvittot låg. Vi se häraf, att Jesus lika lätt kan begagna sig af de minsta som af de största ting för att bistå och hjälpa de sina. Jesus är den bäste vännen, för det tredje, emedan han är **den mäktigaste**.

4.

Den fjärde och sista orsaken, hvarför Jesus är den bästa vänner, är att han alltid är oss nära.

Låt vara, att du verkligt ägde den trognaste, pålitligaste vän i världen, men om han befunne sig långt aflägsen från dig just den stund du råkade i nöd, hvad godt hade du då af honom? Huru många hafva ej förlorat sina lif, därför att den vän, på hvilkens hjälp de hoppades, var fjärran ifrån dem i farans eller nödens stund!

Trogen på sin post.

Jag vet icke, om I hafven hört berättelsen om den unge Casabianca? Han var son till den franske amiral, som förde befälet öfver franska flottan i det ryktbara slaget vid Nilen. Då striden begynte, anvisade amiralen sin son en plats på halfdäck ombord å sitt eget fartyg, hvilket var det största i hela flottan, och befallde honom icke lämna sin post, förrän han finge order därom. Striden rasade allt häftigare. Hela bredsidor afskötos gång på gång, master brakade och föllo öfver bord, spillror och stycken af sönderskjutna skeppsdelar flögo med kanonkulorna omkring i alla riktningar. Kommandoropen blandade sig med jämmerropan från sårade och döende. Den franske amiralen, som befann sig midt i den hetaste striden, blef dödad utan att son-

en erhöill kunskap därom. Kort därefter råkade amiralskeppet i brand; lågorna slogo ut genom fallluckorna med stor våldsamhet, nådde snart tågverket och slingrade sina långa tungor uppåt masterna och ut på rårna. Inom några minuter var hela det stolta fartyget insvept i rök ock flammor och utan räddning förloradt. Det var vid midnattstid. Hvilken syn det skulle vara — detta brinnande fartyg midt i nattens mörker. Striden upphörde för en stund. Allas blickar voro fästade på det förfärliga, men storartade skådespelet. Besättningen öfvergaf skyndsamt det till undergång dömda fartyget.

Men Casabianca kvarstod troget på sin post; han ville icke lämna den utan sin faders tillåtelse, och han visste icke att denne redan hade stupat. Förgäfves ropade han: "Fader, har jag nu fullgjort min plikt? Får jag gå?" Intet svar. Ack, om hans fader nu varit i närheten, visst skulle han genast hafva tillropat sin son: "Gå, gå, min gosse!" — och sonen skulle hafva blifvit räddad. Men hans faders mun hade tystnat. Ännu stod den modige gossen kvar. Lågorna nådde nu krutförrådet, och nästan i samma ögonblick inträffade en förfärlig explosion. Fartyget splittrades i tusen stycken: —

"Men ädlast af allt, som begrafdes där,
Var det unga, trofasta hjärtat."

Lord Essex ring.

I engelska historien berättas oss om en lord af Essex, som lefde under drottning Elisabets regering, och som var denna drottning synnerliga gunstling. En dag, säges det, gaf drottningen honom en ring, hvilken hon bad honom säkert förvara; i händelse han komme i nöd och lifsfara, behöfde han endast visa henne ringen, så skulle hon förlåta honom, hvad han än hade gjort sig skyldig till, och rädda hans lif. Några år därefter förlorade han drottningens ynnest, samt begick strax därpå en svår förbrytelse mot regeringen. Han fördes inför domstolen, blef förklarad skyldig och dömdes att halsuggas. Om blott drottningen befunnit sig i närheten, hade han endast behöft visa henne ringen, så skulle hon hafva förlåtit och räddat honom; men hon var långt borta. Han beslöt då göra ett försök att skicka ringen till drottningen. En dam, som tillhörde hofvet, och som låtsade vara en vän till lord Essex, mottog ringen och lofvade skyndsamt skaffa den till drottningen. Men i stället behöll hon ringen. Den kom aldrig för drottningens ögon; och lordens hufvud föll.

Men Jesus är den bäste vän vi kunna äga, därför att han **alltid** är oss nära. Hvarken tid eller rum kan någonsin skilja honom från hans folk. Då Jakob lämnade sin faders hem för att ensam begifva sig ut att uppsöka sin morbror Laban, var han ganska sorgsen och bekymrad. Men Gud upp-

enbarade sig för honom redan första natten efter det han lämnat hemmet, i en underbar dröm och sade till honom: "Si, jag är med dig och skall bevara dig hvarthälst du går och skall föra dig åter till detta landet."

I hvilken bedröflig belägenhet befann sig ej Jona, då sjömännen hade kastat honom öfver bord och den stora hvalen uppslukade honom lefvande, samt förde honom såsom i ett lefvande fängelse, ned i hafvets djup. Om ock Jona haft all världens konungar till sina vänner, hvad skulle det bätat honom? Ingenting. Men Jesus var hans vän. Till honom bad Jona i sin nöd, och blef räddad.

Jesus är den bästa vännen; **emedan han är den äldste vännen; emedan han är den kärleksfullaste; emedan han är den mäktigaste; och emedan han alltid är oss nära.**

Mina kära barn! er viktigaste omsorg här i världen bör vara att få Jesus till er vän. Han längtar att I skolen blifva hans vänner. Lämnen därför edra hjärtan åt honom, söken älska och lyda honom, så vill han vara er vän, och I skolen blifva lyckliga för evigt. Se här en liten kort bön, som äfven den yngsta af er kan lära att bedja:

"Herre Jesus Kristus, lär mig att älska dig, och var du min vän för evigt."

Bed sålunda, af allt ditt hjärta, hvarje dag, så skall Jesus, den gode herden, den bästa vännen — den vännen "som älskar trognare än en broder" — blifva din vän, och en gång taga dig till sig i himmelen.

Trygghetens Hemlighet.

“Den som hör mig, han skall bo säker.”

Ordsp: I. 33.

Tänk, om du finge se en galen hund, eller en skenande häst komma rusande gatan framåt, bäst du ginge där i allsköns lugn — skulle du icke skynda dig att komma undan? Jo visst, ty ingen utsätter sig gärna för dylika farliga möten, om han kan slippa. Du skulle nog springa in i en port eller i en butik, lika godt, blott du komme i säkerhet. Vi vilja alla gärna vara **säkra** och skyddade, om någon fara hotar. Se, huru hafva vi icke försett våra dörrar med lås och riglar! Och hvarför hafva vi gjort så, om ej för att sätta oss i säkerhet för tjufvar och rövare. Den där metalltråden, som följer väggen efter på större byggnader och går upp på taket samt slutar däruppe på takåsen i en lång spets, hvad tjänar den till? Det är en åskledare, som skyddar byggnaden från att träffas af blixten. När ett fartyg går till sjös, medför det alltid en eller flere lifräddningsbåtar. Hvarför? På det att besättning och passagerare må kunna rädda sig i händelse af skeppsbrott.

I hafven troligen någon gång läst sagor om älfvorna. Dessa förunderliga små varelser, som

naturligtvis aldrig hafva funnits till, ansågos enligt folktron i forna tider äga makt att beskydda människor och rädda dem från faror.

I Afrika och andra hedniska länder begagnar folket allmänt sina så kallade trollmedel, eller talismaner — hvartill hvilken småsak som hälst kan användas — för att skydda sig mot sjukdom och fara. Allt detta visar oss ju, hvilket begär att känna sig trygg och säker, som bor i hvarje människohjärta. Gud visste förut, att vi alla skulle komma att längta efter trygghet och säkerhet, därför har han i sitt dyra ord gifvit oss så många löften, som visa oss, huru vi i sanning må kunna känna oss trygga. Han kallar sig själf ett **fäste**, en **tillflykt**, ett **gömoställe** för sitt folk. Vi läsa på ett ställe i bibeln: "Herrens namn är en befäst stad, dit flyr den rättfärdige och får skygd." Ordsp. 18: 10. Och i vår text heter det; "Den som hör mig, han skall bo säker." Icke hvar och en må taga tröst af detta löfte, ty det gäller endast dem som "höra" Gud, det vill säga, de som lyssna till hvad Gud säger, komma i håg det och göra därefter. Gud bjuder oss alla att omvända oss och tro på Jesus, att älska honom och söka vara honom behagliga i allt hvad vi göra, med ord eller gärning. Om vi så göra, äro vi sanna kristna; och således betyder det, att höra Gud, detsamma som att vara en kristen.

Den viktiga lärdom, som den lilla versen gifver oss, är **trygghetens hemlighet**, eller att alla kristna, de som älska Jesus, alltid kunna vara trygga

och säkra. De skola bo säkert, ty Guds änglar lägga sig omkring dem. Herren själf bevarar dem, han håller dem i sin hand, han bevarar dem såsom sin ögonsten. Härmed menas ju icke, att om du är en kristen, skall du aldrig blifva sjuk eller dö; icke heller att om troende sjömän gå till sjös, skola de hvarken lida skeppsbrott eller drunkna. Men det **betyder**, att intet af allt detta tillåtes hända dem, om icke Gud ser, att det är till deras bästa. Ofta är sjukdom, sorg eller missräkning just det, som en människa bäst behöfver, och när Gud ser det, låter han detta komma öfver henne. Men han vakar omsorgsfullt däröfver, att lidandet endast må göra den människan godt, till hvilken han sändt det. Låtom oss taga ett exempel. Jag har fått en klump guldalm, ungefär så stor som mitt hufvud, från en guldgrufva i Kalifornien. Jag kan se små guld-korn skimra och gnistra i den här och där, och jag vet, att hela stycket är värdt en hel hop pengar. Men ännu är guldets icke rent, det är blandadt med jord och grus, och duger till ingenting i sitt nuvarande tillstånd. Innan däraf kan slås mynt, eller arbetas smycken, måste guldets skiljas från de öfriga beståndsdelarne i guldmalmen. Veten I huru det tillgår därvid? Mitt stycke guldalm måste först krossas i små bitar, hvilka sedan kastas i en ugn, där malmen utsättes för stark hetta, tills guldets börjar smälta och skiljer sig från gruset och stenen, och slutligen flyter ut ur ugnen, fullkomligt rent. Vi kunde ju antaga, att den där guldmalmen vore lefvande, och kunde tänka och känna, höra och

tala. Jag kommer då en dag, med en stor hammare i ena handen, och säger: "Min käre guldklump, jag är tvungen att göra dig ren från allt det där onyttiga gruset, som sitter fast på dig. Men för att kunna göra detta, måste jag gifva dig några tunga slag, krossa dig i stycken och kasta dig i en glödhet ugn. Jag vet nog att allt detta skall blifva ganska plågsamt för dig men det är den enda utväg jag har, att göra dig ren och lämplig att arbetas till nyttiga och vackra saker. Men jag lofvar dig, att du icke skall lida någon värklig skada. Icke det minsta guldkorn af dig skall gå förloradt. Du skall vara fullkomligt lika säker i ugnen, som **utom** den; var därför icke rädd!" Nåväl, om nu min guldklump vore en föreståndig klump, som hade förtroende för mig, skulle den kanske draga en suck eller fälla en tår; men snart skulle den torka bort tårarne och fatta ett manligt beslut och säga: "Jag förstår, att det sker till mitt eget bästa; hamra på!"

Guds folk i denna värld liknar guldet i malm-en. De äro ännu behäftade med många synder och brister; och de pröfningar och svårigheter, som Gud låter komma öfver dem här i lifvet, äro den hammare, med hvilken han krossar dem, och den ugn, i hvilken han smälter och renar dem.

Tänken på Josef. Då han i sin barndom bodde hemma hos sin fader, liknade han ett stycke guldmalm. Men Gud ville rena denna malm och bereda den, att han själf måtte kunna bruka den. Därför blef Josef förföljd af sina bröder, såld till Egypten

och där kastad i fängelse, allt pröfningar, som motsvara de tunga slagen af hammaren samt den glödgheta ugnen. Därigenom renades guldets i Josefs karakter, och han gjordes skicklig att intaga sin ansvarsfulla post vid Faraos hof. Under alla pröfningar och lidanden var Josef trygg och **säker**. Gud var hos honom i gropan, dit hans bröder kastat ned honom, och han var ock hos honom i fängelset i Egypten. Josef fann således att orden i vår text äro sanna: "Den som hör mig, han skall bo säker." Nu förstå vi **hemligheten af att alltid vara trygg**.

Vi vilja nu framställa en fråga. **För hvad äro Guds barn trygga?** Tre svar kunna gifvas på denna fråga. **För det första äro de trygga för onda andar.**

Bibeln lär oss, att satan är anföraren eller öfverhufvudet för dessa onda andar. Den säger oss, att "djäfvulen går omkring som ett rytande lejon och söker hvem han uppsluka må." Och hvad som säges om satan, det gäller ock om alla andra onda andar; de gå alltid omkring och söka förleda människorna att synda, att de sedan må kunna fördärfva dem allt mer. Dessa onda andar äro, likasom de goda änglarne, osynliga för oss, och vi skulle ingenting veta om allt det onda, som de äro skulden till, om icke bibeln sagt oss det. I synnerhet är det en berättelse i bibeln, som så klart visar oss, huru satan och hans onda andar försöka skada och fördärfva Guds folk, men ock huru Gud bevarar de sina från allt ondt — jag menar Jobs his-

toria. Job var en from man. Gud sade om honom, att han var "redlig och rättsinnig, fruktade Gud och flydde det onda," och att hans like icke fanns på jorden. Job hade en stor familj, bestående af tio barn: sju söner och tre döttrar. Han var ock mycket rik. När man **nu för tiden** talar om en persons rikedom, säger man, att han äger så och så många tusen eller hundra tusen dollars. Men på Jobs tid betecknades en persons rikedom genom det antal boskapsdjur som tillhörde honom. Job var ägare till sju tusen får, tre tusen kameler, fem hundra par oxar och fem hundra åsninnor, samt hade ganska mycket tjänstefolk. Han var ock den rikaste man i hela landet. Men tillika var han så ovanligt from och välgörande, att ryktet därom gick vida omkring i österlandet. Människor erforo ett nöje af att se honom eller höra honom tala, och de fattiges välsignelser följde honom, hvar han gick fram. Han var en fader för de faderlöse, en beskyddare för de förtryckte och hjälplöse. Huru älsklig måtte icke den fromme gamle patriarken hafva varit! Men nu skolen I få höra, huru satan sökte fördärfva honom.

Det hände en dag, att Gud talade med änglarne om sin tjänare Job. Gud berömde Job och sade, att hans like fanns icke på jorden. Satan, som hörde dessa ord, började strax anklaga Job, sägande: "Jag tror alldeles icke, att han är så from, han låtsar endast vara det, emedan du, Herre, har gjort honom så mycket godt. Du har omgärdat honom och hans hus och allt hvad honom tillhör

på alla sidor. Aldrig har du låtit något ondt komma vid honom, utan ständigt utgjutit välsignelser öfver honom i alla hans lifsdagar. Men upphör nu att öfverhopa honom med välsignelser, och låt mig beröfva honom hans egendom, så få vi snart se, huru mycket hans fromhet är värd! Sannerligen, han skall i ansiktet säga dig farväl.”

Gud tillät satan att sålunda pröfva Job, och satan gick genast till verket. Han skickade en hop röfware att stjäla Jobs oxar, lät blixten döda hans fårahjord och en kaldeisk trupp föra bort hans kameler. Jobs söner och döttrar voro samlade till gästabud hos sin äldste broder, men under det de åto och drucko, uppväckte satan en häftig orkan, som kullkastade huset, där de voro, och dödade den fromme mannens alla barn. Alla dessa olyckor inträffade samtidigt. Ett bud kom och berättade för Job förlusten af hans oxar och åsnor. Innan han slutat tala, kom ett annat bud och omtalade förlusten af hans kameler, därpå ett tredje bud, som meddelade förlusten af hans får, och slutligen ett fjärde, som medförde den allra sorgligaste underrättelsen — om barnens död. Alla tio dödade genom ett enda slag! Ingen enda kvarlämnad åt honom! Det var ju, som om han på en gång blifvit störtad i ett haf af bekymmer, hvars alla vågor gingo högt öfver honom.

Men huru förhöll sig Job under bördan af hela denna svåra pröfning? Upphörde hans fromhet, och sade han Gud farväl, såsom satan påstått, att han skulle göra? Visst icke. Vi läsa blott att

“Job stod upp och ref sin mantel och rakade sitt hufvud” — hvilket allt i österlandet var tecken till stor sorg — “och föll ned till marken och tillbad och sade: Herren gaf och Herren tog. Välsignadt vare Herrens namn!” O, hvilken tålig och from man Job var!

Och Herren sade till satan: “Hvad tänker du nu om min tjänare Job?”

Satan svarade: “Han bryr sig icke mycket om hvarken förlusten af sin egendom eller af sina barn, så länge han ännu äger sin kropps hälsa. Men beröfva honom den också, pålägg honom sjukdom och plågor! Sannerligen, han skall i ansiktet säga dig farväl.”

Gud tillstodde satan att ånyo pröfva Job. Han gick då bort och slog Job med en förfärlig sjukdom, som bröt ut i onda bölder och sår, ifrån hans fotblad upp till han hjässa. Och Job lade sig ned i stoftet och sade: “Hafva vi fått godt af Gud, skulle vi då icke ock mottaga det onda?”

Sålunda tillät Gud satan att kasta Job i bedröfvelsesens ugn och behålla honom där en lång tid. Men hela tiden var Job trygg och säker.

Job yttrade själf en gång, medan han ännu var i sina pröfningars ugn: “Han har pröfvat mig och jag har utgått såsom guld.” Job. 23: 10. Så skedde ock, ty Gud förde honom oskadad igenom alla bekymmer. Han gjorde honom åter frisk, han gaf honom lika många barn, som han förut ägt, och **dubbelt** så många får och oxar och kameler och åsnor. Det bästa, som kunnat hända Job, var just

det, att satan ljög på honom och förmädde Gud att kasta honom i prøfningsugnen. Job blef därigenom ännu rikare, frommare och lyckligare än han någonsin förut varit eller **skulle kunnat blifva**, om han icke kommit i denna ugn. Han är ock fördenskuil nu lyckligare i himmelen, än han eljest skulle hafva varit, och skall blifva allt lyckligare hela evigheten igenom. Sålunda handlade satan mot Job så, som om han varit en god vän till honom, just då han ämnade bevisa sig som hans värste fiende. Huru sant är det icke, att Gud låter allting samvärka till det bästa för dem som älska honom!

Men Gud lät Jobs prøfning värka till godo äfven för andra än honom själf. Vi hafva därigenom vunnit exemplet af Jobs underbara tålmod, hvilket i alla tider varit af stor välsignelse för den kristna församlingen. Vi hafva äfven af Jobs historia lärt, huru fullkomligt satan är underkastad Guds vilja; att huru stor hans makt än är, kan han aldrig utan Guds tillåtelse utöfva den. Han är ett förfärligt rytande lejon, men han är **kedjad**, och Gud **håller kedjan i sin hand**. Job var säker för sataus makt, ty huru stort begär satan än hade att skada honom, förmädde han likväl ej kröka ett hår på Jobs hufvud, förrän Gud tillät honom det, och lika litet stod det i hans makt att på minsta sätt öfverträda gränsen af denna tillåtelse. Icke heller är hans makt större öfver dig eller mig eller öfver någon af Guds folk, än den var öfver Job. Han må **hata** oss huru mycket han vill, så kan han likväl icke **skada** oss, så länge vi höra Gud till eller

så länge vi "höra" honom. Det är sant hvad som står i en sång:

Satan darrar när han ser
Att du varmt till Herren ber.

"Den som hör mig, han skall bo säker." För hvad äro Guds barn säkra? **Vårt första svar är, att de äro säkra för onda andar.**

Det andra svaret lyder så: de äro säkra för onda människor.

Jag vet intet bättre sätt att visa er detta, än genom att berätta för er några händelser, hvilka kunna förklara hvad jag menar.

En strid med sjöröfvare.

För några år tillbaka afreste några mähriska missionärer från London till St. Thomas, en af de Vestindiska öarne, för att där arbeta bland slafvarne. En dag midt ute på Atlantiska hafvet varsnades från det fartyg, "Britannia," där missionärerna befunno sig, en misstänkt seglare, som nalkades med stor hastighet. Inom kort behöfde de ej mer tvifla på, att de voro förföljda af en sjöröfvare. Kaptenen på "Britannia" lät genast göra sitt fartyg i ordning att mottaga det väntade angreppet, och ställde upp sina matroser till strid. Missionärerna gingo ned i sin bytt, där de knäböjde i bön, ty de ansågo sig sålunda bäst kunna värka till skeppets räddning.

Så snart sjöröfvaren kommit inom skotthåll,

afsköt han mot "Britannia" den ena salvan efter den andra med sina grofva kanoner, och fick lika godt igen af "Britannias" modiga besättning. Men, kommen än närmare, gjorde sjöröfwaren sig redo att slunga änterhakar — grofva, skarpa järnhakar, fästade vid långa rep — ombord å "Britannia," i afsikt att sedan, då de båda fartygen halats sida vid sida med hvarandra, plötsligt rusa in på "Britannias" däck och mörda och plundra. Kaptenen å det engelska fartyget kände sitt mod sjunka, då han såg, hvad fienden hade i sinnet. Han anade föga, hvilken stor hjälp han skulle hafva af de få, bedjande missionärerna där nere i hytten. Men midt under stridens larm och buller stego deras varma böner upp till Gud. I det ögonblick, då sjöröfwaren gaf sitt folk befallning att slunga änterhakarne, gjorde hans eget fartyg en häftig rörelse åt sidan, och de män, som höllo hakarne, störtade i vattnet. Andra trädde i deras ställe och försökte på nytt, men med samma utgång. Då beslöt sjöröfwaren skjuta Britannia i sank. Men det ville icke heller lyckas honom. Britannias kapten manövrerade så skickligt sitt fartyg, att intet af fiendens glatta lag träffade det långsides, utan hans kulor föllo antingen i vattnet eller förorsakade blott obetydlig skada. Den tjocka krutrök, som insvepte de båda fartygen, hindrade honom ock att noga iakttaga Britannias rörelser, hvarför det blef möjligt för det senare fartyget, att småningom aflägsna sig från fienden. Då en vindstöt för några ögonblick skingrade röken, syntes Britannia för fulla segel ila bort, och hade

redan fått så stort försprång, att någon tanke på förföljelse icke längre var möjlig. Sålunda blefvo de alla räddade från onda människor genom de fromma missionärerna, som "hörde" Gud.

Omkring fem år därefter sammanträffade missionärerna med samma sjöröfvarekapten på ön St. Thomas. Men han var då icke längre sjöröfvare, utan en allvarlig kristen. Och han berättade dem, att hvad som gifvit honom den första väckelsen och kommit honom att tänka öfver sitt dåliga lif, var just deras fartygs underbara räddning.

Se här en annan berättelse, som äfven visar, huru Gud bevarar de sina från onda människor.

Pastor Hills trädgårdsmästare.

Den berömde pastor Rowland Hill hade i flere år en trädgårdsmästare, som både af pastorn och andra ansågs för en utmärkt hederlig och bra karl. Slutligen upptäcktes dock, att han gjort sig skyldig till en mängd stölder öfverallt hos grannarne. Man skulle aldrig hafva misstänkt honom, såvida man icke öfverraskat honom på bar gärning. Han blef genast häktad, förhörd och dömd till fängelsestraff. Pastor Hill besökte honom naturligtvis i fängelset, och under ett af dessa besök, berättade trädgårdsmästaren öppet om sina många brott.

"Men, Jakob," sade pastor Hill, "huru kom det sig, att du aldrig tog någonting från mig, fast du ofta hade så godt tillfälle därtill?"

"Jag försökte nog, herr pastor, men det lyck-

ades mig aldrig. Kommer pastorn ihåg den där stora enbusken, som stod i trädgården strax utanför fönstret till matsalen? Mången natt låg jag dold under den busken, i afsikt att passa på ett lägligt tillfälle att bryta mig in i salen, hvilket borde varit lätt nog att göra, och taga någonting. Men jag öfverfölls alltid af en sådan fruktan, bäst jag låg där. Det var som om en röst sagt till mig: "Han är en Guds man, detta är bönens hus; om du bryter dig in här, blir du genast ertappad" — och ingen gång fick jag mod att våga försöket. Alldeles på samma sätt gick det mig också alla gånger, jag försökte bestjåla den gamle herr Rugg — en af pastor Hills frommaste församlingsmedlemmar — hvilken jag visste vanligen bar rätt mycket pänningar på sig. Mer än en mörk afton har jag legat gömd bakom häcken invid vägen, som går ned till hans hus, för att passa på honom när han kom från ett bönemöte. Men jag kunde aldrig röra mig ur fläcken, ehuru han gick förbi mig på endast ett par stegs afstånd. Jag vågade icke röra en så from man; alltid började jag darra, då han nalkades och jag måste uppgifva min onda afsikt."

Dessa båda män, pastor Hill och hans fromme församlingsbo, "**hörde Herren,**" och därför lät han dem "bo säkert." De voro i säkerhet för **onda människor.**

Vi hafva ännu ett tredje svar på vår fråga: för hvad äro Guds barn trygga? De äro trygga och säkra för allt annat ondt.

Det finnes en stor mängd andra faror här i världen, än dem vi nu talat om, för hvilka vi kunna blifva utsatta; men om vi "höra Herren," skola vi "bo säkert," hvad som än må hända oss. Noah var i stor fara, då floden kom och fördränkte en ogudaktig värld, men arken skyddade honom. Israels barn voro omgifna af många faror under sin långa vandring genom öknen; men de "bodde" dock "säkra" där i fyrtio år. När Daniel blef kastad i lejonkulan, var han ju i den största fara att blifva uppslukad af de hungriga lejonerna; och likväl var han icke mindre säker den natt, han tillbragte bland lejonerna, än de nätter, då han lugnt sofvit i sitt eget rum. Hans tre vänner, Sadrak, Mesak och Abednego voro i stor fara att förgås, när de blefvo kastade i den brinnande ugnen. Men huru tryggt gingo de ej omkring midt ibland lågorna, utan att ett hår sveddes på deras hufvuden!

Och samme Gud, som fordom så underbart bevarade sitt folk i nöd och fara, gifver ännu i dag de sina en lika härlig hjälp.

Vi vilja framställa ett par exempel härpå.

Kaplanen och hönan.

För länge sedan ägde ett förfärligt blodbad rum i Frankrike, hvilket i historien fått namnet Bartolomeinatten. Under tre dygn dödades så många protestanter som påträffades. Den mest ansedde af dem, amiral Coligny, blef mördad i sitt eget hus

på konungen af Frankrike befallning. Amiralens kaplan, hvilkens namn var Merlin, lyckades smyga sig ifrån mördarne, och höll sig sedan i flere veckor dold på en höskulle. Af fruktan för att blifva tillfångatagen och dödad, vågade han aldrig lämna sitt gömställe för att skaffa sig föda. Men samme Gud som sände korparne med mat till Elia, sände nu en höna att gifva kaplanen föda. Hvarje dag kom hönan och värpte ett ägg alldeles bredvid honom. Därigenom bevarades han vid lif, tills den hotande faran var förbi.

Gud kan begagna sig af de obetydligaste ting för att skaffa sitt folk hjälp och trygghet.

Den söndriga bron.

För många år sedan lefde i New England en from man, vid namn Elias Boudinot. Han har grundlagt det amerikanska bibelsällskapet. En mörk afton, ganska sent, återvände han ensam hem från den närbelägna staden. Under hans bortovaro från hemmet hade en storm rasat, som ryckt bort flere plankor från en lång bro, ej långt från hans hem. Men, som han ej hade någon aning härom, körde han rakt öfver bron som vanligt och kom lyckligt hem. Hans vänner frågade honom, hvilken väg han kört. "Den vanliga vägen, förstås," svarade han.

"Det är omöjligt," invände de, "ty alla plankor äro lösryckta ifrån bron."

"Det vet jag ingenting om," svarade han, "jag

vet bara, att jag körde öfver bron, om det nu var plankor på den eller ej."

Vännerna påstodo, att han måste antingen vara från sina sinnen eller ock skämta med dem.

Nästa morgon följdes de alla åt för att öfvertyga sig om, hur det värligen förhöll sig med bron. Endast tre stycken bjälkar lågo kvar, tvärs öfver strömmen, och på dem hade herr Boudinot i allt lugn kört öfver! Tydliga spår utvisade, huru hvardera vagnshjulet gått på de båda yttersta bjälkarne, medan hästen gått på den mellersta bjälken. I det djupa mörkret, då hvarken hästen eller den som körde kunde urskilja någonting, förde en osynlig hand dem oskadda öfver den bristfälliga bron.

Denna enkla berättelse visar ju klart, huru Herren bevarar de sina i farans stund, lika lätt nu, som han gjort det i forna tider.

I hafven kanske ofta förundrat er öfver det sätt, hvarpå Gud uppehöll profeten Elia under hungersnöden i Israel, då han lät korpar föra till honom bröd och kött hvarje dag. Och likväl uppehåller Gud ännu i dag de sina stundom på ett alldeles liknande sätt.

Flugan och spindeln.

Det var en gång en from furste, som fann sig illa besvärad af den ofantliga mängd flugor, hvilka inträngt öfverallt i hans palats samt af de talrika spindlar, som i alla vrår väfde sina nät för att fånga flugorna. En dag blef han så utledsen vid

dem, att han förklarade han ej kunde förstå, hvarför Gud hade skapat flugor och spindlar, och att han för sin del skulle helst vilja utrota de båda släkterna helt och hållet.

Så hände det sig en gång, att fursten efter en långvarig och svår strid blef tvungen att fly för sina fiender. Ensam vandrade han omkring i skogarne och lade sig slutligen uttröttad ned och somnade. Kort därefter gick en af de fientliga soldaterna förbi, där han låg. Han varseblef fursten och drog sitt svärd, i akt och mening att genast döda honom. Men då lät Gud i detsamma en fluga flyga rakt in i soldatens öra, och medan han därigenom hejdades för ett ögonblick, vaknade fursten, fattade ögonblickligt sitt svärd och dödade soldaten. Följande natt dolde sig fursten i en håla i samma skog. Så snart fursten lagt sig ned i hålan och somnat, lät Gud en spindel komma och väfva sin väf framför ingången till hålan. Tidigt morgonen därpå gingo två soldater, tillhörande den fientliga hären, genom skogen, sökande efter den flyktade fursten. Då de kommo till hålan, sade den ene af dem:

”Tror du ej att han kan vara i den där hålan?
Låt oss gå in och se efter.”

”Nej,” svarade den andre, ”det är omöjligt. Ser du inte spindelväfven öfver ingången! Han kunde ej gått in där utan att förstöra väfven. Hvar han än må vara, nog är jag säker om, att han inte är **där**. Det lönar inte mödan att se efter.” De gingo vidare. Men fursten, som vaknat och hört deras samtal, föll på knä där inne i hålan och

tackade Gud, som dagen förut räddat hans lif genom en fluga och nu genom en spindel. Han insåg nu, huru orätt han gjort i att tala illa om något som Gud skapat, och fattade det allvarliga beslutet, att icke mer göra sig skyldig därtill.

Den farliga resan.

Jag vill nu berätta för er en tilldragelse ur biskop Gobats lif. Innan han blef biskop i Jerusalem, var han i många år missionär bland druserna, som bo på Libanons berg, och bland andra folk i de vildaste trakter af Syrien. Uuder denna tid var han ofta förföljd och utsatt för faror af många slag, och kände sig därför ofta nedstämd och bedröfvad.

En dag erhöll biskop Gobat bud från en hednisk höfding, som bad honom komma och tala med honom om Kristus. Detta var goda nyheter för missionären. Han lät svara höfdingen, att han skulle infinna sig hos honom om några dagar. Men Gobat sjuknade och kunde icke företaga den utlofvade resan. Då sände höfdingen ett andra bud med en ännu ifrigare begäran, att missionären ville komma och predika. Han lofvade då medfölja budbäraren dagen därpå, och gjorde sig redo till resan. Men när han stod i begrepp att lämna sitt hus, erhöll han ett bref, som underrättade honom om, att det fartyg, med hvilket han ämnat resa till Malta, skulle segla redan den följande dagen vid middagstiden. Hvad skulle han nu taga sig till? Budbäraren försäkrade honom, att om de genast begäfve sig af,

skulle han kunna tillbringa natten hos höfdingen och likväl hinna tillbaka före fartygets afgang. Gobat beslöt resa strax. Budbäraren och några af druserna gjorde honom sällskap.

Deras väg förde dem genom skogar och vilda bergstrakter. I en by vid vägen blefvo de uppehållna flere timmar. Sedan förlorade de rätta vägen, och innan de återfunnit den, började mörkret falla. Den drusiske budbäraren och hans folk påstodo, att om de fortsatte så skyndsamt de förmådde, skulle de troligen uppnå höfdingens by vid midnattstiden. Men den väg, på hvilken de nu befunno sig, gick utmed fruktansvärda bråddjup och var ganska farlig att färdas på i mörkret. Den fromme missionären öfvertänkte några ögonblick, hvad som vore bäst för dem att göra. Men han brann af begär att få tala med höfdingen om Jesus, och slutligen bestämde han sig därför att gå vidare. "Låt oss förtrösta på Gud," sade han, "och fortsätta vår väg." Åter gingo de framåt en stund. Månen kom fram bakom skyarne. Vägen blef allt trängre och besvärligare och krökte sig nu tätt utmed kanten af ett bråddjup, då de plötsligt fingo se en stor hyena ligga tvärs öfver vägen. Druserna sökte skrämma henne med höga rop och stenkastning. Hon sprang då upp och flydde undan, tagande samma riktning som vandrarne skulle följa. Men då stannade druserna plötsligt. Deras folk hade ett ordspråk, förklarade de, som sade att "den väg en hyena gått, vore en olycklig väg." De vägrade därför att taga ett steg vidare. Förgäfves sökte Gobat öfvertala

dem att fortsätta. Omöjligt! Höfdingens budbärare försäkrade då missionären, att om de dröjde öfver natten i en by, ej långt ifrån där de befunno sig, skulle de likväl genom att tidigt på morgonen fortsätta färden kunna nå höfdingens by så snart, att Gobat finge tid att samtala med denne åtminstone en timme. Han skulle ändå i tid hinna tillbaka till fartygets afgang. Gobat fogade sig efter detta förslag. Utmattade som de voro af den mödosamma vandringen, vaknade ingen af dem vid den utsatta timmen på morgonen, hvarför det blef för sent att fortsätta vägen till höfdingens by. Gobat blef sålunda, ehuru mycket emot sin vilja, tvungen att uppgifva besöket och vända om. Han skyndade tillbaka samma väg han kommit ned till kusten och uppnådde just i sista stunden hamnen, där fartyget låg, redan färdigt att afgå. Under hela resan förbrådde han sig, att han låtit det dyrbara tillfället att få tala med höfdingen gå sig ur händerna, och mycket förundrade det honom, att Gud skulle låta hyenan komma och stänga vägen för honom, då han var så nära att nå målet för sin resa.

Men under sin vistelse på Malta erhöll han ett bref från en af sina vänner på Libanon, hvori denne berättade honom, att höfdingen hade alls icke hyst något begär att få höra om Kristus, utan hela saken var blott en ondskefull plan att tillfångataga missionären och döda honom. Då höfdingen sedan af sina tjänare hörde, på hvilket underbart sätt den fromme mannen undgått att falla i den utlagda snaran, blef han öfvertygad om att han måtte hafva en

mäktig Gud, som sålunda bevarade honom, och från den stunden blef höfdingen hans trofaste vän.

Åter hafva vi ett bevis på sanningen af de orden: "Den som hör mig, han skall bo säker!"

Guds barn äro trygga: **för det första för onda andar; för det andra för onda människor och för det tredje för allt annat ondt.**

Mina kära unga vänner! Jag har i dag försökt tala om för er en stor hemlighet, nämligen den verkliga trygghetens hemlighet. Om I önsken vara trygga och säkra på hvarje tid och ort, älsken Jesus och varen hans vänner! "Hören honom," så skolen I bo säkra. I en liten sång heter det:

Frukta Herren — ingen nöd och smärta
Du behöfver ängsligt frukta då;
Tjäna honom af ditt hela hjärta,
Han skall trofast vid din sida stå.



Det Bästa Namnet.

“Ditt namn, som öfver alla namn är.”

Fil. 2: 9.

Detta hänsyftar på Jesus. Det är hans namn, som här omtalas. Första gången hans namn nämndes här på jorden, uttalades det af en ängels mun, nämligen af ängeln Gabriel, som kom hit ned för att bebåda hans födelse och förkunna hans moder, att när barnet vore födt, skulle hon kalla hans namn Jesus. Nog veten I väl alla hvad namnet Jesus betyder? Det betyder **frälsare**. Han skulle erhålla detta namn, sade ängeln, “ty han skall frälsa sitt folk från deras synder.” Bibeln gifver detta namn många härliga egenskaper. På ett ställe kallas det ett “heligt” namn; på ett annat ett “värdigt” namn, ett “utvaldt” namn, ett “stort”, “härligt,” “välsignadt,” “evigt,” “underbart” namn; och här i vår text “ett namn, som öfver alla namn är.” Det är det bästa af alla namn i världen.

Vårt ämne för i dag skall då blifva: “Det bästa namnet.” Jag vill framställa **fyra** skäl, hvar för namnet Jesus är det bästa af alla namn.

I.

För det första är detta namn så enkelt. Det är ett mycket litet ord, af blott fem bokstäfver. Det är ju mycket allmänt här i världen att föräldrar gifva sina barn långa namn och stora namn och många namn. Så läste jag t. ex. häromdagen en lista med namn, som en liten prinsessa erhållit i dopet. Den började med Donna Maria, Theresa, Josephina, Eugenia, Louisa, Clementina, Imaculata, och så en hel rad med namn; till dess antalet uppgick till fjorton eller femton; allesamman blott för en enda liten flicka! Men "Guds tankar äro icke våra tankar, och våra vägar äro icke hans vägar," ty när Gud sände i världen sin enfödde son — hvilken var högre och härligare än någon annan på jorden — valde han åt honom ett litet enkelt namn: "Du skall kalla hans namn **Jesus.**" Visserligen finnas i bibeln **en hel mängd andra namn**, hvilka hänsyfta på Jesus. Han kallas Kristus, Messias, Herren, Återlösaren, Morgonstjärnan, Rättfärdigheten sol, Herrens telning; och många andra titlar gifvas honom. Ja, nästan allt godt och skönt som finnes, begagnar bibeln för att beteckna någon egenskap hos Jesus. Men af alla dessa namn vill Gud, att hans folk i synnerhet skall begagna det namn, han själf gaf sin son vid hans födelse, namnet Jesus. Detta är det bästa af alla namn, för det första **därför att det är så enkelt.**

2.

För det andra är namnet Jesus det bästa emedan det är så betydelsefullt. Det är ett litet, kort namn och dock så stort. Det är på samma gång litet och stort.

Barnavishet.

En fritänkare mötte en dag en liten gosse, som bar sitt nya testamente under armen. Han stannade och frågade gossen: "Hvad har du där för en bok, min lille vän?" "Det nya testamentet," svarade gossen. "Tror du då, att det finns en Gud," frågade mannen åter. "Ja visst," sade gossen, i det han såg upp på den främmande herrn med största förvåning, "jag **vet** att Gud finns." "Nåja", sade den andre, som endast ville göra narr af både den lille och hans religion, "då kan du väl också säga mig om din Gud är en liten Gud eller en stor Gud?" Gossen såg åter upp och svarade frimodigt: "Han är båda delarne." "Åh, hur är det möjligt?" frågade mannen. "Han är så liten," sade gossen, "att han kan komma och bo i mitt hjärta, och ändå är han på samma gång så stor, att hela världen icke kan innesluta honom."

Alldeles så förhåller det sig med namnet Jesus. Det är så litet och enkelt, att det minsta barn kan behålla det i minnet och lära sig förstå något af dess betydelse, och likväl är det så stort, så djupt,

att ingen ännu har funnit allt som ligger däri. **Våra** namn äro, i jämförelse med detta stora namn, mycket obetydliga, liksom vi själfva, och dock hafva äfven de vanligen någon slags betydelse. Namnet Johan betyder "Herren är nådig;" Jakob betyder "en som bringar på fall;" Wilhelm betyder "en sköld för många;" Karl betyder "stark;" Richard betyder "frikostig"; David betyder "älskad;" Georg betyder "en landtbrukare eller familjefader;" Frans betyder "fri"; Samuel betyder "en profet", en som får uppenbarelser från Gud; Maria betyder antingen "upphöjd eller bitter"; Margareta betyder "en pärla, dyrbar," Johanna betyder "benådad"; Anna betyder "barmhärtig"; Lucia betyder "ljus, klar"; Elisabet betyder "Guds ed"; Emma betyder både "en amma" — eller en ömsint person — och "ett bi", en person, som är flitig och arbetsam. Våra namn äro mycket små ting. De likna små skålar med vatten, i hvilka du kan sticka ned fingret till botten och säga i ett ögonblick huru djupt vattnet är. då däremot namnet Jesus, buret af den gudomlige frälsaren, liknar det stora hafvet, utan gräns och utan botten. Längs hafvets strand finnas grunda ställen, med mycket lågt vatten, där ett barn med lätthet kan vada, men längre ut finnas djup, där ej den längsta lodlina når botten. Så är ock förhållandet med namnet Jesus. Allt hvad bibeln innehåller står i samband med detta namn. Det utgör grundvalen för hela bibeln. Och allt hvad vi finna upptecknad i de heliga skrifterna, står skrifvet där för att hjälpa oss fatta den fulla be-

tydelsen af det enda namnet, Jesus. Bibeln är en förklaring eller uppenbarelse af Jesus Kristus, och från första sidan till den sista, innehåller den ingenting annat än hvad som kan tjäna oss till undervisning om Jesus och om hans underbara namn. Du må taga hvilken bok som helst på vårt språk, så skall du finna, att alla orden däruti äro bildade af vårt alfabets tjuguåtta bokstäfver. På samma sätt äro de fem bokstäfverna i namnet Jesus bibelns alfabet. Alla berättelser, profetior och löften, all prosa så väl som all poesi, som vi finna i den heliga skrift, har mer eller mindre afseende på Jesus, och är, så att säga, bildad af bokstäfverna i hans namn.

Om vi ock studera bibeln hvarje dag, så länge vi lefva, skola vi dock alltid finna däri något nytt med afseende på Jesu namn. I himmelen skola vi äfven stafva på detta välsignade namn, millioner och åter millioner af år, och skola likväl aldrig förstå det i hela dess betydelse. För det andra är således namnet Jesus det bästa af alla namn, **emedan det är så betydelsefullt.**

3.

För det **tredje** är detta namn det bästa i världen **emedan det är ett mäktigt namn.** Ja, hvilken underbar makt ligger ej i namnet Jesus! I hafven ju läst, huru apostlarne i detta namn utdrefvo onda andar och förrättade många andra underbara gärningar. Moses begagnade sin staf, då han gjorde undervärk, men apostlarne brukade intet annat än

detta enda, mäktiga namn. Vi läsa, huru Petrus och Johannes en gång sade till en lam man, som satt i tempelporten: "I Jesu Kristi, Nasareens, namn, stå upp och gå!" Och då den lame hörde detta namn, steg han upp och gick.

Namnet Jesus har makt att utföra många stora ting. **Det har makt att omvända människor.**

Bibeln berättar oss om aposteln Pauli omvändelse, som värkades just af detta mäktiga namn. Före sin omvändelse var Paulus mycket fientlig mot de kristne och förföljde dem öfverallt, därför att de älskade namnet Jesus. Han lät kasta dem i fängelse och till och med döda dem. En dag, då han var på väg till staden Damaskus, för att äfven där förfölja de kristne, kringstrålade honom plötsligt ett sken, klarare än solens. Han föll ned till jorden och hörde en röst, som sade till honom: "Saul, Saul! hvi förföljer du mig?" Bäfvande frågade han: "Hvem är du, Herre?" Och rösten svarade: "Jag är Jesus, den du förföljer." När Paulus hörde det namnet, kände han dess kraft. Det förändrade honom strax. Det tog bort all den gudlöshet, som fanns i hans hjärta och han blef en kristen. Han lärde sig att älska namnet Jesus. Och när han en gång börjat förstå detta namns betydelse och känna dess värde, ehuru det förorsakade honom förlust af världsliga egodelar och utsikter, kände han dock, att detta var en stor vinning, emedan Jesu kunskap gaf honom en så rik ersättning för allt hvad han förlorade. I stället för att han förut var en förföljare, blef han nu en Guds ords förkunnare, den störste predikant

på sin tid eller troligen i alla tider. Gud gjorde honom till sin apostel och sände honom att förkunna evangelium för hedningarne. Hvilken makt namnet Jesus hade öfver Pauli sinne, då det förändrade så helt förändrade honom!

De grönländska missionärerna.

I hafven ju hört talas om missionärer, som gå till alla hednaländer för att predika evangelium. Kanske hafven I ock särskildt hört om de missionärer, som vistas på Grönland, där uppe i nordpolens närhet, där isen och snön aldrig smälta. Folket på Grönland är mycket okunnigt. De hade aldrig hört talas om Jesus, när dessa missionärer kommo dit, och syntes knappt i stånd att kunna fatta någonting om honom, hvarför missionärerne först försökte undervisa dem något litet om andra saker. De lärde infödingarne, att det finns en Gud, som har skapat hela världen och som är närvarande öfverallt; att det är orätt att ljuga, stjäla och dräpa, o. s. v. Tolf eller fjorton år använde de att söka inskräpa detta hos folket, som dock ej syntes mycket påverkade eller förändrade af allt, som blef predikadt för dem. Men en dag begynte missionärerna läsa för dem i nya testamentet om Jesus — om hans födelse och lefnad här på jorden, om hans korsfästelse och död. Då väcktes med ens deras uppmärksamhet, och de tycktes erfara lifliga intryck af allt hvad de hörde. De samlade sig omkring

missionärerna och bådo ifrigt: "Tala om det där en gång till för oss!" Åter och åter fingo de höra hela Jesu historia, till dess dessa arma hedningar började gråta öfver sina synder och ropa: "Hvad skola vi göra, att vi må varda saliga?" En stor mängd af dem blefvo då omvända och döpta. Däraf se vi huru stor makt namnet Jesus har att omvända människor.

Detta namn har äfven stor makt att göra människor rika.

Förmodligen hafva de flesta af er läst sagan om "de fyrtio rövvarne." Fastän den berättelsen blott är diktad, såsom i veten, kan den godt tjäna som förklaring öfver hvad jag nu ville lära er.

De fyrtio rövvarne.

Sagan berättar, att det var en gång en skogsvaktare, som höll på att hugga träd i skogen. Då fick han plötsligt höra larm och buller bakom sig och snart upptäckte han en hel skara rövvarer, som kommo ridande åt det håll där han stod. Helt förskräckt skyndade han att klättra upp i ett träd, därifrån han kunde, själf osedd, se hvad rövvarer togo sig till. De stannade och stego af hästarne i närheten af en hög bergvägg. Deras anförare gick fram och ropade med hög röst till klippan: "Sesam, öppna dig!" och i samma ögonblick flög en stor dörr upp och alla de fyrtio rövvarer gingo in i berget, bärande stora säckar med rövade dyrbar-

heter dit in. Utom sig af förvåning satt skogvaktaren där uppe i trädet och såg på, medan allt detta föregick. Särskildt lade han ordet "**Sesam**" noga på minnet. Så snart röfvarne gått, hoppade han ned från trädet och gick fram till klippan och ropade: "Sesam, öppna dig!" Ögonblickligen flög dörren upp, och han inträdde. En hel mängd af de dyrbarasta, vackraste saker låg där, uppstapplade i stora högar. Skogvaktaren fyllde sina medförda korgar med så mycket guld och silfver, som hans åsna kunde bära, och återvände hem som en rik man. Det var ordet "**Sesam**," som förskaffade honom all denna rikedom.

Föreställen eder nu, mina kära barn, att här i vårt land finnes en grotta, fylld med guld och silfver och ädla stenar, men att den vore stängd med ett lås, som ingen nyckel kunde taga upp. Likväl skulle det finnas ett enda litet ord, för hvilket dörren öppnade sig. Om nu någon sade dig detta ord och gäfvade dig tillåtelse att begagna det till att öppna grottan och fylla dina påsar af skatten därinne, då hade ju detta lilla ord haft makt att göra dig rik, eller hur? Jag behöfver ju icke säga eder, att det alls icke finnes någon sådan grotta med dyrbarheter och icke heller något dylikt underbart ord att öppna den med. Men det finnes någonting, som är mycket bättre, en stor skatt af de allra dyrbaraste ting. Äfven den skatten är skyddad genom en tillsluten dörr, som icke kan öppnas med någon af människor förfärdigad nyckel. Den upplåtes, liksom dörren i sagan, blott för ett enda litet ord. Om

detta ord begagnas rätt, flyger dörren upp och alla, som önska det, få inträda och taga så mycket de behöfva för att blifva rika och lyckliga. Denna skatt finnes i himmelen. Guds nåd och alla andra hans goda gåfvor finnas där. Namnet, det enda namnet, som skaffar oss tillträde till denna skatt, är **Jesus**. Medan Jesus ännu lefde här på jorden, sade han till sina lärjungar: "Hvad I bedjen Fadern i **mitt namn**, det skall han gifva eder." Längtar du att få dina synders förlåtelse, så har Jesu namn makt att förskaffa dig den. Vill du hafva ett nytt hjärta, skall du i kraft af namnet Jesus erhålla ett sådant. Eller önskar du att bättre förstå bibeln, så skall det samma mäktiga namnet tillförsäkra dig den helige andes hjälp, till uttydande af de heliga skrifterna. Är du plågad af ett svårt lynne, onda begär och anlag, och kämpar förgäfves däremot i din egen kraft, sök hjälp i Jesu namn, och den skall blifva dig gifven. Allt hvad du behöfver för att blifva värkligt rik och lycklig, skall han gifva dig, om du ödmjukt och allvarligt beder honom därom. Namnet Jesus har förvisso en underbar makt!

Jesu namn har äfven makt att lära människor att älska honom. De som en gång lärt känna detta namn och erfarit dess kraft, de älska Jesus högre än något annat i världen.

Martyren Polykarp.

En gammal man, som lefde för flere hundra år sedan, hade i åttio år eller mer, älskat och tjänat Jesus Kristus. På hans tid förföljdes de kristne på det grymmaste för sin tros skull. Den romerske kejsaren hade i vredesmod påbjudit, att så många af dem som kunde påträffas, skulle gripas och kastas för vilda djur att af dem blifva sönderslitna och uppslukade. Polykarp, så hette den gamle mannen, blef också gripen och förd inför kejsaren, som befälde honom förbanna namnet Jesus. "Det kan jag icke göra," svarade den gamle mildt. "Om du icke lyder låter jag kasta dig för de vilda djuren. Afsvärj dig Jesu namn!" Polykarp stod framför kejsaren, fullkomligt lugn, med de långa, snöhvita lockarne hängande ned öfver skuldrorna, och svarade: "Jag har älskat Jesus mer än åttio år, och han har aldrig svikit eller öfvergifvit mig — jag kan icke svika honom nu." "Gå då till de vilda djuren," ropade den förtörnade kejsaren. Och Polykarp fördes genast dit, ännu i det sista prisande Gud, som förunnat honom att dö martyrdöden. Han ville icke köpa sitt lif med en förnekelse af Jesus, sin Herre och konung.

Allt för Jesus.

Långt efter Polykarps tid gick en man, också för sin tros skull, till det för honom uppresta bålet, där han skulle finna sin död i lågorna. Hans hustru och barn följde honom på den sorgliga vandringen, och någon ur folkhopen frågade i anledning däraf: "Älskar du icke hustru och barn? Skulle du icke gärna vilja lefva kvar hos dem?" "Ack," svarade fången, "jag älskar dem så högt, att om jag ägde allt guld och silfver i världen, skulle jag gärna lämna ifrån mig alltsamman för att få lefva med dem, vore det ock blott i ett fångelse; men ändock älskar jag Jesus oändligt mycket högre." Hvilken underbar makt måtte då ligga i Jesu namn, som kom denne man att älska honom så högt!

Endast Jesus.

En annan martyr utropade, då han redan en stund stått bunden på bålet och lågorna flammade rundt omkring honom: "Endast Jesus! Endast Jesus!" och så lämnade hans ande den stackars pinade, förbrända kroppshyddan. Kärleken till Jesus hade styrkt äfven denne lärjunge!

Jesu namn har också makt att göra människor lyckliga.

Men på hvad sätt gör Jesus oss lyckliga? Gif-

ver han oss timliga äodelar, guld och silfver? Visst icke, utan han lär oss att känna och älska honom. Detta är den stora hemligheten af sann lycka.

Krymplingen.

Jag läste för någon tid sedan om en präst, som brukade besöka en fattig, sjuk man, hvilken därtill var krympling. Denne stackars man bodde med sin hustru i ett visserligen rätt stort, men mycket torftigt rum. Han satt dag och natt i en slags stol, som hängde ned från taket, ombäddad med kuddar på alla sidor. Han kunde hvarken stå eller gå, knappast röra ett finger. Pastorn frågade en dag, då han besökte den stackars sjuke mannen, om han ej kände sig mycket ensam. "Nej, herr pastor," svarade han, "jag känner mig icke ensam, ty Gud är hos mig." Pastorn varseblef då på hans hufvudgård en uppslagen bibel, som hans hustru lagt där åt honom, innan hon gick till sitt arbete. "Det måtte ändå icke vara så lätt," fortsatte pastorn, "att alltid vara tålig och nöjd, när ni är så sjuk och oförmögen att röra er." "Nej," svarade den sjuke, "jag var alls icke tålig och nöjd först i början af min sjukdom; men sedan jag lärde att älska Herren Jesus, har han gjort mig nöjd med att ligga här. Om jag icke kan röra mig och ibland knappt tala, kan jag ändå ligga och se på de ljufviga orden i den här boken. När jag icke

förmår prisa Herren med mina läppar, prisar jag honom i mitt hjärta. Jag älskar min frälsare, därför är jag lycklig.”

Ehuru fattig, lidande och oftast ensam, var dock denne man lycklig i Jesus. Ja, Jesu namn har en underbar makt att göra människor lyckliga. För det tredje var således Jesu namn det bästa af alla namn, **emedan det är ett mäktigt namn.** Det har makt att **omvända människor**, att göra dem **rika**, att lära dem **älska Jesus** samt att göra dem **lyckliga.**

4.

Blott ännu ett skäl vill jag gifva er, hvarför Jesu namn är det bästa: **det förändras aldrig.**

I veten ju, mina kära barn, att människors namn ofta nog förändras. Alla gifta kvinnor hafva utbytt sina egna namn mot sina mäns; och i många andra fall förändra människor sina namn, af en eller annan orsak. Vi läsa i bibeln, att Abrahams namn blef förändradt, äfvensom Jakobs samt Petri och Pauli namn. Allas våra namn skola en gång utbyttas mot andra, nämligen då vi lämna detta lif och öfvergå till ett annat. Om du har en far eller mor eller en kär vän i himmelen, vet du icke, med hvilka namn de benämnas där. Jesus säger i sitt ord, att hvar och en af hans folk får ett nytt namn i himmelen, men ingen vet hvad det namnet är, förrän han får det. Ett underbart namn skall detta vara, och salig den som undfar det.

Men namnet Jesus förändras aldrig. Det var hans namn på jorden, och detsamma bär han nu i himmelen. Och när han en gång återkommer till jorden, i härlighet och makt, skall **Jesus** ännu vara hans namn.

Har du någon gång sett en kristen dö? Då har du hört, att ett af de sista ord, som gingo öfver hans bleknande läppar, var namnet Jesus. Han dog, i det han ännu talade om Jesus, kanhända framhviskade han just de orden: "Kom, Herre Jesus, kom snart!" Eller om han ej kunde tala tydligt, rörde sig ändå hans läppar, som om han försökte uttala det kära namnet. Han visste, att likasom Jesus var hans frälsares namn här i världen, skall det vara hans namn ännu i himmelen.

Af dessa fyra orsaker är Jesu namn det bästa: **emedan det är så enkelt, så betydelsefullt, emedan det är ett mäktigt namn och emedan det aldrig förändras.**

Kunnen I nu, mina kära barn, undra öfver, att de kristna älska namnet Jesus?

"Jesus är det namn, som klingar
Allra ljufvast för min själ,
Det åt hvarje sorg ger vingar,
Helar hvarje sår så väl."

Det var just denna lilla sång, som föranledde mig att välja den text vi i dag betraktat. Jag önskar innerligt, att I måtten alla lära eder att älska namnet Jesus, ty då först skolen I af allt hjärta kunna sjunga denna sång och finna nöje och glädje

däri. Därför vill jag nu med afseende på detta namn lägga eder tvenne saker på hjärtat. För det första bör hvar och en af eder allvarligt bedja Gud om hjälp att kunna rätt förstå Jesu namn. Om Gud gifver dig nåd att rätt lära känna och älska det namnet, har du därmed mottagit den största välsignelse, som kan vederfaras dig här på jorden. Att förstå betydelsen och känna kraften af detta namn, är för dig till vida större nytta, än om du vore ägare till hela världens skatter. Bedjen därför, älskade barn, bedjen allvarligt, nu och alltid, att Gud måtte hjälpa er att förstå och älska det namnet, "som är öfver alla namn."

Men jag önskar, att I gören ännu något mer, d. v. s. att I gören hvad i kunnen för att sända kunskapen om detta namn till dem, som ännu icke veta något därom. Ännu finnas tusentals människor, som aldrig hafva hört Jesu namn uttalas en gång, som ingenting veta om detta dyra namns stora, härliga makt, och icke heller hafva hört, huru han lefde, lärde, led och dog äfven för dem. I viljen nog, hoppas jag, hvar och en efter sin förmåga, deltaga i arbetet för Jesu namns utbredande öfver hela världen. Det enda, som här på jorden är värdt att lefva för, är att älska Herren Jesus och söka lära andra att älska honom.

Jesus-namnet.

Jesus! Jesus! O, det ordet
Klingar ljuft som änglasång!
För mitt hjärta är det vordet
Lifvets friska vattensprång.

Det är stjärnan på min himmel,
Som mig leder tryggt och gladt
Genom tidens flärd och vimmel,
Genom jordens nöd och natt.

Det är trogna modersfammen,
Som hugsvalar barnet ömt;
I den säkra, sälla hamnen
Har min själ för storm sig gömt.

Dyra namn, o, må du klinga
Ljufligt på min pilgrimsfärd
Och mig goda budskap bringa
Ifrån himlens sköna värld!

O, må du min själ bevara
Under jordens nöd och tvång
Och mitt hviloläger vara,
När jag somnar in en gång!

Herre, låt mig sedan väckas
Vid det namnets lifsmusik
Till den dag, som ej kan släckas,
Uti fridens himmelrik.

Lifvets Träd.

“Hon är ett lifvets träd för dem, som
fatta henne.” Ordspr. 3: 18.

Hvilken vacker syn utgör ej ett stort, lummigt träd! Dess starka rötter ligga dolda under markens yta, men den grofva, väldiga stammen stiger kraftigt uppåt och skickar ut åt alla håll sina behägligt böjda grenar, hvilka uppbära det rika, vackra löfvärket. Huru uppfriskande och vederkvickande är ej åsynen af ett sådant träd i sin första värliga, friska grönska! Vindens sakta lek bland löfven är såsom musik för vårt öra. Det berättas om dr Kitto, som har skrivit så mycket om bibeln, att han hyste sådan förkärlek för träd, att han aldrig valde till sin studerkammare ett rum, utanför hvars fönster ej ett eller flere träd stodo.

Men i vår text talar Salomo om “ett lifvets träd.” Ingen af oss har någonsin sett ett sådant slags träd, men vi hafva läst om ett dylikt i bibelns första bok. Där berättas oss om den sköna lustgård, i hvilken Herren satte Adam och Eva, och “midt i lustgården stod **lifvets träd**.” Vi veta ej mycket om detta träd, men säkerligen var det skönare än alla de öfriga träden i lustgården, och vi läsa att det hade kraft att gifva dem, som åto af dess frukt, evigt lif. Då Johannes i slutet af Uppenbarelse-

boken beskriver det nya Jerusalem eller himmelen, säger han att han såg lifvets träd växa där. Därför, när vi komma till himmelen, få vi veta mer om detta underbara träd.

I vår text liknar Salomo gudsfruktan vid ett sådant träd. Han säger: "Hon är ett lifvets träd för dem, som fatta henne." På andra ställen i bibeln liknas fromhet och gudsfruktan vid guld, silver och ädla stenar, på samma sätt som de här liknas vid ett lifvets träd.

Den fråga, som vi i det följande skola söka besvara, blir då denna: hvarför är gudsfruktan lik ett lifvets träd? För att vara lik ett lifvets träd, måste gudsfruktan gifva oss allt hvad vi väntat att finna i detta lifsträd. Låtom oss nu se efter, om så förhåller sig.

Det första vi söka hos ett lifvets träd är skydd.

När det börjar regna häftigt eller vi förutse, att en åskby snart bryter lös, och intet hus finnes i närheten, skynda vi helt naturligt att taga vår tillflykt under närmaste träd. Det var naturligt, sade jag, att göra så, men visst icke så klokt. Mycket säkrare är det då att stanna kvar ute på öppna fältet, om man ock blir alldeles genomvåt, än att söka skydd under ett träd, då åskan går. Ty blixten slår ofta ned i ett träd och dödar de personer, som ställt sig därunder. Likväl vidhåller jag att det är helt naturligt en människas första tanke, då hon råkar ut för hällrägn, med eller utan åska, att

söka skydd under ett stort träd. Och på samma sätt, om en brusande flod skulle plötsligt taga vägen åt det håll, där du befinner dig, eller om du finge se ett vildt djur nalkas dig, skulle du säkerligen skynda till närmaste träd och försöka svinga dig upp i dess grenar. Mången resande har i farans och nödens stund funnit sin räddning uppe ibland ett lummigt träds skyddande grenar.

I södra Afrika finnes en folkstam, som till och med bygger sina små hus på trädens grenar för att vara i säkerhet för de otaliga giftiga ormar, som där utgöra en verklig landsplåga. Dessa människor finna i sanning skydd hos sina träd.

Kungseken.

Af engelska historien hafva vi hört, huru Karl den andres lif en gång blef räddadt därigenom, att han fann skydd i ett träd. Han hade förlorat en slaktning och flydde undan för sina fiender, endast åtföljd af en officer. Slutligen lyckades de uppnå en stor skog och kastade sig där upp i närmaste ek, af hvars täta löfvärk de fullkomligt doldes. Förfölj-
arne, som voro efter dem i hack och häl, spridde sig i skogen åt alla håll för att leta efter flykting-
arne. Den stackars konungen och hans följeslagare vågade knappast andas, medan fienderna svärmade rundt omkring dem, men småningom aflägsnade de sig, och de båda flyktingarne voro räddade. Så-
lunda fann Englands konung skydd i ett träd. Ännu många, många år efter denna händelse stod

eken kvar och var allmänt bekant under namn af **kungseken**.

Gudsfruktan är lik ett lifvets träd, emedan hon har egenskapen att **gifva skydd** åt dem, som hysa henne. Vi läsa på ett ställe i bibeln: "Den af Herren älskade får i trygghet bo hos honom" (eng. öfvers. 5 Mos. 33: 12). Bibeln säger oss också, att Gud håller de sina i sin hand och bevarar dem såsom sin ögonsten. Kan någon större trygghet gifvas än den att vara innesluten i Guds hand? Kan någonting vara mera skyddadt än Guds ögonsten?

Då satan försökte skada Job, emedan han var en så from man, fann han att Gud hade kringgärdat honom och allt hvad han ägde på alla sidor, så att han icke kunde närma sig Job och icke kröka ett enda hår på hans hufvud, förrän Gud gaf honom tillåtelse därtill. Sålunda skyddar Gud alla de sina: de äro alla trygga i hans vård. Det "lifvets träd," hvilket de hafva omfattat, förmår gifva dem skydd.

I Guds beskydd.

Under en tid af häftig religiös förföljelse flydde en gång en from präst undan sina fiender, hvilka sökte efter honom för att döda honom. Han tog då sin tillflykt till ett tomt hus, där han kröp in i köksugnen. Om en stund kom en spindel och väfde sitt nät framför öppningen till ugnen. Strax därpå inträdde förföljarne och genomsökte hela huset, men i ugnen brydde de sig ej om att se efter. "Se på spindelväfven där," sade den ene af dem,

“vi kunna då vara säkra om, att ingenting kommit in i ugnen på flere dagar.” O, huru lätt Gud kan skydda sitt folk!

Det händer ofta att personer, som icke själfva äro kristna, erfara en viss trygghet af att vistas bland sanna kristna.

En orolig natt.

En jurist från Philadelphia reste för någon tid sedan i Nord-Amerikas sydstater. En dag hade han suttit på hästryggen från tidigt på morgonen till nattens inbrott utan att han funnit något värdshus, där han kunde taga in. Han såg sig därför nödsakad att rida fram till ett ensligt liggande hus ett stycke från vägen och begära härberge öfver natten, hvilket också genast beviljades honom. Under aftonmåltiden, som han intog tillsammans med husets folk, tyckte han sig märka något i husbondens väsen, som icke behagade honom. Hans misstankar väcktes och han begynte känna sig illa till mods. Efter måltiden förde hans värd honom in i ett angränsande rum, där en hvilobädd var anordnad åt honom för natten. Han medförde en stor summa pänningar, hvilket han dock med afsikt aktat sig att förråda för sitt värdfolk, ty han litade icke mycket på dem.

“Så ensam som jag är,” tänkte han för sig själf, “kunna de här människorna ju lätt mörda mig under det jag sover och sätta sig i besittning af mina pänningpåsar. Jag kan aldrig hoppas på nå-

gons hjälp här, och lika litet kan jag tänka på att fly härifrån mitt i mörka natten.”

Han beslöt uppstapla alla möblerna framför dörren, hvilken han först stängde så godt sig göra lät, och att sitta uppe hela natten, färdig hvarje stund att försvara sitt lif till det yttersta, om han blefve anfallen. Sedan han sett efter att fönsterluckorna voro väl stängda, började han så försiktigt och tyst som möjligt flytta möblerna framför dörren. Sängen, bord och stolar, allt flyttbart som fanns ställde han där ofvanpå hvartannat. Då hörde han plötsligt någon tala med låg röst i rummet bredvid, där det förut varit alldeles tyst en lång stund, och genast antog han att de öfverlade med hvarandra om, huru de skulle bäst anfalla honom. Han lade örat till nyckelhålet. Det var en bedjandes röst han hade hört! Husfadern knäböjde med sin familj och bad för sig och dem. Och nu förnam han genom nyckelhålet äfven dessa ord: “O Gud, välsigna också främlingen, som du i afton har sändt till oss, och bevara honom för allt ondt!” Då bönen var slut, reste sig främlingen från sin nedböjda ställning. Hvilken förändring hans känslor undergått på denna korta stund! All hans fruktan var med ens försvunnen, och han började strax åter taga bort sin barrikad. Ehuru han icke själf var en kristen, visste han dock att de kristnes böner liksom skyddsänglar omgifva det hus, hvarifrån de uppsändas. Därför gick han nu lugnt till sängs och sof godt och ostördt den återstående delen af natten, i känslan af att i det hus, där man fruktade och älskade

Gud, kunde man sofva tryggt. Fadern i denna familj hade omfattat lifvets träd. Det skyddade **honom, hans familj och främlingen**, som bodde under hans tak, ehuru denne icke själf tagit sin tillflykt till lifsträdet. Gudsfruktan kan således, för det första, liknas vid ett träd på grund af det **skydd** hon gifver.

På Söderhafvets öar växa tvänne slags träd, af hvilkas frukt infödingarne nästan uteslutande lifnära sig, nämligen brödfrukträdet och kokosnötträdet. Det förra trädet är i synnerhet märkvärdigt. Dess frukt utgöres af stora gröna bär, hvilka likna melonen till form och storlek, och som då de mogna blifva mjuka, möra och hvita såsom hvetebröd. Deras smak liknar mycket rostad potatis. Vanligtvis skäres frukten af infödingarne i skifvor och rostas eller stekes i en i marken murad ugn. Denna frukt utgör förnämsta födoämnet för folket på Sällskapsöarne och andra Söderhafvets öar. Äfven förstå de att bereda sig en angenäm dryck af frukten.

Kokosnötträdet känna vi ännu bättre till än det ofvannämnda brödfrukträdet. Dess stam skjuter upp till en höjd af femtio till åttio fot utan att bilda grenar förrän i toppen, och där uppe sitta äfven nötterna, åtta à tio stycken tillsammans. Trädet blommar ungefär en gång på sex veckor under den rägniga tiden och sätter frukt för hvar gång. Hvarje träd lämnar omkring hundra nötter om året. Nötens kärna eller det mjuka hvita ämne, som skalet innesluter, förser infödingarne med ett hälsosamt födoämne; och dessutom innehåller hvarje nöt omkring

en pint af en mjölklik vätska, som utgör en angenäm dryck.

Dessa båda träd förse således invånarne på de öar, där de växa, med både mat och dryck och kunna därför med skäl kallas lifsträd för dessa öbor, hvilka af dem hafva hela sitt lifsuppehälle. Just ett sådant lifsträd är gudsfruktan för våra själar. Gud förser dem med både mat och dryck. I kommen ju ihåg, att när Israels barn vandrade genom öknen, gaf Gud dem manna att äta. Man har beräknat att till mat åt dem måste för hvar dag hafva åtgått mer än 120,000 kubikfot manna. Och likväl blefvo de därmed försedda dag efter dag under fyrtio år eller fjorton tusen sex hundra dagar. Detta manna förebildar Kristus. Han var det lifvets träd, som försåg hela denna mängd af människor med den föda, deras kroppar behöfde. Gud lät också vatten springa fram ur klippan för att släcka deras törst. Och denna friska källa följde dem sedan, så att de vid alla rastställen hade vatten att tillgå. Äfven detta vatten förebildar Kristus. Israels barn erhöilo således af honom, såsom ett sannt lifvets träd, både mat och dryck. Han är ock för våra själar ett sådant lifvets träd och framställer sig själf flera gånger under bilden af både bröd och vatten. På ett ställe i nya testamentet kallar han sig "det brödet, som är nedkommet af himmelen," och han säger äfven, att de som äta af detta bröd skola "aldrig hungra," samt att de skola "lefva evinnerligen." Och på ett annat ställe säger han, att han vill vara i dem, som tro på honom, "en källa med springande vatten till

evininnerligt lif." Häraf se vi, att Jesus är både mat och dryck för de sina. I veten alla hvad betydelse mat och dryck hafva för kroppen. Vi äta och dricka för att hålla våra kroppar vid lif och stärka dem. På samma sätt blir Jesus mat och dryck, eller föda för våra själar, när vi tänka på honom, älska honom och tro på honom. Han håller dem då vid lif och stärker dem.

Några af eder hafva kanhända läst en liten skrift, som heter "Herden på Salisbury-slätten." Denne herdes namn var David Saunders. Då han en dag samtalade med en vän, sade han bland annat: "Jag har fört ett mycket ensligt lif hela min lefnad och ofta haft rätt knappt med födan. Men min bibel har varit mitt sällskap och mat och dryck för mig. Och under alla de svårigheter och bekymmer jag har haft, vet jag värkligen ej hvad jag skulle tagit mig till, om jag ej haft den kära bokens löften att hvila vid."

Vi hafva nu sett, huru för det andra gudsfruktan kan liknas vid ett lifvets träd, emedan hon gifver föda åt våra själar.

För det tredje skola vi finna, att gudsfruktan med skäl kan liknas vid ett lifsträd, därför att hon meddelar läkedom.

Jesus kallas ofta "den store läkaren." Hans ord, bibeln, är det läkemedel han begagnar och som är mäktigt att bota alla de sjukdomar, synden har bragt öfver våra själar. På ett ställe i Psaltaren läsa vi: "Genom det ord, han utsände, gjorde han

dem helbrägdä" (Ps. 107: 20). Ett af de namn, som gamla testamentet gifver Jesus, är **Jehovah=Rophi**, hvilket betyder **Herren som helar** eller den gudamänskliga läkaren. Profeten Jeremias talar äfven om honom såsom läkaren och kallar hans nåd "balsam i Gilead" (Jer. 8: 22).

I minnens ju att när Israeliterna vandrade ut ur Egypten kommo de till en plats i öknen som kallades Mara. Och när de försökte dricka vattnet i källorna därstädes, funno de det så bittert att de omöjligen kunde släcka sin törst därmed. I tre dagar hade de varit i saknad af vatten och voro nu nära att förgås af törst. Men Gud visade Moses ett slags trä, hvilket han kastade i dessa källor med det bittra, förgiftade vattnet. Och vattnet blef sött, så att folket kunde dricka däraf. Så har synden förgiftat alla våra källor till vederkvickelse och gjort deras vatten bittert. Men gudsfruktan eller Guds af oss mottagna nåd är ett sannt lifvets träd, som gör det bittra, skadliga vattnet godt och hälsosamt. Det har makt att hindra all syndens giftiga invärkan på vår själ. Då Johannes såg lifvets träd vid de gyllne gatorna i det himmelska Jerusalem, sade han därom att "det gifver tolf skördar, en skörd för hvarje månad; och trädens löf tjäna till hedningarnes läkedom." Guds nåd, mottagen i en syndares hjärta, har en underbart helande kraft och är ett rätt lifvets träd. Den döende rövaren tog sin tillflykt till detta träd, då han hängde på korset vid Jesu sida. Det räddade icke hans kropp från att dö, men — hvilket var vida bättre — det helade hans själ från

syndens förfärliga sjukdom och gjorde honom redo att inträda i himmelen. Då en människas hjärta blifvit förändradt och hon blifvit en kristen, kan man säga om henne att hon "omfattat lifvets träd," det trädet, hvars löf hela de sår, hvarmed synden slagit vår själ.

I Ostindien finnes en af de farligaste ormar, som man känner till. Han har fått namnet Cobra de Capello eller "den med hufva försedda ormen," emedan han, när han retas, reser sig upp och utvidgar skinnet på bakre delen af nacken, så att det ser ut som om han hade ett slags hufva på hufvudet. Denna orm är icke ovanligt stor, men hans gift är nästan ögonblickligt dödande. Han förökar sig så hastigt, att det skulle vara omöjligt för människor att vistas i de trakter, där han inrotat sig, om icke Gud hade gifvit honom en fiende. Denna cobrans fiende är ett litet djur, som i Indien kallas **gentoo**. Det liknar närmast en vessla, är lifligt som en apa, listigt som en räf och blodtörstigt som en tiger. Det synes nästan som om det lilla djuret icke visste någonting roligare än att få slåss med en cobra, ty så snart gentoon får sikte på en sådan, kastar han sig öfver honom med blixstens hastighet, och en häftig strid uppstår. Gentoon hugger sina skarpa tänder i cobrans hals, och cobran vrider och slingrar sig och försöker bita sin fiende med sina dödande gift-tänder. Ibland lyckas han göra detta och gjuter sitt olycksbringande gift i sin plågoandes kropp. Så snart gentoon känner sig biten, släpper han sitt tag i cobran och springer in i skogen för att söka upp

en planta, hvars blad värka såsom motgift eller helande läkemedel. Gentoon äter nu upp ett dylikt blad, som gör det i hans kropp ingjutna ormgiftet fullkomligt oskadligt, och så rusar han som en liten tapper soldat ånyo på sin fiende och gifver sig ingen ro, förrän han dödat honom.

Huru underbart att Gud skaffat gentoon denna helande planta till hjälp i hans strider med cobran! Men för oss har han gjort något än mer underbart. Synden är den fruktansvärda orm, mot hvilken vi alla måste strida. Dess dödliga gift fördärfvar för evigt våra själar, om det ej motvärkas och göres oskadligt. Men nu har Gud gifvit oss i Jesus ett lifvets träd, och löfven på detta träd hafva makt att hela våra af synden angripna själar.

Drinkarens lille son.

I skolen nu få höra om en liten gosse, som omfattade detta lifsträd och därigenom blef i stånd att hjälpa sin fader upphöra med förtärandet af starka drycker. Han var blott sju år gammal, denne lille gosse. Fadern hade, genom sin olyckliga vana att lägga allt hvad han förtjänade på krogdisken, gjort sin familj fattig och hemmet eländigt och uselt. En dag erhöll gossen af en förbigående en liten nykterhetsskrift. Då han genomläste den fästes hans uppmärksamhet särskildt vid följande ord: "Ett barn, hvars fader super, bör afhålla sig från alla starka drycker för sin faders skull." Han beslöt att efterkomma uppmaningen. I hans hem dracks vanligen

öl till middagen, men nu bad han sin moder att få dricka vatten i stället, hvartill hon gärna samtyckte. Dagar, veckor och månader föringo, utan att dock hans återhållsamhet tycktes det minsta invärka på fadern. En dag hörde han då sin lärare i skolan säga: "Vi kunna aldrig uträtta något godt, så vida vi icke bedja Gud välsigna våra företag." Från den stunden bad han hvarje dag att Gud ville välsigna hvad han försökte göra för sin faders bästa.

En natt vaknade han ungefär vid midnatt. Fadern var ännu kvar på krogen, de öfriga af familjen tycktes alla sofva godt. Han lämnade sin lilla bädd, föll på knä och bad för sin stackars fader. I det samma kom fadern hem i halfrusigt tillstånd och var just på väg att gå uppför trappan till sitt rum, då han hörde någon tala i det nedra rummet. Han lyssnade och hörde sin lille son på det allvarligaste bedja: "O Gud, välsigna du mitt beslut att icke mer dricka öl; och välsigna min käre fader och hjälp honom att låta bli alla starka drycker, för Jesu Kristi skull! Amen."

Den enkla, korta bönen utöfvade sådan verkan på faderns sinne, att han med ens blef nykter och lofvade sig själf, att han med Guds hjälp från och med denna natt skulle afhålla sig från alla slags spritdrycker. Gud gaf honom ock nåd att hålla sitt löfte, så att hans hem inom kort blef ett af de trefligaste och lyckligaste i hela grannskapet.

Denne lille gosse hade omfattat lifvets träd, i det han blef en Jesu lärjunge, och hans exempel så väl som hans böner blefvo, liksom löf från detta

välsignelsebringande träd, medel att bota fadern från hans dryckenskap, det förfärliga sår som ormen, synden, gifvit honom.

Sålunda hafva vi nu för det tredje funnit, att gudsfruktan kan liknas vid ett lifvets träd därför, att hon gifver **läkedom**.

Ännu ett annat förhållande finnes i religionen, på grund af hvilket den kan liknas vid ett lifvets träd, och det är sällskap.

Nu tänker kanske någon ibland eder: "Sällskap i ett träd! Hvad betyder det?" Att ett träd kan gifva skydd, föda och läkedom, det låter nog tänka sig. Men hur det kan gifva sällskap, det förefaller alltför orimligt! Men låtom oss se efter, om det verkligen är så orimligt som det låter. Tänk dig, att du är ute på landet en sommar, du och några af dina bästa vänner. I bon icke alla på samma ställe, utan den ene här och den andre där på landtgårdarne rundt omkring i nära grannskap. Men I önsken att ofta få komma tillsammans och samtala om åtskilligt samt njuta af hvarandras sällskap. För den skull kommen I öfverens om att mötas på utsatt tid hvar dag vid ett stort, vackert kastanjeträd, som står därborta nedanför kullen eller just i skogsbrynet, och i hvars svalkande skugga det är så skönt att få slå sig ned. Så ofta I då tänken på det där gamla trädet, påminnen I er alltid på samma gång det angenäma sällskap I där hafven haft, och för hvar dag skynden I så glada den välkända stigen

framåt till det där gamla kära trädet, där I fån träffa hvarandra allesammans, leka och hafva så roligt.

I hafven treffligt sällskap vid det där trädet. Att hafva godt sällskap är en mycket viktig sak. Men det allra bästa sällskap vi kunna få är att hafva Gud med oss såsom vår fader och vän. Hans sällskap är det bästa, emedan han alltid kan vara hos oss, natt och dag, hvar vi än må befinna oss; ingenting kan skilja oss från honom, så vida vi icke själfva öfvergifva honom. Hvarken våra föräldrar, syskon eller vänner kunna sålunda alltid vara med oss. Då Jesus blef tillfångatagen för att korsfästas, läsa vi att "lärjungarne öfvergäfvö honom och flydde." Kort förut hade han sagt till sina lärjungar, att de skulle alla fly och lämna honom allena, "men," tillade han, "jag är icke allena, ty **fadern är med mig.**" Hans fader var honom ett godt sällskap. Och detsamma skall han vara äfven för oss, om vi hafva honom med oss. Men huru skall Gud blifva vår vän och vårt sällskap? Jo, om vi omfatta Jesus såsom det sanna lifsträdet, det vill säga, om vi gifva våra hjärtan åt Jesus, älska och lyda honom. Är Jesus för oss ett lifvets träd, då är detta träd mötesplatsen mellan Gud och oss. O, hvilket angenämt och treffligt sällskap vi då skola få! Jesus har själf sagt härom: "Om någon älskar mig, så håller han mitt ord, och min fader skall älska honom och vi skola komma till honom och **blifva boende när honom.**" Jesus själf och hans himmelske fader skola komma in och blifva boende i våra hjärtan! Vid det sanna lifsträdet finna vi sådant godt sällskap.

Om Jesus och hans fader äro med oss, skola vi aldrig känna oss ensamma och aldrig behöfva frukta någonting, under nattens mörker lika litet som midt på dagen, i ensamheten lika litet som ibland en hop människor.

Icke allena.

En herre besökte en dag några fattiga familjer i en af Londons uslaste stadsdelar. Sedan han klättrat uppför ett par ruskiga trappor i ett hus, varseblef han en stege, som ledde ännu högre upp till en dörr alldeles under skifferplåtarna, som utgjorde husets tak. Han trodde knappt att någon kunde bo däruppe, men beslöt sig för att gå och se efter. Dörren var så låg att han måste böja sig djupt ned för att komma in. I den skymning, som rådde där inne, kunde han ej urskilja någonting klart, utan frågade därför:

“Är någon här inne?”

“Ja, här är jag,” svarade en liten svag röst från ett hörn af rummet.

Där låg en stackars liten gosse på ett slags bädd af halm och spånor. Ingen säng eller andra möbler syntes till, halmbädden utgjorde synbarligen rummets enda bekvämlighet.

“Hvarför ligger du här ensam?” frågade den besökande vänligt. “Lefver din far?”

“Ja, det gör han.”

“Och din mor?”

“Nej, mamma ligger i grafven.”

“Hvar är din far nu? Längtar du icke efter honom, när du ligger här så ensam?”

“Nej, herre,” svarade gossen sorgset. “Far super. Han brukade förr skicka ut mig för att stjåla, och allt hvad jag stal söp han upp.”

“Skickar han inte ut dig numera?”

“Nej. Jag skall tala om för herrn att jag gick i trasskolan någon tid, och där lärde jag mig de orden: Du skall icke stjåla. Där talade de också med mig om himmelen och helvetet, om Jesus Kristus som kom för att frälsa syndare och om att Gud straffar de onda och älskar de goda. Då beslöt jag att aldrig mer stjåla. Men nu stjal min far själf, och när han sedan blir full, blir han så ond på mig och slår mig, därför att jag inte vill stjåla mer.”

“Stackars liten!” sade den deltagande herrn, rörd af gossens sorgliga historia. “Jag tycker det är så synd om dig. Du måste känna dig bra ensam uppe i det här mörka rummet.”

“Visst inte,” svarade gossen med ett lyckligt småleende, “jag är ej ensam, ty Jesus är hos mig. Jag känner mig alls inte ängslig eller ledsen.”

Den främmande herrn tog fram sin börs och gaf gossen en liten summa pengar samt lofvade komma och se till honom dagen därpå.

“Vänta, herre,” sade gossen, då den vänlige mannen beredde sig att gå. “Jag kan sjunga litet.” Och han började med sin lilla svaga röst sjunga ett par verser af en sång, som han lärt i trasskolan:

“Jesus, du som har mig kär,
Se till mig, som liten är,

Haf barmhärtighet med mig
Låt mig vara städs hos dig!"

Följande dag gick den välvillige herrn, hvilkens hjärta ömmade för det arma barnets belägenhet, och rådgjorde med en vänlig fru af sina bekanta, huru man bäst skulle kunna hjälpa honom. Hon blef mycket intresserad och bad att få följa med honom nästa gång han besökte gossen. De begåfvo sig båda åstad, medtagande en hop aflagda kläder, som kunde bli nyttiga för den stackars gossen. Då de kommit uppför stegen, knackade de på dörren där uppe i mörkret, men ingen svarade. Förgäfves knackade de åter, ingen liten röst svarade nu såsom förra gången. De öppnade dörren och inträdde. Där i hörnet låg halmbädden ännu kvar, och där låg ock den lilla aftärda gestalten liksom dagen förut — men gossen var död. Hans ande hade återvändt hem till Gud.

Denne lille gosse hade omfattat lifvets träd. Gud mötte honom där och var hans sällskap. Om vi i tron omfatta Jesus, lifvets träd, hafva vi **sällskap och gemenskap** med honom och hans fader.

Vi hafva nu sett huru gudsfruktan af fyra orsaker kan liknas vid ett lifvets träd: hon gifver **skydd, föda, läkedom och sällskap**.

Mina kära unga vänner! Jag har nu sökt tala något litet med er om det sanna lifsträdet, i hopp att I skolen vinnlägga er om att omfatta det, hvar och en för sin egen del. Jag har påpekat för eder hvad skydd, föda, läkedom och sällskap det under-

bara trädet erbjuder. Viljen I icke alla komma och mottaga dessa goda gåfvor?

Honungsfågeln.

En jägare, som en dag var ute på jakt i en afrikansk skog, förvillade sig från rätta vägen under det han förföljde sitt villebråd. Han lade sig ned matt och trött. Hans uppmärksamhet fästades då vid ett besynnerligt kvittrande och snattrande af en liten grå fågel, som satt på en gren i ett af de närmaste träden. Fågeln syntes upprörd öfver någonting och liksom angelägen att väcka jägarens uppmärksamhet. Då han såg att han lyckats däri, flög han inåt skogen alltjämt kvittrande, såsom för att bedja jägaren följa med. Denne reste sig och gick med fågeln ett stycke, tills det lilla lifliga djuret började flyga och flaxa omkring ett ihåligt träd, liksom för att utvisa för jägaren att det var någonting märkvärdigt med det trädet. Så snart jägaren tycktes ha förstått meningen, flög fågeln upp på en gren i närheten och iakttog lugnt hans rörelser. Jägaren undersökte trädet och fann, att den ihåliga stammen var mer än till hälften fylld med vax och honung. En svärm vilda bin måste hafva slagit sig ned i det gamla trädet, men sedan öfvergifvit det. Han åt af honungen och kände sig stärkt däraf samt letade sig snart ut ur skogen. Då han sedan en gång frågade infödingarne, om de visste något om den där lilla grå fågeln, sade de honom att han kallades honungsfågeln, emedan han alltid tycktes finna sitt nöje i

att visa människor till sådana träd, i hvilka honung fanns.

Mina kära barn, jag skulle vilja vara för er såsom denne honungsfågel. Jag ville så gärna föra er till Jesus, "lifvets träd." Hos honom skolen I liksom David finna det som är "ljufvare än honung och honungskaka." Söken Herrens fruktan i er ungdom, "hon är kostbarare än pärlor," "hon är ett lifvets träd för dem som fatta henne." **Skydd, föda, läkedom och sällskap** finnas hos detta lifsträd. Gud gifve er alla nåd att taga er tillflykt därtill, för Jesu Kristi skull! Amen.



Det Bästa Målet.

Gören allt till Guds ära. 1 Kor.

10: 31.

Har du någon gång varit i tillfälle att se soldater exercera? Då kommer du nog ihåg, att när soldaterna laddat sina gevär, kommenderar den befälhafvande officern: "Gif akt — sikta — fyr!"

Det föremål, hvarpå soldaten siktar, kallas hans **mål**.

Vid vanlig målskjutning uppresa soldaterna på något afstånd ifrån sig en stor tafla, försedd med svarta och hvita ringar samt en liten svart punkt i midten. På denna lilla punkt sikta soldaterna, hvar för den kallas deras mål.

På samma sätt begagna vi äfven ordet mål vid många andra tillfällen, då det är fråga om något som en person företager eller föresätter sig. Om en ny lärjunge vid inträdet i sin klass i skolan föresätter sig att blifva den förste i klassen samt läser och sträfvar af alla krafter för att komma förbi alla kamraterna, då kan du ju säga att hans mål är att blifva den förste i klassen. Kristoffer Kolumbus' mål var att upptäcka ett nytt land. John Franklins och hans följeslagares mål var att upptäcka en sjöväg från Stilla hafvet till Atlantiska hafvet, tvärs igenom Norra ishafvet, där de dock tyvärr omkommo.

Dr Kane, som en tid därefter företog en dylik ishafsfärd, hade till mål att uppsöka John Franklin eller taga reda på hvad det blifvit af honom. Dr Livingstones mål under hans långa resor genom Afrika var att föra evangeliis budskap äfven till det inre af denna stora världsdel.

Huru många olika mål gifves det icke här i världen, hvarefter människorna sträfva! Somliga anstränga sig att vinna stora rikedomar, andra att vinna ett stort namn, och ännu andra synas göra njutningen och nöjet till sitt lefnadsmål. Men Paulus visar oss ett mål, som är vida mer eftersträfvansvärdt än något af dessa. Han säger "Antingen I äten eller dricken, eller hvad helst I gören, **gören det till Guds ära!**"

Men kunna vi verkligen göra något till Guds ära? Ja visst. Gud äras icke blott af de stora gärningar som endast änglarne förmå utföra, utan äfven af den obetydligaste handling. Om vi se efter i den nyss anförda versen af Paulus, finna vi att han talar om att äta och dricka till Guds ära. Och naturligtvis, om vi kunna ära Gud med våra dagliga måltider, då bör det ju ock vara oss möjligt att "göra **allt** till Guds ära!"

Men hur går det till att äta och dricka till Guds ära, spørjer du? Det skall jag strax visa.

Tänken er en fattig, gudfruktig familjs hem. Bordet är dukadt och man står just i begrepp att sätta sig ned och äta sin tarfliga middagsmåltid. Men innan man börjar, hopknäpper man sina händer och böjer ned sitt hufvud, under det husfadern bed-

er: "Herre, du som är all god gäfvas gifvare, dig tacke vi för den mat du nu gifver oss, välsigna den, Herre, och behåll oss alltid i din fruktan, för Jesu skull. Amen." Sedan äta de med tacksamhet och glädje sin enkla middag. Detta är att äta och dricka till Guds ära. Allt hvad vi göra af önskan att behaga Gud eller lyda honom länder till hans ära. Allt skapadt i himmelen och på jorden ärar Gud genom att uppfylla ändamålet med sin tillvaro. Solen som strålande uppgår om morgonen och skänker jorden värme och ljus ärar därigenom sin skapare; månen, som tyst skrider fram på den nattliga himmelen, ärar honom ock. Stjärnorna, som blinka och tindra där uppe i skyn; aftonvinden, som hviskar i skogen och lätt krusar vattenytan; de små fåglarne, som sjunga sina glada sånger bland trädens grenar; rägnskuren, som vattnar den törstande jorden; dagdroppen, som afsätter sig på blomman; det späda gräset, som skjuter upp vid vägkanten, och den lilla blomkalken, som obemärkt öppnar sig i en vrå af trädgården — alla dessa ära Gud genom att göra och vara just hvad han ämnat dem till. På samma sätt kunna ock **vi** ära honom.

Bland alla de många olika mål, som människor föresätta sig här i lifvet och sträfvä efter, är detta: att "göra allt till Guds ära," **det bästa målet.**

I.

För det första är detta mål det för oss människor mest naturliga.

Vi kunna anföra tvänne orsaker härför. Att

lefva till Guds ära är för oss det naturligaste lefnadsmål, **emedan vi äro skapade därtill**. Bibeln säger oss att "Herren har gjort allting för sin egen skull," och i Uppb. 4: 11 läsa vi att "för hans viljas skull hafva vi varelse och äro skapade." Hvad kan väl vara naturligare för någon att göra än just det, för hvilket han blifvit skapad? Hvad är det naturligaste för gossar att göra med pappersdrakar? Att släppa upp dem i luften — ty därtill äro de ju gjorda. Huru skall man bäst använda bollar, tunnband och käglor? Till leksaker, som de äro ämnade att vara. Hvad göra små flickor med sina dockor? De kläda dem och sköta dem som sina barn — ty därtill hafva de ju fått dockorna. Hvad gör en hungrig människa, som fått en bit bröd? Hon äter naturligtvis upp den, ty brödet är gjordt att ätas upp. Hvad gör en törstig människa, då hon får en dryck friskt vatten? Hon dricker ur det till sista droppen — vattnet är ju gjordt att drickas. Hvad är det naturligaste för en uttröttad människa att göra, då hon har en inbjudande, bäddad säng bredvid sig? Att lägga sig ned och hvila i den. Sängen var bäddad för det ändamålet. Om du är sjuk, hvad skall du då göra? Du skall begagna de läkemedel Gud förordnat och blifva frisk. Huru bör en rik man använda sina pänningar? Han bör af sitt öfverflöd gifva åt de fattiga, ty därtill har Gud gifvit honom hans rikedom. Hvad är det naturligaste för solen att göra? Att lysa och värma, ty därtill har Gud skapat henne. Hvad har vinden att göra? Att blåsa. Och rågnet? Att vattna jorden. Blommorna

i trädgården? Att växa och dofta till vår nytta och glädje. Gräset? Att växa friskt och grönt och betäcka jorden såsom en mjuk matta. Ty sålunda uppfylla dessa ting Guds afsikt med dem. Hvad, tror du, är naturligast för en ko? Att beta gräs och gifva oss mjölk. Hvad är naturligast för biet? Att flyga omkring och samla honung. Och hvad är naturligast för oss alla, män, kvinnor och barn? Att älska och lyda Gud och göra allting till hans ära. Visserligen, visserligen är det så! Gud har skapat oss för detta ändamål, och om vi blott alla hade detta mål ständigt i sikte, skulle vi snart förvandla jorden till en himmelens förgård.

Hvad är det som skiljer en from man från en ogudaktig, en kristen från världsmänniskor, en ängel i himmelen från en ond ande i helvetet? Det är just detta, att den fromme mannen, den kristne, ängeln, söka alla att uppfylla Guds afsikt med dem, hvilket de andra åter icke alls beflita sig om. Detta är den stora olikheten.

I, älskade barn, ären alla skapade att förhärliga Gud, eder fader i himmelen, och detta borde därför helt naturligt blifva edert lifs mål.

Det gifves ännu ett skäl, hvarför detta mål är för oss det mäst passande, nämligen därför att **vi alla kunna sträfvä därefter**. Jag vill härmed visst icke säga att vi kunna göra detta i egen kraft, nej, det är förvisso endast med vår himmelske faders hjälp som det är oss möjligt att lefva till hans ära.

I veten nog att stundom begäres af oss sådant, som ej står i vår förmåga att utföra. Än äro vi ej

starka nog, än ej rika nog, eller ock gagnar hvarken styrka eller rikedom, om vi än ägde dem i rikaste mått.

Antag att någon gäfvé dig en tegelsten med begäran att smula sönder den med dina händer, eller om man pekade på en tunna hvete och både dig lyfta den på ditt hufvud och bära bort den — då skulle du strax svara: "Det kan jag icke, jag är ej stark nog därtill." Om en af dina vänner begärde att få låna af dig fem hundra dollars och du endast ägde fem — då kunde du omöjligt efterkomma hans begäran, emedan du icke själf hade den erforderliga summan. Men om du ägde större styrka, skulle du kunna bryta sönder stenen med handen och bära hvetetunnan på hufvudet. Och om du hade en större summa pänningar, kunde du låna din vän de fem hundra dollarne.

Åter igen, om någon både dig hålla din hand i elden utan att bränna dig, så vore det dig en omöjlighet. Hvarken Simsons styrka eller Salomos rikedomar skulle därvid gagna dig det minsta.

Men antingen vi äro svaga eller starka, antingen vi äro fattiga eller rika, kunna vi lefva till Guds ära. Såsom änglarne förhårliga honom i himmelen, så kunna ock män, kvinnor och barn förhårliga honom här på jorden. Ingen människa, af hvad ålder och stånd hon än må vara, är undantagen härifrån. Konungen kan ära Gud på sin tron och fursten i sitt palats. Statens ämbetsmän kunna göra det offentligt, så väl som hvar och en medborgare kan göra det enskildt. De rike kunna ära Gud i sina

praktfulla boningar, de fattiga i sina enkla kojor, affärsmannen på sitt kontor, handtvärkaren i sin verkstad, handlanden bakom sin disk. Landtmannen kan göra det, då han plöjer sina fält; sjömannen då han styr sitt fartyg öfver vida hafvet; tiggaren där han sitter vid vägkanten; och alla små gossar och flickor kunna också ära Gud, om de tro på honom och söka att göra hans vilja.

Barnatro.

En gång då gula febern rasade i New Orleans, sågs en liten gosse ligga utsträckt på gräset vid en större gata. En människovänlig gammal herre, som gick gatan framåt, varseblef honom och frågade, hvad han gjorde där.

”Jag väntar att Gud skall komma och hämta mig,” svarade gossen.

Rörd af barnets sorgsna ton och det lilla tårda ansiktet, som vittnade om att febern redan infunnit sig, frågade herrn vidare:

”Hvad menar du med det, mitt barn?”

”Gud skickade efter pappa och mamma och lille bror,” sade gossen, ”och tog dem hem till sig i himmelen, och mamma sade mig innan hon gick att Gud skulle taga vård om mig. Jag har ej något hem numera, och inte heller någon som bryr sig om mig; därför gick jag ut hit, och här har jag legat och sett upp i himmelen en lång stund och väntat på att Gud skulle komma och taga vård om mig, såsom mamma sade att han skulle göra. Han

kommer nog snart. Mamma brukade aldrig narras för mig."

"Ja, mitt barn," svarade den gamle, nästan ur stånd att tala för sin djupa rörelse, "Gud har skickat mig att taga vård om dig."

Ett gladt leende upplyste för ett ögonblick gossens bleka ansikte, i det han med belåten ton sade:

"Jag visste nog att Gud skulle skicka efter mig!"

Detta lilla älskliga barn ärade sålunda Gud genom att lita på honom, och han kom icke heller på skam med sin tro.

Vi äro skapade att förhärliga Gud, hvilket vi alla kunna göra, och hvilket därför är vårt naturligaste lefnadsmål.

Detta mål är det bästa, för det första därför att det är **det för oss naturligaste.**

2.

För det andra förtjänar det kallas det bästa, emedan det är det fördelaktigaste.

Då en affärsman vill taga reda på huru stor vinst hans affär inbragt honom under årets lopp, hvad tror du då han räknar efter? Hvarken huru mycket pänningar han dagligen gifvit ut och fått in, utan huru mycket som vid årets slut återstår honom, sedan alla utgifter äro bestridda. På samma sätt böra vi ock gå till väga vid bedömandet af det fördelaktiga i de olika lefnadsbanor och lefnadsmål, som människor välja. Först vid slutet af deras lif

kan det blifva oss rätt tydligt, hvad fördel de haft af sitt föresatta lefnadsmål.

Vi vilja nu först omtala 'ett par exempel på hvad fördel människor hafva af att välja andra mål för sitt lif än det, som vi i detta kapitel afhandla. Sedan vilja vi ock se till, huru det går dem, hvilka hafva detta heliga mål för ögonen, samt slutligen med hvarandra afgöra, i hvilketdera fallet vinsten är störst vid lifvets slut.

Kardinal Wolsey.

Under Henrik den åttendes af England regering lefde en ryktbar man, kardinal Wolsey. Ehuru född af fattiga föräldrar, hade han dock erhållit en vårdad uppfostran och slutade såsom medlem af det högre katolska prästerskapet. Reformationen var nämligen icke ännu införd i England. Wolsey var en rikt begåfvad man och hade satt sig ett högt mål före. Han blef efter hvartannat utnämnd till biskop, ärkebiskop och kardinal, men ehuru denna sista värdighet gaf honom rang näst efter påfven, var han ändå icke nöjd — han sträfvade efter att själf blifva den romerska kyrkans öfverhufvud. För att vinna detta mål ansträngde han alla sina krafter. Han var en tid konung Henriks förste minister och synnerlige gunstling och öfverhopades af sin herre med de största utmärkelser och de rikaste gåfvor; han bodde i ett ståtligt palats, omgifven af prakt och afundad af en hvar. Tre särskilda gånger lofvade äfven Karl den femte, Tysklands kejsare, vid tre

påfvars död, att låta välja Wolsey till påfve, men det löftet blef aldrig uppfyllt. Omsider föll han i onåd hos konung Henrik och förlorade sitt höga ämbete, sina utmärkelser och sin rikedom. Vanärad och förtviflad drog han sig undan till ett kloster, där han sedan dog i fattigdom och elände. På sin dödsbädd yttrade han till en af sina vänner: "O, att jag tjänat Gud hälften så nitiskt som jag tjänat min konung! — **Han** skulle då icke hafva öfvergifvit mig på min ålderdom!"

Hvad gagn hade nu Wolsey vid lifvets slut af det höga mål, hvarefter han sträfvat?

Napoleon den store.

Tänken vidare på Napoleon Bonaparte. Hans mål var att blifva en stor härförare och en mäktig härskare. Han blef ock en berömd härförare — men hvad innebär detta egentligen? Det är ju i själfva verket liktydigt med: **en stor mördare!** Napoleon har troligen dödat flera människor än någon annan gjort, så länge världen stått. Jag menar naturligtvis icke att han med egen hand dödade dem, men hans mångåriga, själfviska krig skördade tusende och åter tusende offer af människolif. Likväl höljde han sig med ära just härigenom, i en beundrande världs ögon. Hvar han gick fram, i spetsen för sin här, vann han de mäst lysande segrar. Han satte Frankrikes krona på sitt hufvud och gick att vinna än flera kronor men blott för att strax gifva bort dem åt anhöriga och vänner. Han lekte med kronor

och riken som ett barn med sina leksaker. Europa lydde hans minsta vink och darrade för en missnöjd blick af honom, den mäktige våldshärskaren. Konungar och furstar trängdes bland hans hofmän. Han syntes stiga högre i makt och ära än någon dödlig före honom. Men plötsligt förändrades allt. Hans tron begynte vackla. Liksom blommorna på fönsterrutorna en vintermorgon smälta bort vid de första solstrålarne, så försvunno med ens alla hans djärfva drömmar om ännu större framgångar. Vid Waterloo led han fullkomligt nederlag, där bröts hans makt för alltid och själf blef han tillfångatagen. I årtal satt han nu såsom en ensam fånge på en klippö midt ute i hafvet. Kronan hade fallit från hans hufvud, sitt rike hade han förlorat. Hans ståtliga härar, hans trogna, tappra krigare, som så länge följt honom från seger till seger — de voro icke mer. Han, som bar skulden till så många änkers och faderlösas nöd, var nu själf beröfvad maka och barn. Förbittrad och retad, lik ett fångsladt lejon, blef han snart trött vid lifvet och dystert och sorgsen till sinnes. I sanning ej underligt! Han blef sjuk och längtade dag för dag att få dö. "Hvarför," utbrast han ibland, "hvarför skonade mig kanonkulorna, att jag skulle lefva och dö i detta elände? Jag är icke längre den store Napoleon — huru djupt jag fallit! Jag, som icke kände någon gräns för min värksamhetslust, som nästan aldrig tillät min själ någon hvila, jag har nu knappt krafter nog att lyfta upp ögonlocken. Men då var jag Napoleon; nu är jag ingenting." Och när befrielsens timma äntligen

slog för honom, när döden kom — huru gripande sorgligt var ej allt till det sista! En förfärlig storm rasade där ute, men Napoleon syntes omedveten där-om. Han låg och drömde om sina stora fältslag och var åter den store härföraren, som med eget mod och tillförsikt eldade sina trupper. Kort innan han dog hördes han nämna sina generaler vid namn, tillropande dem: "Framåt! — skynden! — fort till anfall! — segern är vår!" Så gick han, fläckad af mer än en million människors blod, att stå till doms inför Gud. Hvem skulle då hafva velat vara Napoleon den store?

Han nådde sitt förelagda mål; men hvad båtade det honom? Hvad återstod honom i dödens stund af all den glans och härlighet, som en gång omgaf honom? Intet, mindre än intet.

Aposteln Paulus.

Låtom oss nu vända våra blickar till en sådan människa, som valt det **bästa** lefnadsmålet, Guds ära — till exempel aposteln Paulus. Då han blef en Jesu lärjunge, egnade han därmed sitt lif åt att "göra allt till Guds ära." Det kostade honom förlusten af alla hans jordiska ägodelar och utsikter för detta lifvet. Hans vänner öfvergäfvoo honom, men hans fienders antal växte. Hvert han kom, möttes han af förföljelse, hugg och slag, kedjor och fångenskap; han lefde ett lif af fattigdom, arbete och mödor. Men under allt detta var han ingalunda olycklig. Äfven inom fängelsets murar sjöng han

af glädje "sänger om natten" till sitt lifs Gud. Han predikade evangelium i hela världen och han författade skrifter, som i alla tider skola vara till oskattbar välsignelse för människosläktet. Till sist låter kejsar Nero gripa honom och kasta honom i fängelse, och omsider blir han dömd till en blodig död. Men är han därför nedstämd och sorgsen? Finna vi den store aposteln klagande, likt den store fältherren, öfver sitt olyckliga öde? O, nej! De sista ord han kort innan han gick till sin död skref från sitt fängelse uttrycka den största glädje, den ljufvaste frid: "Jag offras redan och tiden tillstundar, att jag skall skiljas hädan. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har behållit tron. Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona, hvilken Herren, den rättfärdige domaren, skall gifva mig." Paulus nådde det mål, han sträfvat efter. Och när han vid lifvets slut öfverräknade behållningen, hvilken rik vinning återstod honom ej då!

Det målet, att "göra allt till Guds ära," är det bästa, emedan det är **det fördelaktigaste**.

3.

För det tredje är detta mål det bästa, emedan det är det mest tillfredsställande.

Ofta föresätta sig människor ett mål, hvars uppnående icke skänker dem den ringaste tillfredsställelse.

Katarina I.

Ryska kejsarinnan Katarina den första nådde äfven sitt mål, i det hon blef förmäld med kejsar Peter den store; men hon fann sig så olycklig i sin nya ställning, att hon bland annat företog sig byggandet af ett praktfullt ispalats, endast i afsikt att få en afledning för sina sorgsna tankar eller för att slippa tänka på sitt eget elände.

Lady Stanhope.

För någon tid tillbaka lefde i England en förnäm dam, känd af rikets hela adel och högre klasser såsom den stolta lady Hester Stanhope. Hennes mål i lifvet var att vinna ryktbarhet såsom en firad skönhet. Hon var Englands måhända skönaste kvinna på sin tid och var själf i hög grad stolt däröfver. Utom skönhet hade hon äfven rikedom. Den store statsmannen William Pitt var hennes onkel. Hon var i stor gunst hos konungen, umgicks endast i de finaste kretsar och blef för sin ovanliga skönhet beundrad och prisad af furstar och ädlingar. Men var hon väl nöjd, då hon sålunda nått sitt mål? Nej, hon kände sig snart så olycklig, att hon fattade afsky för sitt eget fädernesland och drog sig undan till en enslig plats i ett främmande land, där hon byggde sig ett litet palats och tillbrakte sitt återstående lif fjärran från världen — och fjärran från lyckan.

En af de personer, som i England känt lady Stanhope såsom "den firade skönheten," besökte henne en gång i hennes landsflykt. Men huru förändrad fann han henne icke! "Hon började gråta och vrida händerna vid mitt inträde," berättar han. "Se på mig," sade hon, "hvilken bild jag är af denna världens fåfänglighet! Betrakta denna arm, det är bara skinn och ben, den är nästan genomskinlig. Och dock var den en gång så hvit och så rund, att jag knappt kunde nypa upp skinnet. Min hals var en gång så vacker, att ett äkta pärlband knappt förhöjde dess skönhet. Män, icke dårar utan sansade, förnuftiga män, beundrade mig och sade att jag hade skäl att vara stolt öfver mig själf. Hvad skulle de väl säga, om de såge mig nu, då jag förlorat alla mina tänder och fått dessa långa, djupa fåror i ansiktet? Nu är jag blott en vederstygglig mask, en eländig, olycklig varelse."

Hvilken lefvande förklaring gifver ej denna kvinnas historia åt skriftens ord: "Fåfängligt är behaget och en fläkt är skönheten." Hon uppnådde visserligen sitt mål, men blef därför icke lycklig.

Högmod går för fall.

En rik plantage-ägare i Västindien efterlämnade vid sin död ett enda barn, en gosse af omkring tio års ålder, hvilken sålunda i arf mottog hela sin faders ofantliga förmögenhet. Plantagen inbrakte årligen en summa af en half million dollars, hvaraf större delen lades till den öfriga förmögenheten ända

tills gossen, hvilkens namn var William Beckford, uppnådde myndig ålder. Han var då, om ej den rikaste man i världen, så åtminstone en af de rikaste. Men han använde slösande sina pänningar utan minsta tanke på att behaga och ära Gud. Målet för hans sträfvan var att blifva omtalad och berömd för sitt lysande lefnadssätt. Han vann detta mål, men vi skola snart se huru mycken tillfredsställelse han fann därvid.

På sina resor färdades han som en konung, omgifven af ett stort sällskap uppvaktande. Han sände alltid bud framför sig till de ställen, där han ämnade uppehålla sig något, för att få de bästa rummen på det bekvämaste inredda för sin räkning. Det praktfulla slott, som hans fader byggt åt honom i England och hvars uppförande kostat en million dollars, behagade honom icke. Han lät rifva ned det och uppbyggde i stället ett nytt, som han ämnade göra till det stoltaste och skönaste i England. Fonthill Abbey, så hette det nya slottet, blef nu hans hjärtas afgud, och dess skyndsamma byggande blef hans mål. Nästan hvarje arbetare i hela county't var sysselsatt därvid. Den ständiga arbetsstyrkan uppgick till mellan fyra och fem hundra man, som arbetade dag och natt, tills den stolta byggnaden var färdig. Nattetid begagnade arbetarne ett stort antal facklor, i hvilkas egendomliga belysning man trodde sig se ett af sagans féslott framför sig. Beckfords största nöje var att betrakta arbetets fortskridande. Han brukade om nätterna gå bort till någon högt belägen punkt af egendomen och stanna där flere

timmar å rad, försänkt i betraktande af den underliga, trolska synen, med de dansande ljusen, som kastade sitt sken på skogen rundt omkring.

Så snart Fonthill Abbey stod färdigt, lät Beckford uppföra en hög mur af nära tre mils omkrets rundt om sin egendom, och inom detta område tilläts knappast någon besökande sätta sin fot. Furstar blefvo nekade inträde dit, ja till och med konungen, då han en gång önskade göra ett besök i det berömda slottet. Dess ägare lefde där ensam, i dyster storhet. Målningar, statyer, allt hvad konsten ägde ypperst, allt som för pänningar kunde anskaffas, hopades på Fonthill Abbey för att göra den härliga byggnaden än skönare. Guld- och silfverurnor och vaser bländade ögat, hvart man vände blicken. De stora rummen fylldes af de dyrbaraste möbler. Prydnader af alla slag, gnistrande af juveler och ädla stenar, från diamanten till rubinen, sågos där i rikaste öfverflöd.

Men midt i all denna prakt kände sig Beckford icke lycklig. Han ägde allt hvad hans rikedomar kunde skaffa honom. Men lyckan kan icke köpas för pänningar, och det var hvad som saknades på Fonthill Abbey. Därför erfor han ingen tillfredsställelse af att hafva nått sitt föresatta mål.

Plötsligt förändrades allt, såsom genom ett trollslag. I Västindien uppstod hastigt hvad affärsmännen kalla en "kris," som grep vida omkring — och i ett nu hade den dåraktige mannens furstliga förmögenhet smält bort såsom snö för solen. Han råkade i fattigdom och bekymmer. Den port, som man

vägrat att öppna för konungen, måste nu öppnas för rättstjänaren. Fonthill Abbey måste säljas för att betäcka skulderna. Det lämnades sedan att helt och hållet förfalla. En stenhop är allt hvad som nu återstår af dess forna prakt. Den olycklige Beckford förmådde nätt och jämt rädda så mycket af sin förmögenhet att han undgick att lida nöd. Han tillbrakte sina återstående dagar vid en badort, ensam, utan någon som älskade och vårdade honom eller ens hyste medlidande med honom. Han hade nått sitt mål, men fann likväl ingen tillfredsställelse.

Man kan ju säga om en person, som blott **drömmer** sig vara rik och mäktig, att han har skäl att känna sig tillfredsställd. Hans rikedomar och hans makt synas vara verkliga, men vid uppvaknandet finner han allt vara **blott en dröm**. Så är ock förhållandet med alla dem, som icke älska Gud; deras jordelif är blott en dröm. Och när drömmen är förbi, är ock all deras skenbara lycka försvunnen.

Men de, hvilkas mål är att tjäna och ära Gud, känna sig så lyckliga i hans tjänst, att ingenting kan locka dem att öfvergifva honom. David säger att de "varda **mättade** af Guds hus' rika håfvor." Profeten Habakuk talar om en tid, "då fikonträdet ej skall blomma mer, och vinstockarne ej skola gifva någon afkastning, då olivens frukt skall svika, och fälten skola gifva ingen föda, fåren tryta i fällan och inga oxar finnas i stallen. Men," tillägger profeten, "jag vill jubla i Herren, vill fröjda mig i min frälsnings Gud." Aposteln Paulus erfor sådan till-

fredsställelse af sitt lif i Kristus, att han räknade det såsom den största vinst att få tillhöra honom, ehuru han eljest förlorade allt hvad han ägde. Martyrerna voro så lyckliga i sin Herres och Frälsares tjänst, att hvarken slag eller bojor, hvarken plågor eller död kunde förmå dem att förneka honom. Huru saligt måtte icke den martyren hafva känt det att få tjäna Kristus, som kunde utropa, under det hans kropp redan förtärdes af lågorna: "Det är en ringa ting att **en** gång dö för Kristus; om det vore möjligt, ville jag gärna dö **tusen** gånger för honom!"

Kärlek till Jesus.

En aldrig predikant hade hela sitt lif igenom tjänat Jesus och sökt "göra allt till hans ära." På sin dödsbädd yttrade han: "O, att jag hade alla människor i världen samlade omkring mig, så att jag finge tala med dem om Jesus! Men ägde jag än tio tusen tungor och tio tusen hjärtan och använde dem alla att prisa Jesus, kunde jag dock icke till hälften uttrycka, huru dyrbar han är mig!"

De, som i sanning älska Jesus, känna sig rika i honom, om de än icke äga mycket af denna världens goda. Och de veta äfven, att utan honom skulle de vara fattiga, om än hela världen tillhörde dem.

Det målet, att "göra allt till Guds ära," är det bästa, **emedan det är det mäst tillfredsställande.**

4.

Men vi hafva ännu en orsak att kalla detta mål det bästa, nämligen att det är det mest varaktiga.

Säkerligen hafven I alla någon gång druckit mineralvatten. Huru friskt och fräsande är det ej strax man slagit i sitt glas! Kolsyran strömmar nämligen då ut. Men om man låter vattnet stå en stund, blir det snart afslaget och smaklöst, och man dricker ej gärna mer af det. Äfven hafven I nog alla sett ett lokomotiv, dragande ett långt tåg af vagnar efter sig. Tågets rörelse beror på ångan från ångpannan, och denna beror i sin ordning på elden under pannan. Så länge elden brinner friskt och tillräcklig ånga bildas, arbetar maskinen fort och lätt och tåget rusar framåt med stor hastighet. Men släcker man ut elden under pannan, hvad sker då? Ingen ånga kan då bildas, därför är maskinen utan kraft och följaktligen stannar tåget.

Men hvad kolsyran är för mineralvattnet och elden för lokomotivet, det är ett godt lefnadsmål för oss. Det misstag de flesta människor begå är att de icke sätta sitt mål nog högt. De föresätta sig ett alltför ovaraktigt mål, hvilket, då det uppnås, undergår samma förvandling som vattnet, då det mister sin kolsyra; elden slocknar i maskinen till deras lefnadståg — en stund går det ännu långsamt framåt, därpå står allt stilla. De hafva intet annat att lefva för, intet intresse är för dem då öfrigt.

Alexander den store gick ut att eröfra världen. Det var hans djärfva mål. Han nådde det ock snart nog. Men då, berättas det, grät han öfver att inga fler världar återstodo för honom att eröfra. Det skummande, fräsande vattnet i hans bågare hade blifvit dufvet. Elden hade slocknat i hans lokomotiv. Han hängaf sig åt starka drycker och dog inom kort.

Detsamma är förhållandet med alla världsliga lefnadsmål: de äro icke höga eller stora nog att kunna äga någon varaktighet. Så snart en människa nått det mål, hon sträfvat efter, tröttnar hon därvid och längtar efter någonting annat. Kolsyran försvinner från det vatten hon dricker. Elden slocknar i lokomotivet och tåget släpar sig framåt, tills det stannar i döden. "Vi syfta för lågt, om vi sätta vårt mål nedom skyarne," har någon sagt. Men om vi föresätta oss att tjäna Jesus, om vi söka "göra allt till hans ära," då hafva vi ett mål som är högt nog att kunna räcka under hela vår lifstid. Då skall icke vattnet i vårt glas "stå af sig," elden i vårt lokomotiv skall aldrig slockna så länge vi lefva — nej, icke ens i döden. Ty då skola vi gå att släcka vår törst vid lifvets källa, och den källans vatten förlorar aldrig sin friskhet. Då skola vi tjäna Gud dag och natt utan att tröttna, utan att någonsin mer känna hvarken sorg eller smärta.

Detta mål är det bästa, emedan det är **det mäst varaktiga**.

Vi hafva nu talat om fyra orsaker, hvarför Guds förhärligande är vårt bästa lefnadsmål: **det är**

**nämligen det naturligaste, det fördelaktigaste, det
mäst tillfredsställande och det mäst varaktiga.**

Kära barn, jag hoppas I alla väljen detta mål, att lefva "till Guds ära." Men en sak måsten I lägga på hjärtat: om det är er uppriktiga önskan att lefva för detta mål, måsten I först gifva edra hjärtan åt Jesus och blifva sanna kristna. Därför utan kunnen I ingenting göra till hans ära. Vi kunna alldeles icke ära Herren med vårt tjänande, förrän vi ångrat våra synder, förrän vi lärt att tro på honom och älska honom af allt hjärta. Detta måste nödvändigt föregå tjänandet. Med hans egen hjälp skola vi sedan i sanning kunna tjäna honom och bidraga till att föra hans rike framåt. Han vill själf lära oss rätta sättet att "antingen vi äta eller dricka, eller hvad hälst vi göra, göra **allt till Guds ära.**"



Det Himmelska Hemmet.

Jag går bort för att bereda eder
rum. Joh. 14: 2.

Tänk, om du och jag vore barn som tillhörde en familj, bosatt i Amerika, men vår fader hade rest öfver till Sverige för att köpa en egendom och bygga ett stort hus och göra allting i ordning åt oss. Innan han reste, lofvade han oss att så snart allt var färdigt, skulle han komma tillbaka och taga oss alla med sig till det nya hemmet. Hvilket intresse och nöje skulle det ej vara för oss att tänka på och tala om vårt nya hem där borta i Sverige, dit vår fader skulle föra oss snart, hvilken dag som helst! Och när vi erhöile bref från vår fader, däri han beskref det nya hemmet för oss, huru stor egendomen var, dess belägenhet, hvilka slags fruktträd växte i trädgården, hurudan själfva byggnaden såg ut, hvilka grannar vi skulle få att umgås med jämte en hel hop andra saker — huru noggrannt skulle vi ej studera dessa bref! Om och om igen skulle vi taga fram dem och läsa igenom dem på nytt. Huru roligt det skulle vara att tala med hvarandra om allt hvad vår fader berättat oss om det nya hemmet på andra sidan Atlanten!

Mina kära små barn, om vi älska Herren Jesus, tillhöra vi en stor familj, hvars hufvud eller fader

han är. Han har lämnat sin familj kvar här på jorden, medan han själf gått att bereda oss rum i det himmelska Kanaan, att vi där en gång skola finna ett saligt, lyckligt hem, där vi få vara när honom alltid. Då han beredt vårt rum där uppe, då vårt hem där är färdigt, skall han åter komma hit ned, samla hela sin familj och taga oss med sig upp till det nya, härliga hemmet. Sedan Jesus lämnade oss, har han sändt oss många bref, i hvilka han beskriver det himmelska, underbara hemmet. Alla hans bref till oss hafva blifvit tryckta och bundna tillsammans till en bok, som vi kalla bibeln. Därför, när du läser ett kapitel i bibeln, läser du ett af de bref, som Jesus skrivit till oss från sin himmel, dit vi en gång också skola få komma. Orden i vår text äro hämtade ur ett af dessa Jesu bref. "Jag går bort för att bereda eder rum," säger han här. "Och när jag har gått bort och beredt eder rum, skall jag komma tillbaka och taga eder till mig, att hvar jag är, där skolen I ock vara." Det rum, som Jesus bereder för oss där uppe, är vårt himmelska hem. Vi skola därför i dag tala om **det himmelska hemmet**, och jag vill påpeka för er **fyra** ting, som Jesus i sina bref omtalat för oss angående detta hem.

I.

För det första har han talat om vårt nya hems storlek.

Jordiska hem äro mången gång rätt trånga och inskränkta. Den fattige mannens hem är ofta icke

större än en hytt eller kajuta på ett fartyg, så att vi förundra oss huru hela familjen får rum där inne. Stundom bo ock flera fattiga familjer i samma rum, så att om ock rummet ej är litet i sig själf, är det dock alltför otillräckligt för de många, som där blifvit inhysta.

På tvänne ställen i sina bref talar Jesus om det nya hemmets storlek. Strax före våra textord står, i Johannes fjortonde kapitels andra vers: "I min faders hus äro många boningar." Här talar Jesus om himmelen under bilden af ett stort hus med många rum. Och när han sedan tillägger: "Jag går bort för att bereda eder rum," vill han därmed säga att han nu ställer i ordning ett rum eller en boning i det där stora huset åt hvar och en af oss, som älska honom och äro af hans folk, hans familj. Hvarje sann Jesu lärjunge kan säga med sångaren:

Han åt mig beredt en boning,
Som för evigt skall bestå;
Ty i kraft af hans försoning
Skall jag **evig** sällhet nå.

Då Jesus själf bereder åt enhvar af oss en af de många boningarne i sin faders hus, behöfva vi icke frukta att det ej skall finnas rum för oss i himmel-
en, när vi en gång komma dit.

Men på ett annat ställe talar Jesus ännu mer utförligt om storleken af vårt nya hem, nämligen i de två sista kapitlen af bibeln. Här säges mer om detta hem än i hela bibeln för öfrigt. Jesus jämför här himmelen med en stad, om hvilkens storlek han gifver oss noggranna uppgifter. Stadens längd, höjd

och bredd är hvardera tolf tusen stadier, det vill säga i vårt mått ungefär 1,570 mil. Således är staden 1,570 mil lång samt lika många mil hög och bred. Men en sådan stad har intet mänskligt öga någonsin skådat. Bibeln säger ock härom, att intet öga sett och intet öra hört, och ingen människa tänkt sådana härliga ting som Jesus beredt åt oss i himmelen.

Afståndet mellan London och Edinburg utgör ungefär 330 mil. Antag nu, att du och jag skulle resa med hästar från London till Edinburg. Om vi åkte 32 mil om dagen, skulle vi hinna fram på tionde dagen efter vår afresa från London. Men gatorna i den himmelska staden äro fem gånger så långa som afståndet mellan de där båda städerna. Tänk då att vi befunno oss vid en af den himmelska stadens portar. Där står en gyllene vagn, i hvilken en ängel bjuder oss att taga plats för att fara omkring och bese staden. Vi sätta oss upp i vagnen och färdas framåt med en hastighet af 32 mil om dagen, betraktande med förvånade blickar allt det underbara, som här möter oss. Efter att hafva rest sålunda bortåt 50 dagar, äro vi äntligen vid slutet af en enda gata. Då fråga vi ängeln, om det vore oss tillåtet att åka rundt omkring staden utanför densamma. Han svarar att det ej möter någon svårighet, och vi fortsätta så vår resa. Staden är fyrkantig, och hvarje sida 1,570 mil lång, så att hela väglängden rundt om staden utgör 6,280 mil! Om vi fortfarande färdas 32 mil om dagen, behöfva vi nära 200 dagar för att hinna omkring staden **blott**

en gång. Hvilken underbar stad detta är — så underbart **stort!**

Under mer än 6,000 år hafva människor flyttat in i denna stad. Alla späda små barn, som dött, hafva kommit dit och alla som älskat och trott på Jesus. Likväl behöfva vi ej frukta att där skall bli brist på utrymme. Jesus vet väl det antal, som skall bo i den himmelska staden, och för hvar och en af dem bereder han ett rum. Bibeln omtalar att han har en stor bok, som heter lifvets bok, där allas deras namn stå skrifna, som en gång skola komma till himmelen. Om du älskar Jesus, står också ditt namn i den boken, och du har ett rum i den staden åt dig beredt.

Vårt rum i himmelen skall vara vårt **eget** hem, **våra** namn skola vara inristade däröfver. Den hvita dräkten, som vi där uppe skola bära, den gyllene kronan och segerpalmen, allt skola vi finna, såsom bibeln säger, "åt oss förvaradt i himmelen." Då Jesus kommer för att hämta oss till sig, skall han ikläda oss den nya, härliga dräkten och föra oss till det rum, den boning i himmelen, han åt oss beredt.

Det första, som Jesus sagt oss om vårt himmelska hem, var sålunda dess **storlek**.

2.

För det andra har han omtalat dess rikedomar.

En rikare stad eller hus eller hem finnes icke. I sitt sista bref nämner Jesus endast **tre** ämnen, af

hvilka hela staden är byggd, nämligen guld, pärlor och ädelstenar. Våra hus och städer här på jorden äro uppförda af en hel mängd olika ämnen, såsom tegel och murbruk, trävirke och stenar, järn, bly och glas. Om vi försökte göra upp med en byggmästare att uppföra ett hus åt oss endast af guld, pärlor och ädla stenar, såsom diamanter och rubiner, skulle han icke kunna uppfylla vår begäran. När huset en gång vore färdigt, kunde han använda pärlor och ädla stenar att pryda rummen med, men aldrig skulle han kunna bygga själfva huset af dem. I våra jordiska hus äro endast sådana delar vackra och väl utförda, som synas eller mäst falla i ögonen. Grundvalen och allt som icke är ämnadt att framträda i dagens ljus utgöres af groft tillhugget, simpelt material. Men icke så med vårt himmelska hem! Dess **grundvalar** bestå af dyrbara ädelstenar, dess portar äro arbetade af en enda, ofantlig pärla, murarne och gatorna äro alla af rent, klart guld, och **intet annat**. Tänk dig en stad med gatläggning af guld, där folket **går** på guld; och detta guld är så fint och genomskinligt som glas, så att du kan **se** tvärs igenom detsamma! Huru torftiga och fattiga måste ej jordiska konungars praktfullaste palats förefalla gentemot detta vårt himmelska hem! Frankrikes konung Ludvig den fjortonde byggde slottet i Versailles för en summa af \$180,000,000, och dock, hur försvinner ej dess glans och prakt och blir till intet i jämförelse med den gyllene staden där ofvan.

Höfdingen Tamahana.

En nyseeländsk höfding, vid namn Tamahana, besökte England för några år sedan. Han hade blifvit omvänd till kristendomen, läste gärna och med allvar sin bibel och tyckte i synnerhet om att tänka på den härliga boning i himmelen, som Jesus bereder åt de sina. En dag tog en herre honom med sig för att visa honom ett af de ståtligaste och vackraste husen i London. Förvånad öfver att Tamahana visade sig så litet öfverraskad och förtjust af byggnadens prakt och ståt, begynte hans ledsagare rikta hans uppmärksamhet på de dyrbara möblerna, som förts dit från alla jordens länder, samt på den härliga utsikten från fönsterna och så vidare. Nyseeländaren lyssnade en stund under tystnad till hans ord. Seende sig omkring i det vackra rum, där de stodo, sade han sedan.

“Min faders hus är skönare än allt detta.”

“Er faders hus!” utbrast engelsmannen bestört, ty han visste att Tamahanas fader bodde i en liten eländig jordkoja.

“Ja,” upprepade Tamahana, “min faders hus är ännu skönare än allt detta.”

Han upptog sitt nya testamente ur fickan och läste för sin förvånade ledsagare Johannes’ beskrifning öfver vårt himmelska hem.

Om vi af hjärtat älska det härliga hemmet där uppe, skola vi tänka och känna på samma sätt som denne höfding. Dess rikedomar äro underbara, utsägliga. Vore än allt vatten i hafvet förvandladt till

guld och hvarje sandkorn på dess stränder förbytt till pärlor och diamanter, skulle allt detta vara en försvinnande obetydlighet mot härligheten af vår blifvande boning i himmelen.

Det andra, som Jesus sagt oss om denna boning, har afseende på **rikedomar**.

3.

För det tredje har han beskrifvit för oss dess skönhet.

Du har till äfventyrs någon gång stått vid foten af Niagara och med undrande, tjusta blickar betraktat den majestätiska vattenmassa, som där nedstörtar. Vid hemkomsten därifrån bad dig en vän: "Säg mig, hur ser Niagara ut; beskrif det för mig!" Du skulle icke kunna efterkomma denna begäran.

Väl skulle du kunna redogöra för flodens bredd och fallets höjd; men hur Niagara ser ut, hvilka känslor Niagara ingifver dig, då du står försänkt i dess åskådande, det försöker du ej ens att omtala. På samma sätt förhåller det sig med det himmelska hemmets skönhet. Om du ock en gång finge se en skymt däraf, skulle du icke kunna beskrifva det för någon. Aposteln Paulus blef en gång under sin lifstid uppryckt till tredje himmelen. Hans vänner bådo honom nog, tänker jag, omtala för dem hvad han sett. Men det gjorde han aldrig, han **kunde** icke tala därom. Ingen kan beskrifva himmelens härlighet.

Äfven i **denna** värld finnes mycken skönhet.

En vårdag med sin ljusa, friska grönska i skog och mark, med blomsterdoft och fågelsång och varmt lif-gifvande solsken — en sådan vårdag är skön. Solens upp- och nedgång, en månskensafton, en stjärnljus natt med flammande norrsken — allt detta tilltalar oss genom sin skönhet. Och dock är denna värld blott ett fängelse för Guds barn. Om redan hans **fängelse** äger sådan skönhet, huru härligt skall icke hans **palats** då vara!

Betrakta denna vackra snäckan. Se, hvilka skiftande färger, hvilken glans! Intet kungligt palats har så sköna väggar, som denna snäckas invånare har att glädja sig åt. Men har Gud gifvit ett så vackert hem åt ett så obetydligt litet sjödjur, hurudant hem skall han då hafva i beredskap åt sina **barn**? Jesus säger i ett af sina bref, där han talar om detta hem: "Härliga ting förkunnas om dig, du Guds stad!" Ps. 87: 3 (eng. öfvers.). På ett annat ställe kallar han den himmelska staden "fullkomligt skön." Här nere på vår jord finnes ingen fullkomlig skönhet. Här har den mognaste frukt någon fläck, den ljufvaste ros har taggar på sin stjälk eller en tärande mask i sitt inre. Den klaraste himmel är ej utan moln. Själfva solen har mörka fläckar på sitt strålände omhölje. Det är alltid något, som förminskar och nedsätter de jordiska tingens skönhet. Men icke så i himmelen, där skall allt vara skönt, "fullkomligt skönt."

Det tredje, som Jesus omtalat för oss om detta hem, var dess **skönhet**.

4.

För det fjärde har han omtalat för oss dess lycka.

I månet rikt, vackert och bekvämt hem här på jorden saknas glädje och lycka. Men det himmelska hem, som Jesus bereder åt oss, skall blifva det lyckligaste ställe i hela världen. Han säger själf, att där skall vara "glädje tillfyllest och stor fröjd evinnerligen." Detta är dock icke så att förstå, som skulle själfva platsen göra de människor lyckliga, som komma dit. Många tro, att om de blott komma till himmelen, skola de med all säkerhet där känna sig lyckliga. Men himmelen är en beredd boning, och om vi icke äro beredda för den, skola vi icke känna oss lyckliga, om vi också komma dit.

Antag, att du och jag finge tillåtelse att inträda i en skön trädgård, full af de utvaldaste frukter och blommor, med skuggiga gångar, svala grottor, dammar och springbrunnar. Det är dock föreskrifvet, att de som äro där inne måste vara i ständig rörelse, gå fram och åter. En hel mängd folk har kommit in, och alla gå omkring och njuta af allt det sköna och härliga i trädgården. Men du och jag hafva svårt att följa deras exempel, ty båda hafva vi ena foten ur led och kunna icke taga ett steg utan att jämra oss af smärta. Nå, tror du vi skulle känna oss lyckliga af att vandra omkring i den där sköna trädgården under sådana förhållan-

den? Naturligtvis icke. Vi voro ej beredda att gå där utan måste först laga, att vi finge våra fotleder vridna i led igen, friska och färdiga, innan vi kunde tänka på att njuta af den vackra trädgården.

Eller antag, att vi blefve bjudna till en festmiddag i konungens palats. Bordet dignar under dyrbara serviser af guld och silfver, läckra rätter och fina viner, och ett stort sällskap hungriga människor sitta där rundt omkring och låta sig väl smaka allt som sättes för dem. Du och jag sitta ock vid detta bord, och man bjuder oss artigt att äta och dricka. Men vi äro båda sjuka, en brinnande feber tär på oss och gör, att blotta åsynen af mat är oss förhatlig. Hade vi då nöje af att vara med vid festmiddagen? Nej, det vore oss tvärtom en pina. Vi vore icke beredda att deltaga i måltiden. Endast de, som hade medfört god matlust, funno sig väl vid det präktiga middagsbordet. Så förhåller det sig ock med himmelen. Det är icke själfva platsen, som gör oss lyckliga där, utan **förbere-**
beredelsen för det himmelska hemmet. Vi måste nämligen vara beredda i tvänne afseenden: för **sys-**
selsättningen och **sällskapet** i himmelen.

Det hufvudsakliga i himmelen är att prisa och tjäna Gud. De, som redan hafva ingått dit, sjunga nu hans vilja och finna däruti sin största glädje och sällhet. Därför, om vi icke af hjärtat älska Gud öfver allting, skola vi icke finna någon lycka uti att ständigt prisa och tjäna honom och äro således ej heller beredda för himmelen. Vi antaga, att du och jag åter igen följdes åt, denna gång för att

bese en vacker tafvelsamling. I dörren till tafvelgalleriet träffa vi på en blind, som också önskar komma in. Vi fråga honom, något förvånade, hvarför han vill gå in? Han säger då, att han så mycket hört talas om hvilket stort nöje andra människor haft af sina besök här, att han ville ock förskaffa sig samma njutning. Den stackars blinde mannen följer med oss in och tager plats midt emot en vägg, fullsatt med de skönaste målningar. Rundt omkring honom stå personer försänkta i den djupaste beundran. Men den arme blinde sitter ju i fullkomligt mörker, han kan icke se en skymt af allt det sköna, som de andra njuta af. Tror du, att han fann något nöje i sitt besök i tafvelgalleriet? O nej, icke det minsta. Och hvarför? Han var icke **beredd** för sysselsättningen, för åskådandet af taflorna, och kunde således icke känna sig lycklig där.

Eller antag, att vi hafva köpt biljett till en person, som vi veta är stendöf. Om åskan slog ned invid honom, skulle han ingenting höra. Huru besynnerligt då, att det ens kan falla honom in att gå på en konsert! Men han har läst om hvilket nöje andra hafva af konserter, och därför ville han själf pröfva på det för en gång. Konserten begynner. Musiken är ljuflig, himmelsk. Vi lyssna hänförda med återhållen andedräkt. Men till vår stackars döfve väns öra tränger ingen enda ton. Huru mycket nöje skall väl han hafva af konserten? Intet, alldeles intet. Han var icke **beredd** för hvad som där fordrades — att kunna lyssna till musiken. Så förhåller det sig ock med himmelens lycka och

glädje. Om icke våra hjärtan blifvit pånyttfödda, så att det värkligen är vår lust att älska, lefva och tjäna Gud, äro vi icke beredda för himmelen. Om vi ock komme dit skulle vi icke finna större glädje där, än den blinde mannen fann i tafvelgalleriet eller den döfve på konserten. **Vi måste vara beredda** för sysselsättningen i himmelen, om vi skola hoppas att känna oss lyckliga där.

Vi måste ock vara beredda för sällskapet i himmelen, för att kunna vara lyckliga där.

Det är icke väggarne i det hus, där du bor, som göra det till ditt hem, utan sällskapet eller samvaron med dem du älskar.

Mitt Hem.

En liten fyra eller fem års gosse återvände hem från skolan en dag så glad i hågen. Med ett par skutt var han uppför trappan, slängde upp sin mössa på en krok i tamburen och kom inrusande i förmaket med utropet: **“Det här är mitt hem! — det här är mitt hem!”** En fru, som var på besök hos hans moder, sade då till honom: “Men, Wilhelm, huset här bredvid är ju alldeles likadant som det här. Om du ginge in dit och hängde upp din mössa i tamburen där, skulle ej det huset lika väl kunna vara ditt hem?”

“Nej,” svarade Wilhelm med djupaste allvar, **“det kunde det inte vara.”**

“Hvarför icke?” frågade den främmande frun.

“Hvad är det som gör det här huset till ditt hem mer än det andra?”

Wilhelm hade aldrig tänkt därpå förr. Men i nästa ögonblick sprang han till sin moder, slog armarne om hennes hals och sade: **“Min mamma bor i det här huset.”**

Den döende gossen.

En liten söndagsskolgosse låg på sin dödsbädd. Hans lärare satt bredvid sängen och höll hans hand i sin.

“Snart får jag gå hem till himmelen,” hviskade den döende gossen.

“Hvarför är **himmelen** ditt **hem?**” frågade läraren

“Därför att Jesus är där.”

“Men,” fortsatte läraren, tänk om han ginge ut ur himmelen.”

“Då skulle jag följa med honom ut.”

Den käre lille gossen älskade Jesus och kände därför, att det var endast hans närvaro och sällskap, som gjorde himmelen till ett hem för honom. Om vi af hjärtat älska Herren Jesus, skola vi känna på samma sätt som den lilla gossen och instämma i sången:

“Där du är, för mig är himlen,
Utan dig, är den ej till.”

De heliga änglarne skola äfven vara vårt sällskap i himmelen och alla fromma, gudfruktiga människor, som vi läst om i bibeln och som lefvat i senare tider; ja alla, alla, som lefvat och dött i tron på Herren Jesus. Där uppe skola vi alla vara heliga och rättfärdiga. Där skall ingen smärta, sjukdom eller sorg mer vara, och ingen skilsmessa. **För evigt** skola vi hafva vårt hem i de härliga boningar, Jesus åt oss beredt. I våra jordiska hem få vi sällan dröja länge. Antingen måste vi, af en eller annan orsak, flytta från det ena stället till det andra eller dö våra anhöriga ifrån oss, och då synes hemmet icke längre som något hem. Men icke så med vårt hem i himmelen. Bibeln kallar det "en **varaktig** stad", "ett **evigt** hem", "ett **ovanskligt** arf." Och de kära, som dela detta hem med oss, skola aldrig dö och aldrig förändras. Hvilket lyckligt, saligt hem!

Vi hafva nu betraktat **fyra** olika ting, som Jesus sagt oss angående detta hem, nämligen: dess **storlek, rikedomar, skönhet och lycka.**

"Himmelen måste komma till oss."

En dag gick en liten gosse med sin moder ut på ängen för att plocka blommor. Han stod en stund tyst, blickade upp mot himmelen och sade slutligen: "Mamma, himmelen är ju så **långt borta**; jag är rädd att jag aldrig kommer dit upp."

“Min käre` gosse,” sade modern, “himmelen måste först komma till oss, innan vi kunna komma dit.” Gossen förstod ej hennes ord. Hon talade då om för honom dessa Jesu ord: “Om någon älskar mig — — — skall min fader älska honom, och **vi skola komma till honom och blifva boende när honom.**” Jesus väntar, att få komma in i edra hjärtan; han står utanför hjärtedörren och klappar. Om I låten upp för honom, för han himmelen med sig in i edra hjärtan. Men om vi icke låta honom taga sin boning hos oss **här i lifvet**, skall han icke heller i evigheten låta oss vara hos sig i himmelen. Huru viktigt att betänka detta! “Himmelen måste först komma till oss, innan vi kunna komma dit!” Låtom oss öppna våra hjärtan och bedja Herren Jesus komma och taga sin boning i dem. Då skall han göra oss lyckligare, än om vi ägde allt guld och silfver i världen. Låtom oss ihågkomma, att bibeln innehåller de bref, som Jesus skrifvit till oss om vårt himmelska hem. Må vi läsa dessa bref ofta och gärna och allt mer låta våra tankar, våra önskingar och förhoppningar hvila vid det saliga hemmet ofvan skyn. Låtom oss, under alla sorger och bekymmer **här nere**, söka tröst i tanken på det eviga, härliga hemmet **där uppe!**

Snart min långa pilgrimsfärd jag slutar,
Snart jag får i himlen se min Gud.
Jag till Jesu hjärta trygg mig lutar,
Vaknar glad vid gyllne harpors ljud.

Evigheten strålar för mitt öga,
 Dödens bitterhet är icke mer;
 Öppna stå för mig de portar höga;
 "Ingen utom Jesus" nu jag ser.



Bibliska Mönsterbilder, förra delen, af



Richard Newton, pris, klothband 50 cents.

Intressanta och lärorika skildringar af i Bibeln omtalade personer, med valda belysande berättelser hämtade här och där.

Bibliska Mönsterbilder, senare delen, af Richard Newton. Pris, klothband 50 cents.

Under det gamla taket, af Hesba Stretton. Kartonerad 30 cents.

Segern öfver Midianiterna. Af A. L. O. E. Pris: Klothband 50 cents; kartonerad 40 cents.

Silfverskrinet. Af A. L. O. E. Pris: Klothband 50 cents; kartonerad 40 cents.

Smärre berättelser. Af A. L. O. E. Pris: Klothband 50 cents; kartonerad 40 cents.

Strid och Frid. En berättelse om återtåget från Kabul. Af A. L. O. E. Pris: Kartonerad 25 cents; klothband 35 cents.

Angus Tarlton eller Trons Frukter. En berättelse för Ungdom. Af A. L. O. E. Pris: Kartonerad 25 cents.

Frihet. En berättelse från den första kristna tiden. Af A. L. O. E. Pris: Kartonerad 25 cents.

